

HÒA GIẢI
PHẢN CHIẾN

chủ trương biên tập **chủ tử** và nhóm **SÔNG**

tuần báo
đổi lập
cực tả
không
cộng sản

12

ĐỔI

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỜI LẬP CỤC TÁ KHÔNG CỘNG SẢN

12

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

1

CHỦ ĐỀ : HÒA GIẢI, PHẢN CHIẾN

- HỘI THẢO BÀN TRÒN VỀ HÒA GIẢI : hoàngvănđức — hàthượngnhân — chutử — phạmduyтуệ — trầnminhvăn — vươnghữubột — l.s. nguyên hồphong.
- CHUYỆN CHỘP CHIM CU : tiểu luận của tềđề ● ĐAM TÁNG HIPPIY : nguyênhoàngđoan.

2

CHÍNH TRỊ

- TỪ VỤ SƠN MỸ ĐẾN THẢM TRẠNG CHIẾN TRANH VIỆT NAM VÀ CHIẾN DỊCH HẠ CẤP BẠC QUÂN ĐỘI QUI ƯỚC MỸ : nguyênhữudòng
- ĐẠO VÀ ĐỜI : nguyênduyình ● PHẢN CHIẾN VÀ HÒA GIẢI : đời
- NHỮNG KẾT QUẢ CỦA MỘT CUỘC ĐIỀU TRA QUỐC TẾ VỀ TÍNH DỤC VÀ THANH NIÊN : v.p

3

VĂN NGHỆ

- TRẢ GÓP : truyện ngắn của lêấtđiều ● KỂ TỚI SAU truyện dài của cungtíchbiên ● TÌNH ĐỜI : truyện dài nguyênthuylong.

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ ĐỜI ● TRUYỆN ĐỜI ● TIỀN SỬ ĐỜI ● SINH TỬ PHÙ ● TRANG PHỤ NỮ. ● TRANG THƠ ĐỘC GIẢ ● CINÉ TIVI ● CUỐI ● NGƯỢC ĐỜI.

ĐỜI ▼ NĂM THỨ NHẤT ▼ SỐ 12 ▼ TUẦN LỄ TỪ 04-12-1969 ĐẾN 11-12-1969

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

PHẢN CHIẾN và HÒA GIẢI

Số này tuần báo Đời dành một loạt bài đặc biệt về chủ đề Hòa Giải và Phản Chiến.

Bất cứ một cuộc chiến tranh nào cũng đều phát sinh ra những phong trào phản chiến, nhất là những cuộc chiến tranh kéo dài, và lại là cuộc chiến tranh giữa những người vốn cùng một giống. Không riêng gì cuộc chiến tranh đang xảy ra trên nước ta.

Thực ra chữ Phản chiến là một tiếng rất hàm hồ, nó bao gồm bao nhiêu chủ trương, chính sách khác nhau, có thể khác nhau một trời một vực.

Ở Việt Nam trong mấy năm gần đây thì Thượng Tọa Trí Quang có thể coi là người cầm cờ của phe phản chiến. Nhưng sau vụ 1966 ở miền Trung phong trào của TT Trí Quang đã chìm dần, để chờ đợi một thời cơ mới?

Ngày nay, trong khi Khố Phật Giáo của TT Trí Quang chủ trương làm một « lực lượng Hòa Giải » — theo nghị quyết của đại hội Thanh Niên Phật Tử 1969 thì một nhóm chánh khách thân với khối Ấn Quang là nhóm L.S. Trần ngọc Liễn lại chủ trương thành lập Chánh Phủ Hòa giải.

Nhưng **AI** sẽ thành lập chánh phủ hòa giải này? Quốc hội hiện tại chẳng? Dân chúng bầu chẳng? Nhóm L.S. Liễn chưa nói rõ? Có người e rằng nhóm này đòi người Mỹ phải thành lập hộ.

Nhưng thành lập với **AI**? Những người phe chống Cộng, phe Cộng, hay những người đứng ngoài và đứng giữa? Ai dám tự xưng là mình đứng giữa? (L.S. Liễn đã từng làm Bộ trưởng trong nội các chèn tranh Nguyễn Cao Kỳ).

Đó là những câu hỏi mà không trả lời được thì chủ trương chánh phủ Hòa giải chỉ là 1 chủ trương không tưởng. Trong khi đó người ta lại gán cho nhóm Hòa giải chiêu bài thân cộng vì những luận điệu đã kích Mỹ, đã kích chánh phủ VNCH và ca tụng Cộng Sản. Khi đã thiên lệch như vậy, thì làm sao nhóm này có thể đứng ra hòa giải?

ĐỜI

Đón coi Đời số 13

Đặc biệt viết về HIPPY

VƯƠNG HỮU BỘT :
Nói đến chánh phủ hòa giải thì người ta nghĩ ngay đến :

1) Làm sao tiến đến chánh phủ đó. Nghĩa là bằng phương thức nào. Giải tán Chánh phủ VNCH cũng như CP lâm thời của CS như thế nào để lập CP đó? Làm thế nào tiến từ trạng thái này đến trạng thái kia?

2) CP đó sẽ lập nên do những phe nhóm nào? và ai sẽ công nhận các thành phần đó để làm CP?

3) Giả sử đặt xong C.P. đó rồi, chương trình hành động của C.P. đó ra sao? Nhìn theo thứ tự thời gian, có 3 vấn đề như vậy đặt ra, giải quyết xong vấn đề số 1 sau mới đặt ra vấn đề số 2, sau đó vẫn còn vấn đề số 3.

NGUYỄN :
Khi vài anh em tụ họp nhau lại và xét rằng hòa giải là cần thiết để giải quyết chiến tranh này thì bản lập nhóm hòa giải dựa trên 4 điểm tuyên ngôn căn bản.

Xin nói rõ quan niệm tôi :
Hòa giải thì tôi sẵn sàng nhưng trong quan niệm tôi thì không bao giờ có chính phủ hòa giải cả vì C.P. thì đương nhiên là một phe và bên kia cũng là một phe, không hòa giải được chỉ hết. Trước mắt tôi và tôi từng nói với những người trong cuộc là tôi không hình dung nổi được cái mô hình của CP hòa giải, thành chính vì vậy mà tôi không tích cực trong những công việc sau này.

HÀ THƯỢNG NHÂN :
Theo quan niệm anh, trong lúc đầu anh đồng ý với chủ trương hòa giải, thì ai sẽ đứng ra đảm trách cái công việc hòa giải đó?

NGUYỄN :
Mỗi người dân VN t ha thiết với hòa bình thì đều có thể tự mình đặt cho mình cái công việc hòa giải, và nếu họ kết hợp thành một lực lượng hòa giải thì càng mạnh hơn cho cái công việc hòa giải về sau này nữa.

Thật ra tôi phải trình bày kỹ. Cái nhóm hòa giải này được lập ra vì nhiều nguyên nhân.

Cũng có thể vì thời cuộc vì nhu cầu hòa giải vì có người nghĩ rằng cần làm gì đó có thể có lợi cho cá nhân, có thể có lợi cho tập

HÒA GIẢI

- Chính phủ Hòa Giải của ai?
- Có thể có Chánh phủ Hòa Giải?
- Ai chống Hòa Giải?
- Hòa Giải : «Thọc lét»?

HỘI THẢO VIÊN :

Bác sĩ : HOÀNG VĂN ĐỨC ● D.B. PHẠM DUY TUỆ ● TRẦN MINH VĂN ● HÀ THƯỢNG NHÂN ● CHU TỬ ● VƯƠNG HỮU BỘT ● L.S. NGUYỄN ● HỒ PHONG.

thể. Nhưng phần đó thì không có họ ở đây, mình cũng chẳng bàn cãi đến làm chi. Còn riêng phần tôi, khi nhào vào đó thì hoàn toàn là vì tình cảm.

CHU TỬ :
Chủ trương hòa giải tự nó là không tưởng rồi. Hòa giải thì phải có hai phe; liệu Chính quyền miền Bắc có chấp nhận anh ra Bắc để nói chuyện hòa giải không? Mình đặt vấn đề ở đây chỉ có lợi cho Cộng Sản :

Đó là 1 vấn đề giả chứ chẳng đưa đến thứ gì cả, mà nó gây ngộ. Đó là vì tình cảm đi nữa thì cũng là gây ngộ.

NGUYỄN :
Nếu nói chủ trương hòa giải là gây ngộ, thì tôi xin nhận là gây ngộ.

Nhưng quả thật như tôi đã nói là tôi không thấy có một biện minh nào cho cuộc chiến tranh này cả.

Bây giờ ví như có Hòa giải gây thua lỗ cho một số cá nhân nào đó mà cứu vớt cho hàng triệu người, nếu như cuộc chiến tranh này vì chủ trương hòa giải mà chấm dứt thì thiệt hại cho hàng triệu mạng người thì quả thật nếu như quyền lợi cá nhân mình bị thua lỗ thì tôi cũng sẵn sàng chấp nhận.

CHU TỬ :
Nói như anh Nguyễn nói, nếu có thể cứu vớt được hàng triệu sinh linh thì mình sẵn sàng chịu thiệt. Nhưng tôi nghĩ rằng cái chủ trương đó chỉ đưa đến việc là sát hại hàng triệu sinh linh, đưa hàng triệu sinh linh vào một cái mà mình biết trước nó là cái gì rồi, anh nghĩ sao?

NGUYỄN :

Cái chuyện biết trước mà anh nói đó, phần tôi chẳng thấy cái biết trước như thế, biết trước rằng sẽ hại hàng triệu sinh linh khác. Tôi thấy rằng người ta nghĩ rằng sẽ có hàng triệu người khác nữa sẽ chết khi chấp nhận cái Hòa giải, cái «ngây ngộ» đó.

Trước mắt tôi, tôi thấy có hàng triệu người đang chết và những điều mà người ta đưa ra.

Tôi thấy vấn đề chính của tôi là làm sao chấm dứt chiến tranh này, cho những người đang s.p chết khỏi chết.

PHẠM DUY TUỆ :

Có 2 khối trên thế giới : Khối Cộng sản và khối không Cộng sản. Ví dụ trường hợp Tây Đức và Đông Đức.

Họ muốn và nếu họ có quyền tự trị hoàn toàn thì họ có thể thống nhất rồi. Nhưng mà vẫn có những yếu tố ngoại lai khiến họ chưa thể thống nhất được,

Đó là vì bởi áp lực quốc tế.

Trường hợp VN, về phía miền Nam, chúng ta có áp lực của Đồng minh HK, về phía Bắc Việt với 80% vũ khí do Nga sô cung cấp và nhân lực của Trung cộng thì Bắc Việt cũng chịu áp lực hai nước này. Nếu nay có phép lạ khiến 2 bên cùng bỏ súng xuống và nói chuyện hòa bình thì ngay đến mức đó chưa chắc VN đã có hòa bình như là đã có sự hòa giải.

Bởi lẽ cái thăng bằng trên thế giới hiện thời, trong đó có các nước bị phân đôi là một thăng bằng của người đi dây.

Chúng tôi không biết cái lực lượng hòa giải có đủ mạnh để thuyết phục được quân chúng hay không, nhưng nếu chỉ thu hút được những người do tình cảm mà thôi thì chưa đặt thành vấn đề. Về mặt, quốc nội, nói chuyện yêu hòa bình ghét chiến tranh, chắc hẳn ai cũng đồng ý từ người cầm súng đến người đêm đêm không ngủ yên vì lo pháo kích trừ một thiểu số như chiến tranh này mà làm giàu, thăng quan tiến chức cách mau chóng.

Với tiêu đề nhu cầu hòa bình có thật và tiềm ẩn trong mỗi người VN nhưng mà về thể thức để mưu tìm hòa bình đó thì có những người kiên nhẫn hơn, có những người nóng nảy hơn. Trở lại vấn đề một biện minh cho cuộc chiến hiện tại, ai cũng nhận rằng chiến tranh sẽ kết liễu, không dưới hình thức này thì dưới hình thức khác. Có những hình thức ghê rợn chết chóc về nhân mạng, nhưng cũng có hình thức gặm nhấm, giết chóc dần dần, như anh Chu Tử vừa nói hình thức đó dù chưa ở trong vòng chứng nghiệm được, nhưng nếu chúng ta bình tâm và dùng cái luận lý thông thường thì cũng có thể kiểm chứng được.

Người ta thường giải thích phong trào phản chiến của sinh viên Hoaký bằng sự sợ hãi và không ưa đi quân dịch. Chúng tôi không dùng lối đó nhưng nghĩ rằng nếu khách quan hơn, bình tâm hơn các người trong cuộc, anh em chúng ta có lẽ phải đứng trong một khung cảnh khác mới đặt vấn đề hòa giải được.

Hiện nay hai bên đang chơi cái trò kéo co. Nếu như anh là khán giả đứng ngoài võ tay có quyền đề nghị đến 1 mức nào đó nhưng nếu anh cũng là 1 phía kéo dây thì anh có nghĩa vụ phải kéo dây, chứ không phải thọc náo những người bạn cùng kéo một phía với anh. Mọi biện pháp, ước vọng hòa bình đều chân chính, nhưng nếu phương hại đến cuộc chiến chung, thì đó là hành động «cù lé».

TRẦN MINH VĂN :

Vấn đề hòa giải bao giờ cũng phải có trong một cuộc xung đột, nhất là cuộc chiến đã quá dai dẳng như Việt Nam hiện nay. Nhưng chính phủ hòa giải thì không thể có

được vì trong lịch sử chưa nghe nói đến danh từ chính phủ hòa giải, trừ trường hợp do hai bên tranh chấp yêu cầu một chính phủ nào đó đứng ra hòa giải. Đối với vấn đề VN chúng ta cuộc chiến sắp đến hồi hòa giải, cho nên có một số người nhân đó muốn nắm lấy thời cơ chẳng.

Năm 1959, tôi có dự một trại hội thảo quốc tế ở Tokyo do nhóm Quaker vô địch chủ hòa tổ chức với đề tài «kỹ thuật hòa giải» có đủ đại diện Mỹ, Anh, Nga, Nhật v.v Trong đó đã duyệt xét tất cả nguyên nhân các sự xung đột trên thế giới để tìm kỹ thuật hòa giải về phương diện chính trị, tôn giáo, kinh tế, xã hội v.v... cuộc tranh chấp Ấn Hồi,

vấn đề Trung đông, chiến tranh Việt nam,...

Đến lúc cuối, có một vở kịch của 1 anh Nhật đưa ra làm ai cũng nhớ cả. Lúc đó nhân s.p có hội nghị thượng đỉnh, họ diễn vở kịch về hội nghị đó. Anh, Pháp, Nga, Trung cộng... mạnh ai nấy đưa ra chủ trương mình và bác bỏ hết các điều của các nước khác. Không ai hòa giải gì với ai cả. Sau đó, anh Nhật đưa ra một cô gái. Thời thì ai nấy cũng chạy ra vuốt ve cô gái cả.

Có lẽ rằng chỉ có người đàn bà đem tình thương đến cho nhân loại với nhau mà thôi. Ngoài ra thì phải có một lực lượng quốc tế thật mạnh, một thứ lực lượng mang từ trên cung trăng về mới bắt được người ta hòa giải. Cho nên chỉ có vấn đề hòa giải, không có chính phủ hòa giải.

HỒ PHONG :

Nếu nói rằng cứ ngưng chiến để hàng ngày khỏi chết một số người là hơi hồ đồ — Đọc kỹ lịch sử, cuộc liên hiệp Quốc Cộng năm 45-46 là bài học. Chúng tôi sợ chiến tranh nhưng nếu hòa giải để tái diễn vở kịch 1946 thì chúng tôi không dám. Như anh Tuệ nói, ai tha thiết hòa bình nhất, chính những người đang cầm súng.

Tôi thấy trong quân đội có nhiều dị biệt. Có thành phần muốn tiếp tục bắn mìn, có thành phần muốn hòa bình ngay. Nhưng ngoài những người làm giàu vì chiến tranh mà anh Tuệ nói, còn có nhiều người trẻ tuổi, đi lính sớm, bây giờ làm quan to, rất sợ hòa bình.

H.V.ĐỨC :

Vấn đề hòa bình cho đất nước là cứu cánh của chúng ta.

Hòa giải chỉ là một phương tiện. Có nhiều phương tiện tùy theo chủ trương, quan niệm từng người. Về phần chúng tôi có quan niệm rõ rệt, từ 1/4 thế kỷ nay chiến tranh không phải do dân Việt muốn, chỉ do một thiểu số lãnh đạo muốn mà thôi.

Số đó có mục tiêu của họ. Nay hòa bình sắp tới. Cũng chẳng ai hỏi ai biết muốn hòa bình ra sao.

Chúng ta phải đòi hỏi một nền Hòa bình theo quyền lợi và quan niệm chúng ta chứ không khoán trang cho 1 kẻ thứ ba nào hết, dù là kẻ có thế lực chính trị kinh tế đến đâu. Vì nếu chúng ta chấp nhận hoàn cảnh chúng ta bây giờ, thì chúng ta không có gì nói với nhau. Mà bởi vì không chấp nhận, nên chúng ta mới nói với nhau.

Vậy đồng ý là chúng ta tìm cách hòa giải chiến tranh để đi tới mục tiêu là Hòa bình, mà Hòa bình như thế nào thì cũng cần nghĩ và mình định rõ ràng. Chúng tôi xin phép giới thiệu cùng quý anh tài liệu nhóm vận động thành lập Liên bang Đông Nam Á, chúng tôi đề nghị một giải pháp 5 giai đoạn lâu 6 năm để đạt tới Hòa bình và Thống nhất cho xứ sở.

(Đến đây, bác sĩ Hoàng văn Đức trình bày giải pháp trên và hội thảo tập trung về giải pháp nhiều chi tiết đó...)

Trong tuần báo Đồi số 14 sẽ trình bày cuộc hội thảo về vận động thành lập Liên bang Đông Nam Á và các giải pháp về VN của nhóm này. Đây là một nhóm mới thành lập từ mùa hè 69 và Bác sĩ Đức là giám đốc chính trị của Tập san Đông Nam Á xuất bản tại Ba Lê và sắp xuất bản bằng Việt ngữ tại Saigon.

...

hội thảo «cưới kiem ước»

(Tiếp theo kỳ trước)

V.H BỐT :

Cô Nguyệt đây là người vừa đình hôn, đang chờ đợi lễ cưới, cô có ý kiến rõ ràng về việc giản dị hóa hôn nhân hay không ?

CÔ NGUYỆT :

Em thấy càng giản dị càng tốt. Nhưng nó tùy thuộc gia đình tất cả. Ngay như trong đám hỏi, em không có ý kiến gì hết, mọi nghi lễ tùy thuộc gia đình. Hiện nay, em cũng không biết đám cưới sẽ như thế nào.

V.H BỐT :

Nhưng ý kiến riêng của cô về đám cưới thì sao ? Cô muốn làm giản dị hay rành rang ?

PHƯƠNG :

Ý kiến của cô quan trọng lắm. Ảnh hưởng đến tôi đây hết đó.

CÔ NGUYỆT :

Giản dị nhưng không giản dị quá. Phải có tiệc trà mời các bạn bè.

NGUYỄN TỊCH :

Trong mục đích giản dị hóa mà vẫn duy trì được lễ nghi tinh thần cần thiết phong tục chính đáng, tôi đề nghị nên giữ lại và khuyến khích thi hành hai lễ sau này :

Một là Lễ mệnh tiếu : Trước ngày về nhà chồng cô gái quý nghe bố mẹ giảng dạy bổn phận người vợ với chồng con vâng vâng, và có cả họ hàng nhà gái dự kiến. Không tốn kém gì mà gây được không khí và ảnh hưởng tâm lý tốt.

Lễ thứ hai là lễ nhĩ hỷ Tất nhiên thể thức cái đầu heo cũ kỹ có vẻ tàn bạo quá. Tôi đề nghị là thích ứng lại các lễ vật bằng trái cây. Sau ngày cưới, nếu tốt đẹp mọi sự, chàng rể bưng mâm trái cây về nhà vợ. À, nếu không tốt đẹp (!) thì thôi. Tuy nhiên dù sao nó cũng giúp họ thăm thiết nhau hơn. Và mỹ tục nhờ đó mà cũng lên đời chút.

Còn lễ tơ hồng nữa cũng có thể duy trì được. Khi hai bên cam kết «gừng cay, muối mặn, xin đừng quên nhau».

HỒ CÔNG :

Tôi đồng ý là chúng ta nên giữ lại lễ tơ hồng. Đó là cô dâu chú rể cáo trời đất về cuộc hôn nhân của họ.

Tôi xin trở lại ý kiến đầu tiên của họa sĩ Ngọc. Việc giản dị hóa hôn nhân phải là hệ luận của một quan niệm mới của chúng ta về cuộc đời. Chúng ta phải chống lại óc đua đòi, Snobisme, chúng ta phải quan niệm việc hôn nhân là việc của đôi lứa, tránh tất cả các áp lực của gia đình và xã hội bắt đôi lứa phải làm cho rành rang đẹp mắt đối với họ hàng bà con nhưng về nhà thì lo méo mặt. Tôi thấy báo Đồi nếu cổ động cho việc cưới kiem ước, thì nên cổ động mạnh cho một nhân sinh quan mới đã.

Thơ

trạng dớp

HÒA CỬ CẢI

Hòa giải ? Lạy mấy ông không tưởng !
Nói như là ông Tướng mười sao !
Thôi đừng phết lặc tào lao.
Đề toan gạt gẫm đồng bào để tin !

Ơi, cái lưỡi mẹ mìn cáu đồ.
Nghe thêm buồn cá lở tai trâu !
Người dân ngoài ấy tự lâu.
Hỏi ai dám thối nửa câu bất bàng ?

Làm tôi mọi cho thằng buôn súng,
Chủ nghĩa gì thì cũng hư vô !
Mong sao áo ấm cơm no,
Dân hèn chỉ có ước mơ thấp hèn !

Mà đời vẫn tối đen như mực,
Họ hiền lành trung thực ngây ngô !
Đám đầu tranh ăn cướp cờ ?
Đám đầu tính chuyện cơ đồ chuyên xoay ?

Quần quai dưới bàn tay khát máu,
Tiếng kêu thương không thấu trời cao !
Lạc trong bão lửa ào ào.
Liều thân nhắm mắt nhảy vào giết nhau !

Răng cắn môi cho đau khúc ruột !
Tay chém chân cho buốt con tim !
Hòa bình vun vút cánh chim,
Bay bay, bay mãi không tìm về đây !

Chim trôi theo đường mây bần bật,
Chờ mong hai giếng mắt khơi sâu !
Chờ mong đã bạc mái đầu !
Lòng nghe chín mộng Trái Sầu Chờ Mong !

Túi cho kiếp con Hồng cháu Lạc,
Một nước non Nam Bắc chia hai !
Anh em thù nghịch kéo dài,
Thằng trong còn khổ thằng ngoài còn đau !

Thì chó mớ đến cầu Hòa giải,
Hay là Hòa Cử Cải lần lần ?
Mấy ông rừng mờ no ăn,
Quyền cao chức trọng mị dân về trò !

Mà chủ trương hồ đồ thế nhĩ ?
Hòa với ai ? Với khi đồ trôn ?
Mau mau tẩy uế cái mồm,
Nầu không cả nước thối om bây giờ !

TRẠNG DỚP

đọc một số báo

HÒA GIẢI

Đề giúp đọc giả biết về chủ trương hòa giải của luật sư Trần ngọc Liễn và Lực Lượng Quốc Gia Tiến Bộ, chúng tôi thử phân tích đề giới thiệu số báo HÒA GIẢI số 4 của Lực lượng này. Việc phân tích này hoàn toàn có tánh cách khách quan vô tư. Kết luận thuộc về phần đọc giả.

Nội San Hòa Giải số 4 của Ủy ban vận động Thành Lập Lực Lượng Quốc gia Tiến Bộ dày 52 trang in ronéo khổ giấy 21x27.

Ngoài bìa đề trụ sở tạm của Ủy Ban : 212 Phan Thanh Giản Saigon. Đ.T. 92.683.

Trang 2 của nội san từ 1 tới 4 đều đăng bản Tuyên ngôn, chủ trương có 4 điều chánh : ngưng bắn, lập chính phủ hòa giải, không liên kết và rút hết quân ngoại nhập khỏi miền nam V.N.

Trang 3-5 : lá thư của L.S. Trần ngọc Liễn gửi Ủy ban Sinh Viên Mỹ ngày 15-10, nhắc lại các chủ trương : chống lại giải pháp Ủy ban bầu cử, chống giải pháp chánh phủ liên hiệp, chống Ủy ban quốc tế tổ chức bầu cử. L.S. Liễn nhấn mạnh cần có 1 chánh phủ hòa giải.

Bài Đường Đi của Nhân Dân của bà Ngô bá Thành kêu gọi chấm dứt chiến tranh.

Bài Suy Nghĩ về Dân Tộc của Lê Duy Tâm dùng lối văn mĩa mai rất khéo để đả kích chính quyền miền Nam VN và chống người Mỹ. Bài này dài nhất số báo : 12 trang. Tác giả dùng lối nói ngược. Thí dụ, ông viết : « Nửa triệu quân Mỹ trên đất Việt Nam bắn giết lung tung đầu phải

là đoàn quân thực dân đi xăm lăm. Đó chỉ là những người bạn thân thánh của chúng ta, của những người « quốc gia », là cứu tinh của dân tộc... không có họ chúng ta làm gì có gạo Thái Lan hay gạo Mỹ, thịt heo đông lạnh, gà Đan Mạch mà ăn, xe gá máy Nhật mà biểu diễn... vô tuyến truyền hình có bản súng mà coi ».

Trang 21 : bài thơ của Đồi Nặng Xứ Dừa : Trên đường đi tới.

« Bài Học Việt Nam » của Nam Đình 7 trang : tố cáo chế độ tư bản cai trị nước Mỹ.

« Nói với người đã khuất » của Lý chánh Trung : ca tụng Hồ chí Minh mà theo tác giả là người có ý chí hòa giải. (8 trang).

Sau cùng là mục tin tức và đọc báo. Tất cả 21 mẫu tin quốc tế, quốc nội trích đăng và bình luận đều chống Mỹ, các nước thân Mỹ, và chống chánh phủ VNCH. Riêng tin tức về vụ Dubcek, lãnh tụ Cộng đảng Tiệp bị Nga thanh trừng cũng được bình luận hướng về phía chống Mỹ và chống chánh phủ VN. Có bốn bài báo và 2 tranh hài hước trích từ các báo Mỹ cùng đều chống chiến tranh, chống tổng thống Nixon và chính phủ Saigon.

Cuối cùng số báo đăng tuyên cáo số 2 của LS Liễn yêu cầu muốn ngưng bắn phải có 1 giải pháp chánh trị đi kèm.

Khẩu hiệu được in lớn 6 lần trên số báo là : « Có chánh phủ hòa giải mới có bầu cử thật sự tự do, có bầu cử tự do mới có hòa bình vững chắc. »

KHA TRẦN ÁC

Quen bất nạt

Tổng Thống đưa hồ sơ mấy dân biểu mọc nổi với Cộng Sản, ra Hạ viện. Có dân biểu cho rằng đây là dã tâm của Hành Pháp chụp mũ Lập Pháp để hạ uy tín. Riêng Đầu Gối nghĩ Lập Pháp đã mất uy tín từ khuya rồi, khỏi cần Hành Pháp phải chụp mũ mới hạ nổi uy tín. Trái lại, vụ này chứng tỏ sự bất lực của Hành Pháp thì đúng hơn. Rất có thể Hành Pháp biết rõ mấy chữ này là Cộng Sản nhưng hành pháp lúng túng, không tìm ra cách nào để truy tố họ vì họ được quyền bất khả xâm phạm! Chẳng hạn vụ Trần ngọc Châu. Ông Châu vừa họp báo tố ngược lại Hành pháp một cách hùng dũng. Nếu quả thực ông Châu là một Cán bộ nằm vùng, ông Châu hoành hành tác quái như rứa mà Tổng Thống muốn trị tội ông cũng dễch làm gì nổi ông thì quả là một điều cay đắng, thề thắm cho chế độ mệnh danh là dân chủ của ta.

Giáo sư Bửu Cầm cải Chính

Giáo sư Bửu Cầm gửi thư tới tòa soạn đình chánh hai điểm trong bài khùng hoảng và xung đột ở Đại học V.K. »

1) G.S Bửu Cầm không là Tr. Ban Sĩ trưởng Văn Khoa, chỉ dạy 2 giờ ở Chứng Chỉ Việt sử.

2) G.S. Bửu Cầm không bảo trợ luận của sinh viên Ng.triều Văn.

Thề theo lời yêu cầu của G.S. Bửu Cầm, Đới vui lòng đình chánh như trên.

ĐỜI

Vì cái gọi là «dân chủ» của ta có nhiều thứ bực lắm. Hồi báo Sống bị đóng cửa, Kha Trần Ác chẳng có tội gì, ngoài cái tôi viết sự thực, vẫn bị khủng bố tới bởi phải trốn lủi như trạch. Thậm chí, một người quen lái xe cho Kha Trần Ác cũng bị bắt, bị bắt mặt đem đi một tuần lễ và được tra hỏi : «Kha trần Ác liên lạc với Việt Cộng ra sao, anh biết những gì, anh kể ra ». Điều đặc biệt là không phải cảnh sát đặc biệt tóm người tài xế của Kha trần Ác, mà là một cơ quan tối mật nào đó, cơ quan này bắt người đểch cần chứng cứ gì cả. So sánh vụ ông tài xế của Kha trần Ác bị tóm với vụ ông dân biểu Châu người ta thấy có nhiều thứ luật pháp làm. Ông Châu nhận là có liên lạc ngầm với người anh là Trần ngọc Hiền, có đưa giúp cho Hiền 30 ngàn đồng, nhưng đó là do tình « ruột thịt » thôi, chứ không phải do tình « đồng chí ». Nếu một anh phó thường dân, một ông người Việt gốc Hoa chẳng hạn mà liên lạc ngầm với một người bà con mần Cộng Sản, giúp đỡ ngầm cho người bà con đó ba chục ngàn đồng, thì ch...c chần 100% người đó đã bị bắt, bị tra khảo thừa sống thiếu chết, đầu có được phảy phảy như ông Châu, không những phảy phảy mà còn tố lại chính quyền la đảng khác.

À, thì ra thế! Chính quyền chỉ quen bắt nạt những đứa khổ rách áo ôm, không quyền, không thế, không có bùa có phép, còn đứa nào có bùa, có phép thì chính quyền đành chịu thua.

Chờ nèn, trong vụ mấy dân biểu

«mọc nổi» này Đầu Gối yêu cầu Lập pháp cũng như Hành pháp phải có thái độ dứt khoát không được né tránh trốn trách nhiệm. Người dân muốn biết mấy dân biểu nọ có thực sự mọc nổi với Cộng Sản không hay bị chụp mũ oan!

Khi nằm với vợ thì phải đứng

Báo Đới đang sửa soạn giải phẩm Xuân sắp tới. Xuân sắp tới là Xuân con chó. Thêm 1 mùa Xuân chó nữa. Sấm Trạng Trình viết về xuân con chó rằng (chắc không phải sấm cụ Trạng cũng chả sao).

— Chẳng phải gà, ngan chẳng phải trâu.

Đó là con chó cắn gâu gâu, Khi nằm với vợ thì phải đứng, Trăm năm chẳng được chén trà lâu.

Theo lời sấm dậy, thì bắt đầu từ xuân năm nay, người thanh niên lấy vợ, sẽ phải «đứng» khi «nằm» với vợ. Nằm với vợ mà phải đứng cũng thì kẻ cũng hơi mệt nhưng đây là một hình thức phản kháng xã hội rất «hippy». Vì hippy chủ trương «đứng» khi «nằm» với vợ.

Đợi gì không mua chuộc

Trong cuộc thảo luận về ngân sách Phủ TT một dân biểu đã đưa ra đề nghị nên cắt phéng số dự chi 400 triệu mặt phí dành cho phủ Tổng Thống. Dân biểu này lý luận rằng Phủ Tổng Thống sẽ dùng số mặt phí 400 triệu này để mua chuộc các dân biểu. Lý luận như vậy rất xác đáng nhưng rút cuộc Hạ viện đã chấp thuận khoản mặt phí 400 triệu dành cho Phủ Tổng Thống.

Như thế có nghĩa rằng Hạ viện đã gián tiếp bằng long đề Hành pháp mua chuộc các dân biểu. Vậy Hành pháp còn đợi gì không x cho các dân biểu mỗi ông vài chục cho yên phần mộ.

Thêm một đề nghị xác đáng.

Dân biểu Nguyễn văn Ân Chủ tịch ủy ban quốc phòng vừa đưa ra một đề nghị xác đáng là nên hủy bỏ các lớp sĩ Quan trừ bị Thủ Đức vì lúc này, có hiện tượng khủng hoảng thừa sĩ quan khiến các sĩ quan được đào tạo ra phải đi biệt phái lung tung. Năm 1970 chỉ cần lấy độ 1000 thanh niên tình nguyện, tổ chức một lớp sĩ quan là đủ. Đây là một đề nghị thực sự xác đáng. Đầu Gối nhận được nhiều thư mà các bạn thanh niên hưởng ứng đề nghị trên, nên lên tiếng dùm, mong bộ Quốc phòng đặc biệt cứu xét.

Không đi chuông chó

Tối thứ ba tuần qua, báo Đới có cuộc hội thảo về «chùa giải». Người ta thấy hai người khiêng dân biểu Phạm duy Tuệ tổng thư ký Hạ viện tới. Phạm duy Tuệ thờ không ra, nói : «Các anh chơi đùa quá. Lần trước tôi bị đau không tới dự hội thảo được các anh đánh dấu hỏi trên báo rằng không hiểu tôi bận đi Chuông Chó, hay bận đánh xi phé nên không tới dự. Lần này, tôi đau vẫn chưa khỏi, nhưng vẫn cố gang tới dự kéo mồm các anh thôi lắm. các anh lại kêu rằng tôi đi Chuông Chó. »

Tội nghiệp cho ông Tổng Thư Ký Hạ Viện. Báo Đới xin long trọng cải chính không những ở Tuệ không đi Chuông Chó, Ông chưa hề biết mặt mũi Chuông Chó ra sao.

Trưng cầu dân ý

Bắt đầu từ tháng này, các nhật báo đều nhất loạt tăng giá báo 8 trang từ 8 đồng lên 12 đồng 12 trang từ 10 đồng lên 15 đồng.

Riêng tuần báo như báo Đới thì

chưa biết tăng sao, tăng cũng chết, mà không tăng cũng chết. Không tăng thì chết vì lỗ vốn, tăng thì chết vì bạn đọc không có tiền mua báo. Vậy báo Đới mở cuộc «trưng cầu dân ý » hỏi ý kiến bạn đọc, về ba giải pháp dưới đây, bạn ưng giải pháp nào :

— Giải pháp 1, tăng giá báo lên 40đ.00 một số.

— Giải pháp 2, không tăng giá báo, nhưng bớt số trang, từ 58 trang xuống 48 trang như các tuần báo khác.

— Giải pháp 3, cứ tiếp tục như cũ, nếu lỗ vốn nhiều quá, thì đóng cửa báo.

Riêng Đầu Gối thì nghiêng về giải pháp thứ ba, kéo dài được chừng nào hay chừng ấy, rồi chết cho nó « đẹp ».

Oan Nguyễn văn Trung

L.M. Thanh Lăng gọi điện thoại nói với Kha Trần Ác : Anh chữ Nguyễn văn Trung tức là tự chữ mình. Vì Nguyễn văn Trung cũng là người khuynh tả nhưng không Cộng Sản như anh. Người ta chữ Nguyễn văn Trung là khoa bằng nhưng chính họ đã đi xin thêm điểm để được thi đậu, họ là những kẻ nặng tinh thần « khoa bằng ». nhất. Người ta chữ Nguyễn Văn Trung có tinh thần xôi thịt, nhưng Khoa trưởng Ng. V Trung kiếm mỗi tháng hai chục ngàn, nghèo hơn ông phu sịch lò, có xôi thịt đầu mà đóp. Cuộc tranh chấp ở Văn Khoa có nhiều nguyên nhân thâm kín, phức tạp, báo Đới không hiểu rõ nên thiếu khách quan.

Đối với các sinh viên đã chữ giáo sư, các giáo sư không thể chữ lại, cũng không thể truy tố họ ra tòa. Đảng chỉ biết giữ cái diguité, cái pudeur của mình bằng cách từ chức. Như thế là đường hoàng có gì đáng chữ !

Đầu Gối xin thanh minh :

Đầu Gối chẳng bao giờ chữ Nguyễn văn Trung chỉ muốn Ng v Trung có thái độ dứt khoát, thể thôi.

Còn chuyện Ng. v Trung vi khuynh tả mà bị nghi ngờ là thân cộng là chuyện không thể tránh được. Kha Trần Ác đã từng bị đóng cửa báo nhiều lần vì bị nghi là thân cộng ! Cái số kiếp những người khuynh tả không Cộng Sản là phải chấp nhận mọi ngờ vực, khủng bố. Ai chữ cứ để cho người ta chữ cho vui, còn đường ta, ta cứ đi...

Lệ Chiều

Rất nhiều bạn gửi thư về xin cuốn Lệ Chiều của nữ sĩ Việt An. cuốn Lệ Chiều đã được in thành sách, in typo chứ không phải in ronéo.

Nhưng vì nữ sĩ Việt An vừa qua Mỹ sống với người con gái là Thiều Giang làm cho đài VOA bên Mỹ chỉ để lại cho Kha Trần Ác hơn 20 cuốn để tặng các thân hữu, vậy bạn nào khoái thì mời tới toà soạn chữ bắt Kha Trần Ác phải gửi nhà bưu điện cho các bạn, thì hơi cực cho Kha Trần Ác.

Lúc này trời đổ lạnh, đọc thơ Việt An toàn nước mát là một điều khoái. Thơ Việt An có nhiều câu thật bi thiết :

*Đã chẳng khiêng non mà lập biên
Thì đem vầy mực dĩa phong trần
Hoặc*

*Duyên mình hẹn với thu xanh cỏ
Hận nước tìm theo buổi trắng đầu
Ép bụng đêm dài đau mấy độ
Buồn tay ngày vắng chếp đôi câu*

đã có bán pháp nơi :

TRUYỆN CHIẾN TRƯỜNG

● của NGUYỄN ĐỨC HIẾU

người nằm xuống
kẻ còn lại

● một tập truyện đã được viết từ những trận chiến khốc liệt đã diễn ra trên khắp mặt trận

● truyện chiến trường dành cho những người đang chiến đấu ở mặt trận và cả những người ở hậu phương

Thoa CRÈME THORAKAO da mặt mịn màng, khỏi nhăn, khỏi khô

TRÀ GÓP

truyện lếtắtđiều

Người sĩ quan kiểm thân đi giữa hai hàng quan tài mở nắp, xếp đều đặn như những ngôi mộ trong một nghĩa địa hạng sang. Anh ta cúi xuống đo đạc, gõ tay thăm dò mặt gỗ ngấm nghĩa cả những hàng đinh rồi đứng lặng lẽ ghi chép. Ông chủ hãng hòm Vĩnh cửu hiểu ngay đó là những dấu hiệu xấu. Chuyện kiểm soát từng chiếc quan tài chưa bao giờ xảy ra. Mọi lần khi giao hàng những người phụ nữ việc chất tất cả thành chồng cao. Nếu có vài tấm gỗ bung ra người ta chỉ cần ráp lại một cách tượng trưng.

Viên sĩ quan trở lại. Ông Vĩnh Cửu đón ngay :

— Có gì sơ sót, xin đại ca bỏ qua cho.

— Thưa ông, trong một trăm chiếc ông giao chúng tôi chỉ nhận được 7 cái đủ thước tắc phẩm chất, theo điều kiện sách...

Mặt viên sĩ quan trẻ măng lạnh lẽo, ông có cảm tưởng hân vừa nổ súng vào tim ông ;

— Đại ca xét lại cho. Tôi tưởng...

— Chỉ có năm chiếc có đủ chiều dài 4 phan. Hai chiếc kia tôi nhận thêm cũng tẻ lắm.

— Dạ, gỗ thì cũng có tám dày, tám mỏng. Xin đại ca xính xai đi cho. Giao 100 chiếc mà bị trả lại năm ba chiếc chúng tôi cũng đã hết lời rồi.

— Rất tiếc. Chúng tôi phải tôn trọng giao kèo. Bảo vệ quyền lợi cho những người chết.

Ông chủ hãng hòm cười thật tươi.

— Tôi rất khâm phục đại ca. Nhưng đang việc

làm ăn, nếu xử với nhau gắt quá thì còn... làm ăn thế nào được. Nếu đại ca rộng xét cho chúng tôi đâu dám quên ơn. Thế nào cũng có dịp thưa lại...

— Thưa ông, chúng tôi không thể nhận được

Viên sĩ quan trẻ tuổi có cái vẻ lì lợm khiến ông chủ hãng hòm muốn nổi sùng. Khuôn mặt ấy muốn huấn luyện cho thuần thực, để bảo, cũng tốn thì giờ lắm. Ông không có thì giờ và không ngờ chuyện giao hàng này lại trực trặc đến thế. Đám phu khuân vác đã có ý lảng vảng lại gần nghe chuyện. Viên sĩ quan kiểm thân lặng lẽ đẹp sổ sách. Ông chủ hãng hòm nở nụ cười tươi cuối cùng trong ngày.

— Thế nào cũng sẽ đến thưa chuyện lại với đại ca. Ông vậy người trưởng toán khuân vác :

— Chỗ tất cả về xưởng ngay. Chỉ để lại 7 cái mà đại ca đã ghi dấu chấp thuận bằng phấn.

o o o

Lão cai thợ được gọi lên trình diện ông chủ cấp tốc. Ông chủ vẫn giữ mái tóc bạc phơ của một người vừa phóng xe hết tốc lực.

— Ông chủ cho gọi em ?

Ông chủ xoa hai tay ra đặt lên bàn như sắp gục đầu lên đó ngủ. Giọng ông cực kỳ bất hảo :

— Cậu kiểm cho tôi chiếc quan tài.

Người cai thợ tròn mắt, hai tay xoắn lại :

— Thưa, ông chủ vừa mất người thân ? Vậy mà em không biết. Xin chia buồn...

— Tôi bảo kiểm quan tài cho tôi.

— Vâng, thưa em sẽ lựa cái thượng hảo hạng...

Ông chủ nhếch mép :

— Xưởng nhà còn thứ thượng hảo hạng ?

— Dạ bốn chiếc.

— Tốt lắm, gần đủ để chôn luôn cả gia đình tôi.

Người cai thợ chợt hiểu là ông chủ vừa mỉa mai. Lão ngần ngại, kinh hãi. Ông chủ thấy đã đến lúc cho câu chuyện nổ, sau những giây châm ngòi rơm rã :

— Cậu làm ăn thế hả ? Hàng giao sáng nay bị trả lại. Gần một trăm chiếc quan tài phải đem về xưởng, cậu tính tôi phải chôn ai cho hết bây giờ ? Mặt lão cai thợ dần dần đỏ ửng :

— Lạ nhỉ ! Cách đây bốn hôm em đã đến nhà người kiểm thân. Cả hai vợ chồng hẳn đều nhận quà tặng, như mọi lần. Sao lại có chuyện trực trặc ? Họ trả về hết hả ông chủ ?

— Họ có nhận 7 cái, 7 cái vẫn dùng làm mẫu hàng.

Lão cai thợ hăm hăm nhắc điện thoại, quay số. Ông chủ lặng lẽ ra đứng bên cửa sổ, nhìn đoàn xe chở 93 chiếc quan tài bị ế lùi lùi tiến vào xưởng. Khi ông quay lại, cuộc điện đàm đã dứt, mặt lão cai xám xịt :

— Thưa ông, người của mình mới bị đòi đi hôm qua. Thằng cha ông gặp sáng nay là dân mới. Nó hơi khùng khó nói chuyện.

— Thì bảo « người ta » tổng nó đi.

— Dạ, em có nói. Ông Hữu cho biết là ít nhất cũng phải chịu trận nó nửa năm. Gốc nó cũng lớn lắm.

Ông chủ mỉm cười chua chát, lặng lẽ trở lại bàn. Lão cai thợ phân trần :

— Thưa ông. Thật em không ngờ. Ông biết đấy, hồi xưa giường cá nhân xưởng ta chế tạo, sĩ quan kiểm thân vừa đặt chân lên là bực. Mười lăm cái đưa kiểm soát bực cả mười lăm, Cái thứ mười sáu vừa trưng ra thì gãy chân, vậy mà có làm sao đâu. Hàng vẫn được nhận đủ. Cả cái ông sĩ quan té giập là mịa vì giường bực cũng luôn luôn vui vẻ với mình. Bây giờ thời đại nhớ nhãng, người ta giao việc kiểm soát cho những thằng khùng, khó làm ăn quá...

Ông chủ tỏ vẻ đã lấy lại được bình tĩnh ;

— Việc đã xảy ra như thế bây giờ ngồi oán trách nhân tình thế thái cũng vô ích. Cậu tính sao đây ? Chả lẽ để hơn chín chục cái quan tài ở xưởng chờ cho nó mục ra ?

Lão cai thợ nhủ mảy suy nghĩ. Cả khuôn mặt già nua như nổi gân :

— Thưa ông chủ. Em nhớ báo đăng hình như hồi này có dịch tả.

Ông chủ lắc đầu :

— Có. Nhưng chỉ tịch vài ba mạng là y tế dẹp ngay.

— Hay mình đem về vùng quê bán lẻ.

— Ối ! Cái lũ rách rưới ấy. Chúng nó cần gì quan tài, chết đâu chôn đó, sang lắm thì được cái chiếu.

Lão cai thợ gãi đầu bần thần :

— Lâu nay cũng chả nghe có vụ nổ nào mình xui xẻo quá !... Thưa ông chủ có một cách mà một đồng nghiệp buôn quan tài đã truyền cho em : Khi nào hàng ế, ông ta cho vợ con ban đêm xoa tóc ngồi khóc bên quan tài. Sáng hôm sau thế nào hàng cũng bán được.

— Thôi ! Đừng nói nhảm.

Ông chủ đứng dậy, lão cai thợ có vẻ luống cuống, lão không muốn bỏ lỡ dịp tố trí thông minh, tài tháo vát. Bỗng lão hớn hờ :

— Xin ông chủ ngồi nán lại một lát. Em đã có cách giải quyết.

Lão rào bước ra cửa. Năm phút sau đã tập hợp đủ thợ trong xưởng ứa máy. Lão đứng lên một khúc gỗ lớn và bít đầu bài diễn văn :

— Hôm nay tôi có chuyện nói với anh em. Trước đây anh em có xin ông chủ cho được mua đồ đặc như bàn ghế, tủ giường của xưởng trả góp. Ông chủ đã nghiên cứu nhu cầu của anh em và chương trình bán trả góp có thể bắt đầu...

Bọn thợ reo ầm lên. Lão cai thợ tươi cười :

— Nhưng vì số bàn ghế, tủ, giường hiện nay chỉ sản xuất vừa đủ để cung cấp cho thị trường, chưa thể bán cho người nhà được, anh em chịu khó chờ ít lâu. Nhưng ông chủ không muốn phụ lòng anh em đã có nhã ý dành một trăm chiếc quan tài cho anh em mua trả góp.

Lại có tiếng reo. Lão cai vẫn vui vẻ, coi như hai loạt tiếng reo có ý nghĩa giống hệt nhau :

— Người độc thân được mua một cái. Những

người có gia đình có thể mua hai. Xưởng dành mọi sự dễ dãi cho những người muốn mua thêm. Đây là do lòng tốt của ông chủ, ai không đồng ý cứ việc đi xưởng khác mà làm. Tôi nói trước. Có ai thắc mắc gì không ?

Đám thợ xôn xao một chút rồi lại yên lặng. Bỗng

TỬU QUÁN HƯƠNG GIANG

10, TRƯỜNG QUỐC DUNG - Phú Nhuận (gần đường Cách Mạng, kế Tân Lâm Điều)

ĐẦY ĐỦ CÁC MÓN NHẬU :

- Thịt rừng — heo, bò, nai, tôm, cua, lươn, ếch, cá lóc
- Đầu bắp lão thành đảm nhận
- Nhận đặt tiệc

ở cuối xưởng, một anh thợ trẻ rụt rè đứng lên :
— Thưa ông Cai. Em tưởng chỉ những người có gia đình mới cần. Em độc thân, còn trẻ, mua quan tài bây giờ thì hơi sớm...

Lão cai bình tĩnh xoa tay :
— Bộ sau này chú không lập gia đình hả. Mà chú độc thân suốt đời thì càng nên mua. Chú nằm xuống rồi, ai chạy đi mua cho chú ?

Một người thợ râu ria xồm xoàm, mập mạp giờ tay xin phát biểu ý kiến :
— Thưa ông cai, em hơi thối má, người to lớn như em mà dùng loại quan tài ấy thì không tiện. Nó lỏng lẻo lắm, chỉ ho một cái là tan ngay. Chính tay em đóng quan tài, em biết.

Lão cai cười :
— Chú này ngu thật. Bộ chú nghĩ khi chết rồi, nằm trong quan tài, người ta vẫn còn múa được chăng ? Nó có xấu xí, ọp ẹp thì chịu khó sơn phết. Trông bề ngoài bảnh là được rồi. Xe hơi cũ để lộ chứ quan tài cũ ai biết. Vứt một cái là đem chôn xuống đất rồi, thế là huê.

Một người thợ già họ sù sù rồi lên tiếng.
— Thưa ông cai. Nhà tôi chật quá, đem về không có chỗ để.

Lão cai giang hai tay ra :
— Xưởng có một cái kho rộng đó, ai muốn gửi lại thì gửi. Thôi, không ai thối má nữa nhé. Cuối

tháng này tôi mới bắt đầu khấu trừ lương. Anh em có thể đi chọn hàng ngay bây giờ.

Năm sáu cánh tay còn giơ lên, nhưng lão cai làm như không thấy. Lão giở một cuốn sổ con ra và bắt đầu tính toán vừa trở lại phòng ông chủ.

Như một đại nguyên soái thắng trận trở về, lão Cai cất tiếng đồng dục :
— Thưa ông chủ. Em đã bán trả góp cho thợ được tám chục cái. Số còn lại thì... riêng phần em, em xin lãnh mua năm cái. Họ hàng nhà em đông, chỉ xin ông chủ tính theo giá vốn.

Ông chủ đội mũ, cầm ô, rời bàn giấy :
— Cậu làm việc khá lắm. Rất đáng khen. Cậu khỏi lo. Tôi vừa gọi điện thoại cho viện dưỡng lão, bảo sẽ tặng cho họ một ít quan tài. Họ cảm động lắm. Chiều nay cậu mang số hòm dư xuống cho họ và nhớ nhắc họ khi nào cần xây thêm dãy nhà ăn thì đừng quên hăng mình. Có «truy ò» cho tôi biết là chỉ đầu tháng sau họ sẽ cho đấu thầu...

— Lão cai đừng ngây người :
— Ông chủ sáng suốt thật.

Trong sân xưởng bắt đầu vang lên tiếng riu rít chát gổ. Một bọn thợ, có óc dị đoan, sợ xui, đang hi hục phá chiếc quan tài mua góp ra thành từng mảnh gỗ nhỏ, dùng làm củi.

LÊ TẤT ĐIỀU
(8-1969)

TAILOR'S

CHIẾN

ÂU-PHỤC
ĐỢT SỐNG MỚI

90, LÊ - VĂN - DUYỆT nói dài
(gần Ngã Ba Ông Tạ)

sinh hoạt văn nghệ

● hải lưu

Một tác giả nhà binh mới

Số nhà văn mặc đồ lính càng ngày càng nhiều. Nhưng mặc đồ trận thì hơi ít. Vì đa số các nhà văn lính đều là lính văn phòng. Lính kiềng. Tuy vậy các nhà văn lính văn phòng lại rất thích viết về đời lính trận, trong đó anh lính trận đánh giặc, nhậu nhẹt, lái xe, về phép, làm ái tình, đôi khi đập lộn, rồi lại đánh giặc. Trong loại tác phẩm này, lính đánh trận ái tình còn nhiều hơn đánh giặc.

Nhưng Phan Nhật Nam không thuộc loại nhà văn lính kể trên. Tác phẩm đầu tay của anh, «Đấu Binh Lửa» là một ký sự Tám năm sống đời lính. Đây là thứ lính thật sự. Từ đầu đến cuối là trận, giặc. Từ Đồng Hà đến Long Khánh Dakto đến Bồng Sơn... Một tập ký sự độc đáo. Một tác phẩm đầu tay rất vững vàng. Nhà Xuất bản: Đại Ngã.

Sách chánh trị rất nhiều

Độc giả Việt Nam có lẽ càng ngày càng thêm mở mang kiến thức về chánh trị. Các nhà xuất bản đưa nhau in sách về loại này, từ lý thuyết, biên khảo, đến các trường hợp cụ thể.

Nhà Thái độ thì in cuốn Chánh trị Nhập môn của René Buhnan, và châu Mỹ La Tinh giữa gấu và Diều hâu của Salvador de Madagira. Hai cuốn sách dịch một ông là Tây, một ông là Mỹ.

Nhà văn Nguyễn hiến Lê tự xuất bản cuốn sách biên khảo : «Bán Đảo Á Rập» để quốc Hồi giáo và Dầu lửa.

Nhà Xuất bản Sống mới ra lò cuốn «Nước Mỹ bốc cháy», cũng lại một tác phẩm chánh trị nữa ! Cuốn này thì quả thật là 1 tác phẩm bốc cháy !

Lý thuyết gia Vũ tài Lục, con người thông bác cả nền học văn

Tây và Tàu, cũng vừa in cuốn sách mới nhất «Thân phận trí thức dưới nhân quan chánh trị».

Sách triết lý

Độc giả Việt Nam rất trí thức toàn ư loại sách khó không ! Sách càng nặng lại càng chạy ! Bên cạnh những sách về chánh trị loại thứ hai đang được hâm mộ là các sách Triết lý.

Nhà Ca Dao của thi sĩ Hoài Khanh, tức Hành Khoai đã in 1 cuốn sách của Goerger Gusdorf viết về Triết gia tỏ hiện sinh Kierkegard. Rồi tới một cuốn sách của nhà tâm phân học Erich Fromm : The Art of Loving (Tâm thức luyện Á). Dịch giả đã không gọi cuốn sách là Nghệ Thuật Yêu đương, mà gọi là Tâm Thức Luyện Ái, rõ ràng nghe có mùi triết lý nặng hơn.

Rồi tới nhà Trình Bày với cuốn «Descartes nhìn từ đông phương» của thi sĩ Nguyễn Sa.

Lá Bối thì có : «Văn đề nhận thức trong Duy Thức Học» của Nhất hạnh.

Đồng nam Á Nguyệt san

Bác sĩ Hoàng văn Đức là người ở VN cử động cho việc thành lập liên bang Đông Nam Á. Nhóm vận động này đã ấn hành bốn bản tin bằng tiếng Pháp. Bữa vừa qua, bác sĩ Đức đã mời một số thân hữu hội họp để lập bộ biên tập cho nguyệt san Đông Nam Á. một cơ quan ngôn luận bằng tiếng Việt đề vận động cho giấc mơ liên bang này.

Nên nhớ Hoàng văn Đức cũng là 1 dịch giả nhiều tiểu thuyết giá trị. Trong số các nhân vật được mời họp để làm nguyệt san còn có thi sĩ Nguyễn Sa, nhạc sĩ Cung Tiến, nhà báo Nguyễn hữu Đông Vương hữu Bột...

Alice của Salvador Dali

Nhà danh họa Salvador Dali gốc Tây ban Nha năm năm 65 tuổi ? Lối sống khá cổ quái và lối vẽ hồn nhiên, kỳ quặc. Ở tuổi này, ông ông ta lại bắt đầu thưởng thức lại truyện kể cho trẻ nhỏ. Đó là truyện «Alice lạc vào xứ thần tiên» của Lewis Carok.

Một Nhà xuất bản Mỹ đã in cuốn «Alice's adventure in wonderland» với 12 tác phẩm nguyên bản của Dali, gồm nhiều bản khắc gỗ. Tất nhiên loại sách có các họa phẩm nguyên bản này rất mắc. chỉ có 375 mỹ kim một cuốn thôi ! ở Việt Nam có ai dám chơi trò đó không ?

Bản thảo của Beckett

Sau khi lãnh giải văn chương Nobel, nhà văn Beckett nhận được thư của trường Trinity College ở Dublin xin ông một ít bản thảo để cất vào văn khố. Beckett vốn gốc Ái Nhĩ Lan, đã từng dạy học mấy năm ở ngôi trường này.

Nhà văn trả lời rằng ông chẳng còn giữ được bản thảo giá trị nào. Tuy vậy ông cũng gửi cho ngôi trường cũ 2 tiểu thuyết (bản viết tay đầu tiên), một vở kịch (chưa in) và một bản dịch được ông tự tay sửa chữa ! quý quá !

Giải Nobel mới

Năm nay Hàn lâm Viện Thụy Điển đã thiết lập thêm một giải thưởng mới ! Đó là giải Nobel về Kinh tế học. Tiền thưởng là do ngân hàng Thụy Điển cung cấp, nhân dịp kỷ niệm 300 năm thành lập ngân hàng.

Từ trước tới nay mới có giải Nobel về vật lý, hóa học, y học, văn chương, và hòa bình.

Giải Nobel về kinh tế thứ nhất này đã được trao cho 2 giáo sư Ragnar Frisch người Na Uy và Jan Tinbergen người Hòa Lan. Cả hai vị đều là những nhà kinh toán học (econometricians) nổi danh trong ba chục năm nay đã đóng góp rất nhiều cho môn kinh tế. Frisch đã sáng tạo nhiều mô hình mới để hướng dẫn những chu kỳ kinh tế. Tinbergen thuộc lớp kinh tế gia đầu tiên xử dụng thống kê học tạo nên những mô thức đại tượng về biến chuyển của các hệ thống kinh tế.

Vì đâu nên nổi

Chiến tranh Việt Nam đã kéo dài 6 năm. Quân đội Mỹ bắt đầu tham chiến ở VN cũng đã sáu năm. Những thảm trạng chiến tranh, những tai họa chiến tranh, hay như bên kia nói, những «tội ác chiến tranh» nếu có thì không cần phải chờ đến hôm nay, phải chờ đến Tết Mậu Thân mới có. Và từ Tết Mậu thân đến bây giờ cũng đã gần hai năm rồi, nếu những tội ác chiến tranh trong và sau Tết Mậu Thân đã có quá nhiều, thì cũng không cần phải chờ đến hôm nay mới được nói ra, mới nên nói ra.

Vì vậy, khi vụ Sơn Mỹ được cho nổ tung trên báo chí, dư luận Mỹ và quốc tế, người ta phải tự hỏi ai đã gây nên vụ này, với dụng ý gì, mục đích gì? Ai có lợi, và ai bị thiệt thòi?

Trước hết tôi xin thuật lại những gì đã được viết ra, nói ra trên báo chí, thông tấn xã Mỹ. Trước hết là tờ New York Times tung ra tin có một sĩ quan Mỹ bị giữ điều tra vì liên quan đến một điều ghi trong quân luật liên quan đến trường hợp binh sĩ Mỹ giết hại thường dân trong chiến tranh. Ông Trung úy sĩ quan này, bây giờ là Trung úy, William Calley, trước đây là thiếu úy trong đại đội C, còn được gọi là đại đội Charlie, tiểu đoàn 9 sư đoàn Americal. Vào giữa tháng 3 năm 1968, tức là trong những cuộc hành quân phản công sau Tết Mậu Thân, đại đội C tham dự cuộc hành quân ấp Mỹ Lai 4, xã Sơn Mỹ, quận Sơn Tịnh, tỉnh Quảng Ngãi. Trong cuộc hành quân này, đại đội C của thiếu úy Calley bị nghi là liên quan đến cái chết của một số thường dân trong ấp. Phát ngôn viên quân đội Mỹ thì nói rằng đại đội C bị nghi liên quan đến cái chết của 100 thường dân VN, Báo New York Times, Los Angeles Times, Sun Times thì quả quyết đại đội C liên quan đến cái chết của 567 thường dân VN trong xã Sơn Mỹ. Phát ngôn nhân bộ quốc phòng và quân đội Mỹ cho biết thêm có tất cả 26 người liên quan đến vụ này đang bị điều tra, ngoài ra có vài chục người đã được thả. Dĩ nhiên tất cả đều là những cựu binh sĩ thuộc đại đội C. Có người bây giờ vẫn ở trong

nguyễn hữ đông

**từ vụ Sơn Mỹ đến
thảm trạng chiến tranh
VN và chiến dịch hạ cấp
bậc quân đội qui ước Mỹ**

quân đội nhưng được truyền chuyển đi nhiều nơi trên thế giới, có người đã được giải ngũ.

Mấy ngày qua, các báo Mỹ lại khai thác lớn vụ này, lần lượt tường thuật những lời kể chuyện của các nhân chứng: một nhiếp ảnh viên quân đội, một trung sĩ trong đại đội. Những lời tường thuật này phần lớn đều xác nhận những lời tố cáo của báo New York Times.

Chúng ta không cần phải hỏi tại sao lại để cho xảy ra, nếu thực tình đã xảy ra vụ Sơn Mỹ. Điều quan trọng là tại sao Mỹ lại «lãng xè» lớn vụ Sơn Mỹ chỉ ít lâu sau vụ xi căng đan gián điệp Thái Khắc Chuyên bị 8 quân nhân LLDB Mỹ hạ sát ở Nha Trang?

Chúng ta có thể nêu lên vài giả thuyết; Vụ án gián điệp LLDB Mỹ do phía quân đội gây nên để hạ Trung Ương Tình báo CIA, thì nay chính CIA làm lớn vụ Sơn Mỹ để hạ Quân đội. Giả thuyết này có thể đúng nhưng không chắc đúng. Bởi vì dù CIA hay là Quân đội, thì cả hai đều phải đề ý đến uy tín và danh dự Hoa Kỳ trên hết, và nếu

cần dẹp bỏ tự ái binh chủng và đơn vị.

Một giả thuyết khác là hiện nay chính những tay lãnh tụ lớn và chìm của Mỹ đang mở một chiến dịch để «hạ cấp bậc» Quân đội qui ước của Hoa Kỳ, vì quân đội này trong giai đoạn chiến tranh nắm giữ không nên nắm giữ quá nhiều uy quyền.

Những uy quyền phải được giao cho những khoa học gia, những kẻ chỉ huy dân sự, những nhà chính trị ý thức được toàn bộ vấn đề chiến tranh. Một trái bom nguyên tử, hay một hỏa tiễn mang nhiều đầu đạn nguyên tử không phải được chế tạo bởi các ông tướng, mà được chế tạo bởi các nhà khoa học, và bởi guồng máy kỹ nghệ Mỹ. Vì đó mà các ông tướng không nên được giao quyền quyết định xử dụng các phương tiện chiến tranh nguyên tử, mà quyền quyết định nên được giao cho các khoa học gia và các nhà chính trị dân sự. Khuynh hướng này không phải mới mẻ lắm, mà đã xuất hiện từ sau Hiroshima, từ khi các khoa học gia nhận thấy uy

lực và sức tàn phá của vũ khí nguyên tử. Đó cũng là một khuynh hướng tự nhiên: kẻ làm ra một tác phẩm nào thì muốn được quyền điều động và xử dụng tác phẩm đó theo ý muốn và sự hiểu biết của mình.

Quân đội là một tổ chức lâu đời nắm giữ những uy quyền lớn, và gây được nhiều cảm tình trong quần chúng. Quân đội Mỹ từ ngày thành lập chưa bao giờ bị dính líu đến một biến cố chính trị nào, và vì đó lại càng được trọng nề. Hai lần tham chiến trong hai thế chiến, quân đội Mỹ đều chiến thắng vẻ vang, và tạo được những thành tích rực rỡ. Quá trình sáng chói đó càng ngày càng làm cho quân đội Mỹ chiếm giữ một chỗ đứng quá lớn trong guồng máy quốc gia Hoa Kỳ. Ngũ Giác Đài càng ngày càng mạnh lên, lan rộng khắp mọi ngành chỉ phối Quốc hội, Tư bản, Kỹ nghệ.

Trong hai năm nay, ở Mỹ chúng ta thấy nảy sinh một khuynh hướng hạn chế quyền hành và phạm vi của quân đội. Bước thứ nhất là giảm ngân sách Quốc Phòng. Bước thứ hai hiện đang tiến tới, là giới hạn quyền ký kết các hiệp ước giữa các ngành kỹ nghệ chiến tranh với Bộ quốc phòng. Và bước thứ ba hiện đang mạnh mẽ là giảm bớt uy tín, và cảm tình của quần chúng đối với Quân đội, để cuối cùng tiến tới thành lập một guồng máy lãnh đạo chiến tranh mới, gồm các khoa học gia, chính trị gia dân sự.

Bộ trưởng quốc phòng Mc Namara đã khởi xướng chiến dịch, bằng cách giảm quyền hành các tướng trong Ngũ Giác Đài, và đem vào các tổ chức bộ quốc phòng những chuyên viên dân sự.

Tại sao hàng ngàn dân Việt bị cộng sản sát hại tại Huế không được nói đến, mà vài trăm người chết tại Sơn Mỹ lại được làm lớn chuyện?

Quân đội Mỹ tham chiến ở VN là một điều trái với cái khuynh hướng chuyển giao quyền hành từ quân đội Mỹ sang tay một guồng máy lãnh đạo chiến tranh dân sự Mỹ hiện đang thành hình. Do đó suốt thời gian quân đội Mỹ tham chiến ở VN guồng máy lãnh đạo dân sự chìm và kín ở Mỹ chẳng những đã không yểm trợ tinh thần cho quân đội mà còn có những hành động rõ ràng chống lại quân đội Mỹ.

Từ vụ án gián điệp Thái Khắc Chuyên đến phong trào phản chiến, những ngày phản chiến, chiến dịch bôi nhọ quân đội qui ước trên báo chí và dư luận, chúng ta thấy rõ ràng một chủ trương (hạ cấp bậc) (downgrading) quân đội qui ước Hoa Kỳ. Tư pháp Mỹ còn tiếp tay cho chiến dịch này bằng cách dùng từng những hành động phản chiến và chống quân đội. Một sĩ quan quân y không chịu huấn luyện các y tá LLDB Mỹ sắp sang VN chỉ bị kết án rất nhẹ, gọi là lấy lệ. Những thanh niên đốt thẻ trưng binh cũng chỉ bị thẩm vấn, hay tạm giam rồi được trả tự do. Tất cả những hành động này đều nằm trong một chiến dịch nhằm «hạ cấp bậc», và làm

suy yếu quân đội, về tổ chức cũng như về uy tín.

Quốc hội đã giảm ngân sách quốc phòng năm 1970, và bắt buộc quân đội qui ước Hoa Kỳ bớt trên 1 triệu quân. Những công tác nghiên cứu và chế tạo vũ khí mới của bộ quốc phòng bị hạn chế và khó để đủ điều. Chúng ta đã từng thấy Quốc hội và dư luận nổi lên chống lại việc chế tạo hàng loạt loại phản lực chiến đấu cơ đa dụng F111, và loại vận tải cơ khổng lồ. Những chương trình không gian trước đây thuộc các binh chủng Không Hải Lục, nay dần dà được tách rời và thành lập cơ quan không gian không còn hoàn toàn trực thuộc vào bộ quốc phòng. Quốc hội đã chấp thuận ngân sách của cơ quan không gian, nhưng giới hạn ngân sách quốc phòng, và như thế tất nhiên bắt buộc quân đội phải hạn chế hoặc hủy bỏ những chương trình không gian của quân đội. Các hành động này sẽ làm cho quân đội Hoa Kỳ dần dần mất chỗ đứng trong không gian, và lệ thuộc vào ngành không gian dân sự NASA.

Chương trình thiết lập trạm không gian Hoa Kỳ đầu tiên trừu liệu giao mọi quyền hành và trách nhiệm cho một tổ chức biệt lập hoàn toàn dân sự. Quân đội không được cấp phương tiện để chế tạo loại phi thuyền xử dụng nhiều lần lên xuống giữa địa cầu và trạm không gian, và phải nhờ phi thuyền này của cơ quan không gian dân sự.

Trong lúc dành những phương tiện không gian tương lai cho các ngành dân sự phe «hạ cấp bậc» quân đội qui ước Hoa Kỳ còn cố tình làm mọi cách để giảm uy tín và quyền hành của quân đội qui ước. Chiến

DAKAO NOËL ??
TẾT DAKAO ??

Đêm NOEL và ngày TẾT tương bừng náo nhiệt.
Một rừng áo đầm, áo dài tay raglan, hàng trăm kiểu
áo hợp thời, tuyệt đẹp trưng diện ngoài đường, trong
các buổi dạ hội... đều mang nhãn hiệu:

Nhà May DAKAO

60 Nguyễn Huy Tự (ngã tư Cầu Bông) DAKAO
Một nhà may lớn quy tụ toàn thợ cừ khôi với:
Cai Hòa — Cai Cập chuyên môn đồ đầm, danh tiếng
Saigon, sẵn sàng phục vụ quý Bà, quý Cô.

tranh VN là một cơ hội để chứng minh sự vô dụng của quân đội qui ước, và sự sai lầm trong việc sử dụng quân đội qui ước.

Tất cả chính sách của TT Nixon trong nhiệm kỳ đầu chỉ nhằm đem quân đội qui ước, còn được gọi là quân đội đánh bộ (ground forces) ra khỏi VN càng mau càng tốt, và giao việc điều hành chính sách VN cho một guồng máy lãnh đạo chính trị và ngoại giao dân sự. Dĩ nhiên CIA đã tính sẽ đóng 1 vai trò quan trọng trong chính sách mới này, và vì vậy chúng ta không ngạc nhiên khi thấy CIA nhúng tay vào chiến dịch «hạ cấp bậc» quân đội qui ước Hoa Kỳ, để chuẩn bị nhảy vào đóng vai quan trọng, thay cho quân đội đánh bộ.

Chiến dịch «hạ cấp bậc» quân đội qui ước Hoa Kỳ đi theo những bước khá rõ rệt mà chúng ta nêu lên sau đây :

1) Chứng minh khả năng giới hạn của quân đội đánh bộ trong chính sách can thiệp vào các vụ xung đột ở các quốc gia nhược tiểu.

2) Chứng minh sự bất lực của quân đội đánh bộ trong chiến tranh chống du kích và chống nổi loạn. Trường hợp VN được coi như trường hợp điển hình tỏ rõ sự bất lực của quân đội đánh bộ Hoa Kỳ.

3) Vận động quần chúng và dư luận chống lại vai trò của quân đội qui ước trong việc quyết định chính sách quốc gia. Trao thêm quyền quyết định chính sách ngoại giao cho Quốc Hội, do đó Quốc Hội liên tiếp đưa ra những quyết nghị ủng hộ hay phản đối chính sách.

4) Nêu lên những lầm lỗi của quân đội đánh bộ ở VN, để chứng minh rằng việc sử dụng quân đội đánh bộ là sai lầm trong căn bản, và cần được thay thế bằng một lực lượng khác : lực lượng chính trị, khoa học kỹ thuật, và kinh tế hoàn toàn dân sự.

5) Phong trào phản chiến, những ngày phản chiến, vụ Sơn Mỹ đều nhằm vào việc hạ uy tín quân đội đánh bộ của Hoa Kỳ, và áp lực TT Nixon, hay tạo cơ cho TT Nixon trao lại quyền quyết

định chính sách mới cho các tổ chức dân sự.

Trong mọi quốc gia, hay mọi tập thể, bao giờ cũng có 2 hệ thống lãnh đạo : hệ thống lãnh đạo nội, gồm những người ngồi ở các Dinh, các Phủ, các Bộ, các Tòa; và hệ thống lãnh đạo chìm. Ở Mỹ thì hệ thống lãnh đạo chìm nằm trong tay vài chục nhà tư bản, và hệ thống đại học, và báo chí, và cái hệ thống gọi «mass media» nắm giữ các phương tiện quảng cáo, tuyên truyền, phát thanh, truyền hình, điện ảnh v.v... TT Nixon là đại diện cho quốc gia Hoa Kỳ, xuất thân từ hệ thống này yểm trợ để đắc cử. Ông phải chọn một chính sách đi theo chiều hướng tương lai có lợi nhất, thích hợp nhất cho quyền lợi lớn nhất của Hoa Kỳ. Với sự phát triển của khoa học, chiến tranh và các phương tiện chiến tranh không còn nằm trong tay quân đội, và không nên để hết trong tay quân đội. Ngay trong điều lệ sử dụng nguyên tử, quân đội đã không có quyền bấm nút đỏ đầu tiên, mà chỉ có T.T. Hoa Kỳ là một nhân vật dân sự, được quyền bấm nút đỏ đầu tiên hạ lệnh điều khiển hệ thống chiến tranh nguyên tử.

Tuy vậy hệ thống lãnh đạo chìm của HK vẫn chưa yên tâm, bởi vì quân đội qui ước Hoa Kỳ hiện nay được cung cấp quá nhiều phương tiện nguyên tử chiến thuật đủ khả năng gây nên 1 đại chiến nguyên tử. Muốn ngăn chặn đại họa đó, muốn dành lại quyền điều khiển mọi phương tiện chiến tranh, phe dân sự phải «hạ cấp bậc» quân đội qui ước, và dành lại quyền điều khiển mọi phương tiện chiến tranh quan trọng.

Chiến tranh VN với tình trạng cù cưa, không có kết quả dứt khoát, không có chiến thắng rực rỡ để quân đội khoe công, là cơ hội tối nhất để hoàn tất lập luận đơn giản : trong thời đại khoa học tiến bộ này, quân đội qui ước thành vô dụng, và chỉ nên được giao cho nhiệm vụ giới hạn là thừa lệnh hệ thống lãnh đạo dân sự thì hành các chiến thuật.

(TIẾP THEO ĐỜI SỐ 11)

Một trong những câu hỏi gửi cho các sinh viên trong cuộc điều tra của tác giả, để tìm hiểu xem thái độ tình dục của họ như thế nào, có câu :

1) Bạn có cho rằng : lý tưởng, thì bao giờ cũng là cặp vợ chồng mới nên để dành buổi đầu giao hợp trong đời mình cùng chung hưởng với nhau ?

2) Hay là chỉ cần sau khi đã thành hôn ?

Gần phân nửa các nam nữ sinh viên trả lời «nên» cho câu hỏi thứ nhất.

Đối với câu hỏi thứ hai, liên quan đến sự trông trăng vẹn toàn trước hôn nhân, thì quan điểm của nam sinh viên tụt xuống còn có 35%. Phía nữ, coi như đối với câu hỏi thứ nhất : 47%.

Với hai câu hỏi trên, lập luận của các nam nữ sinh viên có nhiều điểm khác nhau. Có cô thì muốn đợi đến lúc thành hôn mới hưởng thụ tình dục. Có cô lại nói : Có chỉ muốn lấy chồng sau khi được 24 tuổi, và nếu lúc ấy cô còn trinh thì chắc cô sẽ lúng túng trong buổi đầu, vì chưa có kinh nghiệm hợp hoan. Một cô sinh viên Ý Đại Lợi thì nói : «Đối với đàn ông thì không cần, đối với phía nữ thì cần. Các cô khác thì biện luận : «Giao hoan với người còn trong trăng trong buổi tân hôn, người vợ mới sẽ không bị e lệ, sợ sệt, vì cả hai cùng thiếu kinh nghiệm như nhau và cuộc giao hoan mới thật là có ý nghĩa. Tuy nhiên tôi lại mong được người chồng đã có kinh nghiệm về chăn gối để hướng dẫn tôi.»

Phía nam sinh viên thì đại loại có quan niệm : một cặp vợ chồng không thể là vợ chồng tốt được, nếu trước khi lấy nhau mà lại không có kinh nghiệm về chăn gối. Nhưng người chồng thường thích đòi hỏi người vợ mình tìm kinh nghiệm chăn gối qua mình, hơn là qua những người đàn ông khác. Có quan niệm lại nói : người con gái tìm kinh nghiệm ở đâu cũng được, tuy nhiên đừng với quá nhiều người để cho chồng được vui lòng.

những kết quả của một cuộc điều tra quốc tế về tình dục và thanh niên

trích dịch cuốn
TÌNH DỤC
HOANG LOẠN

(THE SEXUAL
WILDERNESS)
của VANCE PACKARD

Bạn có cho rằng : rất hợp lý khi người đàn ông giao hợp với nhiều người đàn bà khác, nhưng lại đòi hỏi vợ mình phải gìn giữ trinh trắng cho đến khi lấy chồng không ?

Câu hỏi này, quả nhiên đã cho thấy «bao giờ cũng có đòi hỏi về phía người đàn ông đối với đàn bà.» Câu trả lời «có» được dành đã số cho phía nam, và đối với phía nữ thì có phần khắt khe. Nhưng, ở Mỹ, thì con số trả lời «có» cho câu hỏi trên lại được các cô đồng ý nhiều hơn các cậu :

Các cô. . . 36% trả lời có.
Các cậu. . . 21% trả lời có.
Quan điểm của các cô vẫn là:

trong cuộc đi tìm khoái lạc trong đời sống vợ chồng, người vợ luôn cần có người chồng có kinh nghiệm, có khả năng bảo đảm được hạnh phúc gối chăn.

Phía các cậu thì đại để lý luận : một cậu trai đã ăn nằm với nhiều người đàn bà, tất không được quyền đòi hỏi vợ mình phải trinh, nhưng nếu nàng đã mất trinh thì nàng nên giải thích sự mất trinh ấy làm sao cho tốt đẹp. Cậu khác thì nói : Tôi không muốn thấy trước khi là vợ tôi, nàng đã có đời sống tình dục quá chồng chất với quá nhiều người đàn ông khác nhau; nhưng nếu với vài ba người thì được. Có cậu nêu ý kiến :

Tôi muốn vợ tôi lúc lấy tôi là gái trinh nguyên, vì thế tôi hy vọng những cô gái tôi ngủ với không phải do tôi làm cho các cô mất trinh.

Bạn có thấy khó chịu đôi chút, khó chịu nhiều, hay không thấy khó chịu gì cả khi lấy một người trước khi lấy mình đã ngủ với các người khác rồi không ?

Câu hỏi này, càng cho thấy rõ phía nam ích kỷ nhiều lắm. Ở Hoa Kỳ, các bà các cô có phần rộng rãi khoan dung hơn là các ông các cậu. Với câu hỏi trên, được trả lời với ghi chú «khó chịu nhiều» như sau :

Nam..... 70% (trả lời khó chịu).
Nữ..... 39% (trả lời khó chịu).

Bạn có cho rằng một người đã lần lộn trong các cuộc tìm khoái lạc, lúc thành hôn còn vững chãi và bền bỉ không ?

Hơn nửa số các sinh viên nam nữ trả lời là «có». Đối với các nước khác, câu trả lời cũng tương tự, nhưng tất cả đều muốn rằng «người ấy» phải tỏ ra nồng nàn và «tiếp tục mãnh liệt».

a) — Trong tuổi nào bạn nghĩ là được phép giao hợp :

14-17	21-23
18-20	trên 24

b) — Dù trong tuổi nào, hai người trao thân với nhau bạn có nghĩ rằng như vậy là họ tuyệt đối trung thành với nhau, che chở nhau, gìn giữ tình yêu của nhau không ?

Các nhà tình dục học ít tìm hiểu xem sự quan trọng của tuổi tác trong tình dục. Trong khi ấy thì các sinh viên Mỹ lại đặt nặng vấn đề tuổi tác. Hai phần ba các nam sinh viên muốn rằng trai gái nên trên 18t hãy thành hôn ; 1 phần tư muốn buộc trai gái phải trên 21 tuổi mới được lấy nhau. Các cô (87%) nặng nề lên án những cô gái chưa đến 18 tuổi trước khi lấy chồng đã có những cuộc giao tình với đàn ông. Nhưng với tuổi 21 thì các cô cho phép được đến 46%.

Ở Âu châu, các nam nữ thanh niên Anh Cát Lợi thì chủ trương :

tuổi nào đi tìm khoái lạc cũng được, vì đây chỉ là chơi bời thôi.

Với phần thứ hai của câu hỏi các sinh viên Mỹ không thể hiện một đa số rõ rệt nào nhằm cho rằng trai gái trao thân cho nhau là thể hiện sự trung thành về tình ái, kết quả như sau :

Nam sinh viên Mỹ... 320/0 trả lời có

Nữ Sinh viên Mỹ... 190/0 trả lời có

Với câu hỏi này, quan điểm của các cô đại loại là : có những vụ trai gái ngủ với nhau mà không phải là để đi đến hôn nhân... Một cô gái chẳng nên quá ngu dại là cứ mỗi lần ngủ với cậu nào lại phải mê say cậu ấy...

Phía các cậu, thì quan điểm của một nam sinh viên Anh Cát Lợi là đáng chú ý : « giao hợp tùy thuộc vào thái độ của cô gái, chứ không cần để ý đến tính chất của cuộc giao hoan », nghĩa là : nếu cô gái tỏ ý thỏa thuận hay từ chối mới là đáng kể, tuổi tác địa vị không đáng nói trong cuộc giao hoan « chơi bời ». Cậu khác thì nói : chơi bời phù phiếm chẳng có hại gì cho việc xây dựng một cuộc sống tình dục tình cảm lâu dài.

oOo

Tại sao lấy nhau... và bao giờ lấy nhau ?

Cách đây ba mươi năm, nhà nhân loại học Ralph Linton nhận xét thấy rằng : «nội xã hội đều thấy có những tình cảm xúc động và mãnh liệt giữa tình trai gái, nhưng văn hóa Mỹ hiện đại mới là vấn đề đáng nghiên cứu nhằm làm nền tảng cho ý nghĩa của hôn nhân», thật ra điều mà ông Linton gọi là «văn hóa đặc biệt Mỹ» này đã trở thành quen thuộc ở hết thảy các quốc gia Tây phương rồi, và một số ở Đông phương cũng đã nhuốm khuynh hướng này.

Cái nồng nhiệt này đã đầy

những cặp trai gái yêu đương đến thế nguyên «sống với nhau cho đến khi Thần chết đến ngăn cách mới thôi», tình ý đầy xúc động và mãnh liệt, nay đã trở thành trạng thái quen thuộc kể từ đầu thế kỷ này. Theo một cuộc kiểm tra năm 1964 và so sánh với năm 1940 cho thấy con số hôn nhân ra sao. Trong hạng tuổi từ 35 đến 44 tuổi thì tình trạng nam nữ sống độc thân dường như đang đi đến chỗ «bị tiêu diệt»:

Sống độc thân (nam)...1940 : 140/0
1964 : 80/0

Sống độc thân (nữ)... 1940 : 100/0
1964 : 50/0

Kiểm tra cho thấy : thanh niên Hoa Kỳ ngày nay có khuynh hướng lấy vợ lấy chồng sớm. Năm 1940, người ta thấy chỉ có khoảng 120/0 các cô 19 tuổi đi lấy chồng; nhưng năm 1964 thì tỷ số các cô 19 tuổi đi lấy chồng tăng lên đến 270/0. Khuynh hướng này cũng xảy ra ở Anh Cát Lợi và các quốc gia Tây phương khác.

Trong cuộc điều tra của tác giả có nêu câu hỏi :

Bạn có nghĩ rằng sống độc thân là sung sướng không ?

Với câu hỏi này, chỉ có 150/0 trả lời là « có », còn đa số thì trả lời « không » kèm theo những lời bàn luận tỏ ý không thích bị sống cô độc. Riêng các cô sinh viên Anh Cát Lợi thì trả lời «có» đông đảo đến 260/0 và các cô Na Uy thì đến 240/0. Các cô gái Mỹ chưa chọn được một nghề nào để sống, thì tỏ ra ngập ngừng lớn, các cô trả lời « không muốn

bị sống độc thân » đồng đến 840/0. Vấn đề trai gái ước muốn được chung sống với nhau, thì dễ hiểu rồi, nhưng còn số muốn sống độc thân thì thế nào ?

Thoạt tiên, có lẽ là tình trạng đều đều, không thay đổi của đời sống gia đình trong hôn nhân. Vào khoảng giữa các năm 50, các nhà xã hội học W.F. Ogburn và M.F. Nimkoff lập một cuộc điều tra với 18 chuyên viên về các vấn đề gia đình đã lập được danh sách những thay đổi có ý nghĩa nhất xảy đến cho đời sống gia đình người Mỹ. Trong số 21 thay đổi được kể ra, thì có 8 điểm cho thấy có sự giảm sút của những phẩm chất điển hình cuộc sống gia đình :

1 — Ý nghĩa hệ trọng của hôn nhân mất đi, hôn nhân bị coi là trường hợp thuận tiện cho những giao hợp xác thịt, chứng minh là sự gia tăng của các cuộc giao hợp xác thịt ngoại hôn nhân.

2 — Sự chuyển thác sự bảo vệ gia đình cho cảnh sát, cho các cơ quan xã hội và an ninh xã hội.

3 — Sự chuyển thác vấn đề giáo dục trong gia đình sang cho học đường.

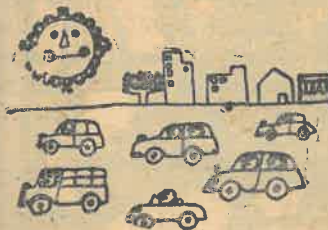
4 — Sự hướng sang các thú vui giải trí ngoài gia đình, như đi xem phim ảnh (ciné), xem trình diễn thể thao, đua ô tô (mới đây thì là vô tuyến truyền hình).

5 — Bỏ các sự mạng sáng tạo sản xuất trong gia đình, để hướng cả vào đời sống nhà máy, bàn giấy văn phòng và

những nơi làm việc khác xa mái ấm gia đình.

6. — Mất lòng nhiệt thành đối với tôn giáo, lẽ ra phải phụng thờ tôn giáo mới phải.

7. — Gia đình bị mất ý nghĩa của một nơi dưỡng nghỉ đối với những bậc già nua, thường ra thì các bậc cha mẹ già nương tựa vào con cái nuôi dưỡng, nhưng nay gia đình nặng tính chất đi động, lại thêm có hệ thống dưỡng lão của xã hội, khiến cho đám con trong gia đình thấy họ không cần phải phụng dưỡng cha mẹ già, tình nghĩa vì thế mờ dần.

8. — Công việc nội trợ càng ngày càng mất ý nghĩa đích thực của nó, vì sự lan tràn đủ mọi loại máy móc.

Các nhà xã hội học, sau khi nghiên cứu và phân tích mọi vấn đề liên hệ, có đi đến kết luận về những điểm hệ trọng của hôn nhân như sau :

— cần thiết của hôn nhân làm cho tăng thêm sức sống của nhân loại nhờ ở hai sinh vật khác phải chung hợp với nhau :

— hôn nhân cho thấy sự cần thiết trong vấn đề xác định con người của mỗi người trước những khó khăn mới của thời đại ;

— hôn nhân giúp cho một điểm tựa trong một xã hội đầy những bất trắc.

Tuy thế một khi thành hôn rồi thường thì đàn ông tỏ vẻ thỏa mãn hơn là người đàn bà, các nhà nghiên cứu cho rằng sở dĩ như vậy vì người đàn bà bị mang nặng đẻ đau nên có phần nào mất đi lạc thú hôn nhân chẳng.

Hôn nhân vì tình ái hay hôn nhân vì lý trí

Thật ra, không thể nói chắc là hết thảy các cuộc hôn nhân đều

xảy ra vì ái tình hay là lý trí. Nhưng đã hẳn là trong đó vấn đề yêu đương là sự kiện rõ ràng nhất. Hai nhà chuyên môn về các vấn đề gia đình David và Vera Mace nhận thấy : Phụ nữ Đông phương có phần quân bình thanh thoát, một ấn tượng hạnh phúc ấm áp bên trong, nó phản ngược với tính chất lo lắng, không kiên nhẫn, hỗn loạn của người phụ nữ Tây phương ? Ở Đông phương, người ta lấy nhau rồi sau đó mới yêu đương ; ở Tây phương người ta yêu nhau rồi mới lấy nhau. Nhưng đại loại, thì ngày nay « tình yêu » đã đưa đến hôn nhân, tình yêu vượt ra ngoài kiểm tỏa của Tôn giáo, để cho hai kẻ yêu nhau khác tôn giáo vẫn tìm được đến nhau. Và các nhà xã hội học lại nhận thấy : trong các năm 60, vấn đề tình dục xác thịt đã bỏ quên tất cả mọi rung động tinh thần và hôn nhân đã được xây dựng trên rung động của thôi thúc tình dục.

Hướng dẫn và các vấn đề trong tuổi tác của các cuộc hôn nhân

Tuổi trung bình của hôn nhân, cứ theo như cuộc kiểm tra giữa các năm 1940 và 1964, thì các cô đi lấy chồng vào tuổi 20-21 tuổi rưỡi, các cậu lấy vợ vào khoảng tuổi 23-24. Tại các trường đại học các cô càng theo đuổi lên các lớp cao, càng trễ chồng, các cô nào bỏ dở việc học thì lại sẽ lấy chồng sớm hơn các đàn chị lớp trên. Theo thống kê thì nếu các cô vừa hết chương trình trung học để lấy chồng nhất, vào đại học thì các cô phải chậm mất ít ra cũng là bốn năm mới lấy chồng.

Thường thường, các nam nữ thanh niên không lưu tâm đến tuổi tác của họ, nhưng họ nói rằng : «tôi đã trưởng thành», vì lúc ấy họ thấy yêu đương và muốn lấy vợ lấy chồng. Như thế, đời sống tình dục được các nam nữ thanh niên lấy để đánh dấu sự trưởng thành của họ. Ở tuổi còn đi học (sinh viên) người ta dễ lấy nhau hơn, vì lúc ấy hết thảy mọi vấn đề đều mới mẻ, sôi nổi, và cuộc sống chưa có gì đáng bị gọi là « tối tăm » như khi đã thực sự bước vào cuộc phấn đấu ở đời: như thế

tính chất lãng mạn của hoàn cảnh đã đóng góp nhiều vào đời sống tình dục và hôn nhân của thanh niên nam nữ. Ta cũng đừng quên áp lực của xã hội, thúc giục cô gái đừng để quá trễ, ế chồng, tương lai dài trước mặt là mối lo sợ khôn cùng đối với các cô. Những vụ mang thai «không mong ước» cũng là nguyên nhân đưa đến những cuộc hôn nhân quá sớm. Lại thêm quan niệm hôn nhân của Âu Mỹ ngày nay được đặt rất nhẹ, nên người ta lấy vợ lấy chồng coi như bằng lòng chung sống với nhau không đòi hỏi một ràng buộc đạo đức nào cả. Trong năm 1966, tại Las Vegas có đến 80.000 đám cưới, nghĩa là con số đông hơn cả dân số của toàn tỉnh. Một đám cưới đã được ghi nhận : Đám cưới diễn ra không lâu quá chín mươi giây đồng hồ. Cô dâu non choẹt mặc bộ quần áo đồng màu hồng và xanh, cổ điểm những chấm vàng. Chú rể, tuổi chưa được 20, khoác chiếc áo cao bồi bằng da đen, mắt đeo đôi kính to bằng hai miệng bát... Đại loại cưới hỏi là như vậy !

XUÂN ĐỜI

Tọa soạn báo Đời đang dồn hết nỗ lực, để hết thì giờ để thực hiện số mùa xuân Con Chó với chủ đề :

ngợi ca tình yêu

36 BÀI YÊU của 36 nhà văn và ký giả

5 TRUYỆN NGẮN hay tuyệt vời, ai đọc cũng khoái.

5 PHIẾM LUẬN về yêu của 5 nhà viết châm biếm trứ danh

3 LUẬN THUYẾT I VỚI KỊCH cảm động I BẢN NHẠC tình bay bướm

Ngay bây giờ bạn đọc hãy gửi bài về cho Xuân Đời Con Chó.

Đề tên : Ông TRẦN ĐỨC UYÊN 143 - 145 Cống Quỳnh — Saigon.

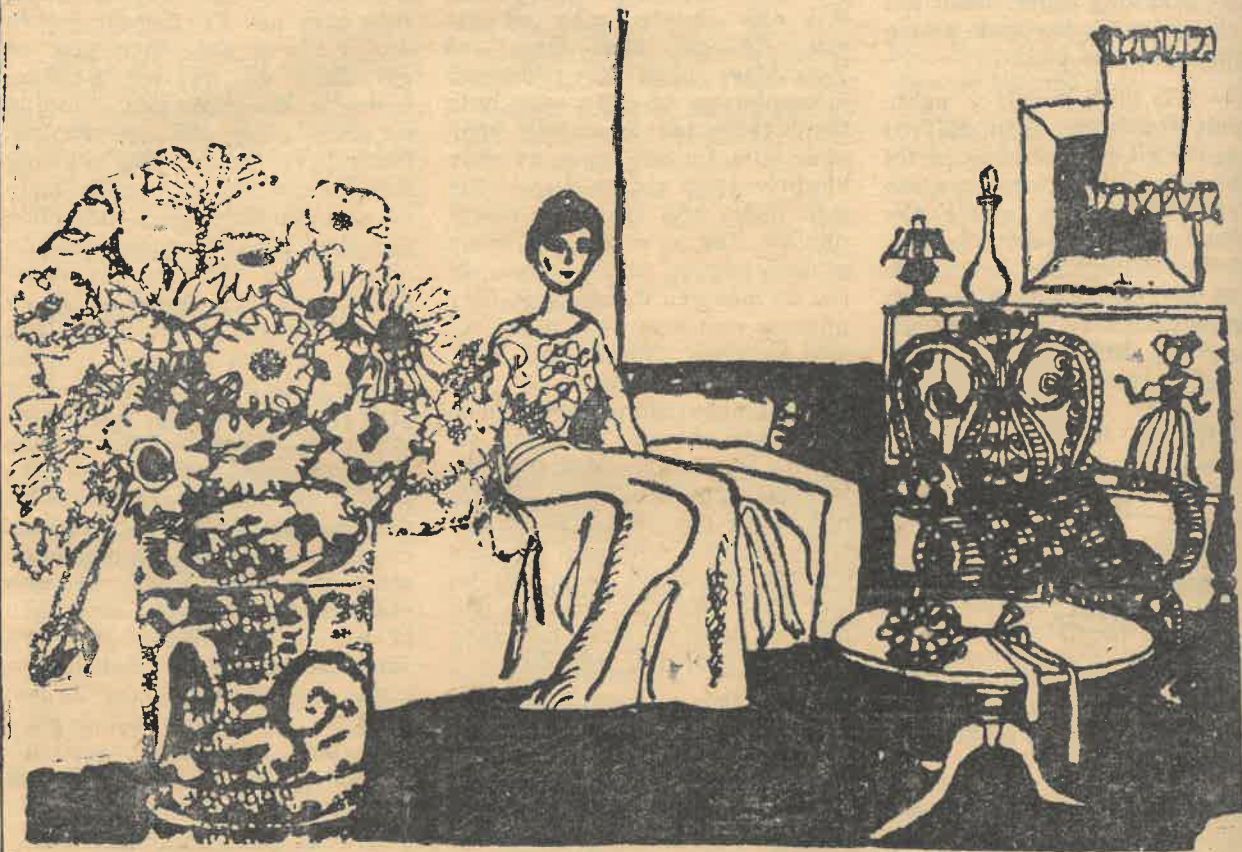

TRƯỜNG - XUÂN - THẢO

Quý Bà, Quý Cô đừng lo nữa ! Vì đã có : phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO

là một dược phẩm mới nhất chế toàn các vị thuốc quý, dành riêng cho quý Bà, quý Cô để Điều Kinh, Bỏ Huyết, chuyển trị Máu Xấu. Bạch Đái, Kinh Kỳ Không Đúng, Đau Chướng Dạ Dục, Đau Lưng, Chóng Mặt, Ăn Ngủ Không Được, Nước Da Vàng Mết, Hiếm, Muộn. Ai mắc bệnh trên nên tìm ngay : phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO (nhãn hiệu Cá Bay) của nhà thuốc Sùng Nguyên. 157 Hương Lộ 14 Cầu Tre. Đông được si Trần Ngươn. Có bán tại các nhà thuốc Việt-Hoa, K.N. 71.M/BYT/2-8-69

TẾ LUẬN

CHUYỆN CHỘP CHIM CU

TẾ ĐỀ

Tất cả thế giới, kể cả những vị lãnh đạo tôn giáo thứ bự, kể cả những anh chàng có liên hệ đến chim chóc cũng đều bàn tán, đều nghiền cổ cò lên mà ngóng tìm con chim lạ đó. Mục của các kỳ giả, của các cây viết lách chầy lia lịa, dăm đề đề mô tả con chim đó. Các nhà chính trị đã kê nhau, chửi nhau ồm tỏi, nước bọt bắn tóe tung lên mặt nhau cũng vì con chim đó. Trong khi đó, chỉ giới phó thường dân Giao Chỉ là tỉnh khô, vẫn sống nhàn rảnh, ăn ngủ đều đều, lai rai, chẳng biết chim chóc là gì!

Con chim này, năm ngoái được các người đẹp của Giao chỉ nâng niu,

hôn hít như điên trên các bìa báo xuân. Chẳng rõ chim có gì hấp dẫn mà các em «chịu» như vậy? Có một điều kẻ viết muốn thanh minh trước không sợ giới chị em lại tố, là con chim này màu trắng chứ không phải chim đen, chim đen như những con chim ở chùa của mấy anh Bảy Chà gần nước mía, thịt bò khô, thịt bò viên Viễn Đông.

Ở Mèo con chim này có một ý nghĩa đặc biệt, nó là một thứ chim đối nghịch của con Diều hâu, như vậy, kể về loại chim chóc ở nước cờ Sao Sọc, bây giờ có ba loại chim thứ king size: Chim Ó tượng trưng cho nước Mèo kể cả đen, trắng, đỏ và bất cứ màu da

nào, còn Diều hâu tượng trưng cho phe khoái uỳnh lộn, và con Bồ câu tượng trưng cho phe khoái lê phè chủ hòa.

Ở Giao chỉ, con chim này không có ý nghĩa gì cả, nó chỉ được giới ăn nhậu có tí chú ý tới thôi, đó là món bồ câu quay, món bồ câu quay ở Diamond Chợ lớn nổi tiếng nhất chim chóc loại này mà chấm với dầu dấm muối tiêu thì thật là khoái khẩu.

Đối với họa sĩ vẽ hí họa, khi con chim này bị nhốt trong một cái lồng, thì đó là hòa bình bị bẫy, nếu con chim này bị chiên thì đó là hòa bình đã bị phá hoại hoặc một thứ hòa bình mang đến nó lệ, sự chết diệt.

Con nít đi chộp chim cu

Ở một khía cạnh nào đó, những tay hòa đàm của mọi phe ở Balê giống như một bọn trẻ nít ngây thơ, nghịch ngợm khoái đi lang thang trong các lùm cây bụi cỏ để tìm bắt tổ chim ở thôn quê Giao Chỉ. Có một điều nực cười là con chim lạ này không làm tổ ở nước thuộc CS, cũng không làm tổ ở một nước hoàn toàn là người tình say đắm của khối tự do, nói riêng là người tình của chú Sam, nói rõ, là người tình của ông Nixon, nó đã làm tổ ngay ở một nước là phè nhất, bay bướm là lướt nhất, ăn nhậu nhất, có liên bà con gái thơm nhất, có rượu chè, có nhảy nhót, có đánh đấm mê ly nhất, tóm lại một nơi có đủ tứ khoái nhất!

Con chim lạ làm tổ trên một loại cây cao tít chín tầng mây, cao hơn cả nóc Tòa thánh, cao hơn cả nóc Bạch Cung, cao hơn cả nóc điện Cẩm Linh, cao hơn cả nóc Tòa Nhà Liên hiệp quốc của xứ U Thant và dĩ nhiên cao hơn cả tháp Eiffel của xứ Pompidou. Loại cây này giống như loại cây gạo ở Giao chỉ nghĩa là thân cây chẳng chịt gai góc to tổ bố và nhọn hoắt.

Khi biết là chim làm tổ ở Ba Lê, các nhà tai to mặt bự của giới bắt chim, chộp chim bèn sửa soạn gửi các «phái đoàn chộp chim tới ngay dưới gốc cây ác ôn đó. Họ đã tụ họp lại bàn tán về cách bắt chim, xem anh nào leo trước anh nào leo sau, xem bắt như thế nào, anh nào bắt được thì ăn cái gì, anh nào không bắt được thì ăn cái gì...

Cuộc trình diễn rằng vĩ đại nhất lịch sử

Có một điều rõ ràng nhất, một đặc điểm rõ ràng nhất là từ lúc đặt chân lên kinh đô Ánh Sáng, tay bắt chim nào cũng nhe răng trắng nhớn, vén môi lên mà nhe răng ra cười tóe toe, những nụ cười đẹp như nụ cười của anh Bảy Chà trên ống thuốc đánh răng hiệu Hynos trên biển quảng cáo treo ở chợ Bến Thành của Giao Chỉ miền nam.

Các nụ cười đó được các kỳ giả coi như những nụ cười «cầu vồng», vô duyên, trơ trên nhất là các

nụ cười của mấy tay bắt chim phía Cộng. Những nụ cười đó được giới cầm bút sắt mô tả như một đặc trưng giả tạo của những tay bắt chim, nói rõ hơn tay bắt chim nào cũng cố trình diễn 1 cái «Show rằng» rất hấp dẫn trước ống kính để chứng tỏ mình là kẻ có hy vọng chộp được chim. Bây giờ các kỳ giả mới hiểu tại sao các nhà bắt chim mang sang Balê rất nhiều kem đánh răng.

Tóm lại, tất cả các tay chộp chim đã làm một cuộc trình diễn rằng lợi vĩ đại, lạ lùng nhất trong lịch sử chính trị thế giới.

Kỳ giả ngoại quốc rất đều và ba que xỏ lá, họ viết rằng; tay bắt chim Harriman thỉnh thoảng cười và nụ cười không bao giờ cho kỳ giả trông thấy cuống họng. Tay tóm chim Cyrus R. Vance cũng ít khi từ chối biểu diễn rằng, nhưng hai môi ông ta luôn luôn cố mím vào, Phó Tổng Thống Nguyễn cao

Kỳ chỉ cười khi ông nói về cuộc giải phóng Hà Nội. Về phía đoàn tóm chim của Hanoi, anh kỳ giả đó viết là: Xuân Thủy thường hay đi lang thang khắp Ba Lê với nụ cười toác đến tận mang tai, rằng Xuân Thủy nhiều hơn răng của một cái hộp sọ của máy cày Mèo. Trần bửu Kiếm là tay tóm chim xương xẩu nhất, nhưng có những nụ cười toang hoác, cũng như Nguyễn thành Lê, được anh kỳ giả này mô tả là một «bồ xương khô» có những nụ cười vĩ đại ở trong bất cứ một cuộc họp báo nào.

Tay bắt chim liên bà Nguyễn thị Bình luôn luôn múa răng ở hầu hết các vùng ngoại ô của Ba Lê.

Kê bàn tóm chim

Thế giới cho rằng những tay đi tóm chim là những người dẫn độn nhất, lảm càm nhất, cù lẩn nhất. Họ thừa biết là chim làm tổ thật cao, mà chẳng anh nào bàn tán về chiều cao của cái bàn kê kê

lên mà tóm chim, họ lại kê nhau, cãi nhau về hình thù của cái bàn, thật là ngược đời, thật là tối tăm. Anh thì khoái bàn tròn, anh thì khoái bàn vuông, anh thì khoái bàn dọc, anh thì khoái bàn quả trám, anh thì khoái bàn méo. Chỉ có giới nhà báo nói láo ăn tiền của miền nam Giao chỉ là những cây thông minh nhất, cây di dỏm nhất, họ đã đề nghị một kiểu bàn hấp dẫn nhất sexy nhất đó là bàn ba góc, kiểu bàn hình chiếc lá đa, hình cái quạt, hình cái sự đời! Nhưng các tay bắt chim ở Ba Lê đểch chịu vì 1 là hai phe, hai là bốn phe. Nếu hai phe thì thừa một phía bàn nếu bốn phe thì lại thiếu một phía. Chẳng lẽ một phe lại ngồi ngay chính giữa cái tam giác hấp dẫn đó sao?

Cũng vì chiếc bàn này mà hồi ông Rôn sơn còn làm cha nước cờ sao sọc đã bị ông Nich xông kẻ tử đứng vào miệng như sau «Sau 10 tháng hòa đàm, sau 10 tháng leo cây tóm chim, ông Rôn sơn được có mỗi một cái bàn». Nhưng giờ đây cũng sau 10 tháng ông Nich xông, theo báo chí, chỉ được có một đêm đó là sự từ chức của hai tay bắt chim Cao bảo Lộc và Walsh.

Thằng gù nhà thờ Bà đầm

Những tay bắt chim của phe CS chơi lăm trỏ tình nghịch, leo cây bắt chim thì leo rất chậm và thấp, nhưng leo lên nóc nhà thờ của Tây mũi lõ thì vô địch thế giới. Ngày chủ nhật 19 tháng 1, người ta thấy cờ của MTGPMN phây phây trên nóc nhà thờ Notre Dame De Paris. Anthony Quinn của Mèo nghe tin này cũng phải lóc đầu, vì cái tay treo cờ mới thực là một Quasimodo. Chỉ còn thiếu có người đẹp Gina là có thể viết được

Tòa soạn Đời vừa nhận được:

TRÊN ĐỈNH THIÊN THU

thơ
MẠC TƯỜNG

HỒNG LĨNH
xuất bản

— Thơ hay, in đẹp. Xin long
trọng giới thiệu cùng độc giả

một tiểu thuyết «Tân Quasimodo». Cảnh boóng Phú lãng sa đã phải xử dụng đến tàu bay chuẩn chuẩn mới vác được cái miếng vải ác ôn đó đi.

Hát ru chim cu

Từ ngày có hội «chộp chim», các nhà nước Bắc và Nam Giao chỉ đều gửi những đoàn gọi là văn nghệ văn gừng sang Ba lê mục đích để đàn hát cho chim cu nhấm tít cả hai mắt lại cho dễ bắt hơn. Thế là các nhạc sĩ, múa sĩ, ca sĩ đực cái, dất dít nhau sang kinh đô của nước Phú lãng Sa, hát như điên, múa như chộp, ỉa tung bưng, đài vung vít trên đất của Tây mũi lỗ cho bố «một trăm năm đô hộ giặc Tây». Có lắm em Giao Chỉ đi Tây cứ như đi chợ mua tôm mua cá, dĩ nhiên là phải có cái miệng xinh xinh một tí, cái lá đa mi-nhon một tí không thì ai ký cho đi?

ĐAU GAN! YẾU GAN

Nhức đầu mắt ngủ, ăn không ngon, chậm tiêu hóa, nổi mề đay, nổi mụn ở mặt, nóng trong mình, bón ủa, ban ngứa, vàng da, dùng thuốc:

TRỊ BỊNH GAN Quảng an Hòa
(Số 1 để trị gan và số 2 để bổ gan)
Có bán ở các tiệm thuốc Bắc - K.N số 617 ngày-18-12

AI ĐÃ BỊ BỊNH ĐAU TIM

thường hay bị: hơi hộp choáng váng xây xẩm mặt lả, ngất xỉu, bị một bất thường, về đêm thường mất ngủ giật mình sợ hãi, suy giảm thần kinh nên dùng thuốc: **BỔ TIM Quảng An Hòa** để trợ tiếp an toàn (Có bán ở các tiệm thuốc Bắc) KN số 616 ngày-18-12.

HO! SIẾNG! Các chứng SIẾNG kinh niên, ho cảm, ho đàm, khan, ho ran, tức ngực, ho nhiều ban đêm, ho lâu ngày, ho sần hãy dùng thuốc **Ho: QUẢNG AN TIẾN** (có bán ở các tiệm thuốc Bắc).

Đ.T.: 90.722-K.N số 613 ngày 18-12-6

Làm cho da mặt được mịn màng.
Hết mụn có tàn nhang

Hãy dùng MỸ DIỆN CAO

(Thuốc xức mụn QUẢNG AN HÒA)
Mỹ phẩm cần thiết cho nữ giới cũng như nam giới, mặt hết mụn, vết nám nhàn, nhon sần tàn nhang trên da mặt ra nắng không nám đen, bảo vệ da mặt được trẻ không già (Có cầu chứng tại Tòa Thượng Mại cấm bắt chước và giả mạo).

Tổng phát hành Nhà thuốc:

QUẢNG AN HÒA
169 Lê văn Duyệt Saigon —
KN số: 1250 ngày 28-6-65

Một điều khôi hài là các phái đoàn văn công văn nghệ đã không hát nhạc êm dịu để chim nhấm mắt mơ màng, mà lại chơi toàn những điệu vũ Liên xô, Trung cộng dùng dùng, múa quạt múa nón lia lịa làm chim hoảng hồn bay tít trời xanh, dểch dảm về tổ nữa, báo hại mấy anh đang leo cây chộp chim mỗi mắt trong chờ chim trở lại.

Hai tay tóm chim liền bà

Liên bà mà đi tóm chim thì thiệt là hợp lý, thiệt là hấp dẫn, thiệt là phải đạo âm dương, phải đạo trời đất vì thế cho nên nhà nước của 2 miền Giao Chỉ đều có đại diện tóm chim thuộc phái lá đa, lá mít.

Nguyễn thị Bình tay tóm chim mà bảo chỉ ngoại quốc nó cho là leo vát và quá đến long cả xu cheng Giao Chỉ made in Hanoi nên mới phải đi shoopng ở Balê để chọn đồ của Phú lãng sa để che «bưởi Biên Hòa».

Ba Vui nhà mình thì thấy tóm chim mãi không được buồn quá bèn «khóc nhè».

Ôi! cái lá đa, ôi! cái lá mít!

Đối thoại của hai tay bắt chim

Trên thân cây tay hai tóm chim BV và Mỹ trông thật vát vã, ngất ngư, tay chân rướm máu vì gai góc quần áo thì hôi hám vì nắng mưa, mặt mày hốc hác vì không được đớp hít thoải mái nhất là chẳng được làm chuyện chẳng đáng đừng với bà xẽ. Hai tay bắt chim nắn quá mới bèn nói chuyện mi nhau như thế này:

Tay bắt chim Mèo: «Đằng ấy leo đi chứ, sao ngồi ý thế?»

Tay bắt chim BV: «Tớ cũng muốn leo lắm chứ, nhưng leo lên thì chim bay rồi còn có mẹ gì mà leo?»

Mèo: «Chim bay thế dểch nào được. Đằng ý nói tớ chẳng hiểu gì cả»

BV: «Tại đằng ý cố vờ không hiểu ý chứ. Này nhé, tụi mình leo bắt chim mà ở dưới gốc cây đằng ý cứ đánh lộn thả bom âm âm thế thì chim bay mẹ nó mất chứ còn gì nữa?»

Mèo: «Đằng ý ăm ở quá, thế ở dưới ý đằng ý cũng bán AK tung bưng đấy thôi, không tin đằng ý thử nhìn xuống coi».

BV: «Thế thì huê. Nhưng khổ cho đằng ý và tớ cứ ngồi ở trên này thì chời zời lăm, tớ «mót» đánh đấm đăm choai choai lăm, đằng ý thử nhìn xuống coi tụi đăm; ngực chẳng kém gì ngực Marilyn Monroe của nước đằng ý; mà không thoi tụi nó thì phí của trời, đằng ý có đồng ý với tớ không?»

Mèo: «OK. Mai tớ tọt cây đây, tớ nắn lắm rồi. Mai đằng ý ngồi trên này một mình nhé»

Nói xong, hai tay bắt chim mặt lại buồn thiu như mèo cụt tai, rồi hai anh lại ôm lấy thân cây nhấm mắt ngủ chờ người leo lên thế.

Tay chộp chim nhà mình cứ ôm cây tĩnh bơ dểch thêm nói gì cả mặc cho mấy anh dấm dờ đối thoại với nhau, vì nhà chộp chim của Giao chỉ miền Nam thấy chưa phải lúc đối thoại đứng đắn. Thượng sách là phớt tỉnh ăng lè, ôm cây đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Bọn con nít dưới gốc cây

Bọn con nít dưới gốc cây thấy cuộc bắt chim lâu quá bèn la ó om xòm. Chúng tụ họp đến cả trăm ngàn người ở Hoa Thịnh Đốn gần Tòa nhà Trắng, cũng như ở San Francisco... trẻ này được mệnh danh là phản chiến. Bọn họ đã yêu cầu ông Nixon phải leo cây cao hơn và bắt chim lẹ hơn không thì khốn khổ với họ. Bọn con nít này nghịch lắm trò, tức cười tí như, có lần bọn chủ hòa ở Mèo đã mượn một số nữ sinh viên cời trần như những kiêu Playmate trong báo Playboy với đôi núi với đào tiên thôn thôn, lũng lũng, tung tung, phom phom, lúc lác chạy tồ hô trong các hành lang một viện Đại học nọ để kêu gọi các sinh viên Mèo được xuống đường biểu tình chề cuộc uýnh lộn tại Giao chỉ.

Dĩ nhiên là bọn sinh viên được khoái buối, khoái đào đi theo các em là cái chắc vì được hò hét chửi thề vàng tục lại vừa được thưởng

ÂM ANH CA

Thơ ít thật kiếp người này
quanh tôi với một bầu lợ lem
góc phing giòn bóng làm quen
lên đing hú bên đèn đăm ma
tóc em từ cội nào xa
ngồi ru ghế bài ca nhập tràng
em tôi nhay nhịp nhàng
lưu chiều hồn cũng hai hàng sao em
tàn tình lụn ngời hiên
hột em tan biến vào miền hư không.

THƯƠNG TỬ TÂM

LẠC ĐƯỜNG

Thủ rừng cỏ là đương
ngựa già xuống núi lạc đường chiêm bao
có khuya ướt mặt tình cầu
hồn bày cuộc rớt vực sâu tình cờ
mặt chìm bãi sậy lơ thơ
màu đen sắc đỏ chia bờ diệt vong
lời từ thế đứng gai chông
nhìn quanh thiên hạ chạnh lòng bụi nâu...

TỔ LỬ

thực rờ mò đào một cách hợp pháp
đếch mắt đồng nào cả.

Báo chí Giao Chỉ có bàn thối như sau: «Đó là một sáng kiến khá độc đáo trong lãnh vực «vận động chánh trị». Nếu ở NV cũng áp dụng sáng kiến này, thì có khi, ngay cả các nhà tu hành, cũng tham gia xuống đường rất đông. Nhưng nếu muốn lôi cuốn phụ nữ đi biểu tình phải chia cái gì ra mới hấp dẫn»

Lần leo bắt chim thứ 43.

Cho đến bây giờ, các tay bắt chim đã leo cây được 43 lần rồi, nhưng họ cũng chẳng gần được

TÌNH MẸ

mẹ già như chuối ba hương
như xôi nếp một như đường mía lau
dịu dàng hương bưởi hương cau
thơm như tình mẹ trong màu mắt con
phương nào nở đóa vương tôn
môi con luôn nở xinh đồn nụ yêu
phù dung một sớm một chiều
hoa tình mẹ nở mỹ miều ngàn năm

TÌNH MÂY

long lanh mắt chứa chan tình
một thân cát bụi sao mình nên duyên
vùng u tịch cõi thâm ayen
ru thân thể ngủ giữa miền thương yêu
chứa chan đường nét mỹ miều
như thanh trong ngọc như kiều diễm châu

TÌNH NGƯỜI

không ai riêng giữ tình người
hãy tin yêu hãy mỉm cười ngàn năm
dù cho gió nổi mưa chìm
một thân gánh chịu bao nề n xót xa
tình người xin hãy thăng hoa
như mây xanh giữa bao la bầu trời
như ngày ứng nắng hồng tươi
chờ che bạc bọc phận người truân chuyên

ƯỚC MƠ

say màu xanh của đại dương
ta mơ làm cánh chim muôn trệp trùng
bay về siêu thoát thình không
nhìn cho tỏ mặt mười phương nhiệm màu

HẠNH PHƯƠNG

tổ chim là bao. Trong lúc đó bọn con nít phản chiến, chủ hòa vẫn ăm ỉ làm reo với ông Nixon. Ông Nixon cho tới giờ phút này vẫn tỏ ra cứng rắn ông tuyên bố đại khái như thế này: «Chỉ còn cách leo cây để tóm chim là ngắn nhất. Đường lối tóm chim không thể nào do những người ở đầu đường quyết định». Ở lần leo cây thứ 43 này cũng có một hiện tượng lạ đó là sự tụt cây của hai nhà chộp chim của nước Mèo đó là ông Cao bảo Lộc và Walsh. Hai tay bắt chim này nói là sự tụt cây và thoi tóm chim của họ không dính dáng

bài không tên số một của sáu chín

ta bàng hoàng thật sự
ta đau buồn thật sự
tiên ơi tiên ơi tiên ơi
sao cái chết lại quá dễ dàng như thế nhỉ

mới sáng nào đây
nụ cười còn đó
mới chiều nào đây
mắt xanh còn đó
ta trách trời xanh không có mắt
khi những người như tiên từ già cuộc đời qua sớm

và mềc xuân chưa hưởng trọn
tiên ơi tiên ơi tiên ơi
thôi hãy ngủ yên đi
như ngày nào còn bé
thôi hãy mỉm cười đi
như thuở nào còn nhỏ

ta đã mất nhiều người bạn
bởi cuộc chiến tàn nhẫn này
hỡi hoàng thị thủy tiên
hãy bằng lòng nhắm mắt
hãy bằng lòng ngủ say
ta không đưa tiên đến chỗ ở cuối cùng
một căn nhà có nhiều ánh nắng
ta không đưa tiên đến nơi an nghỉ cuối cùng

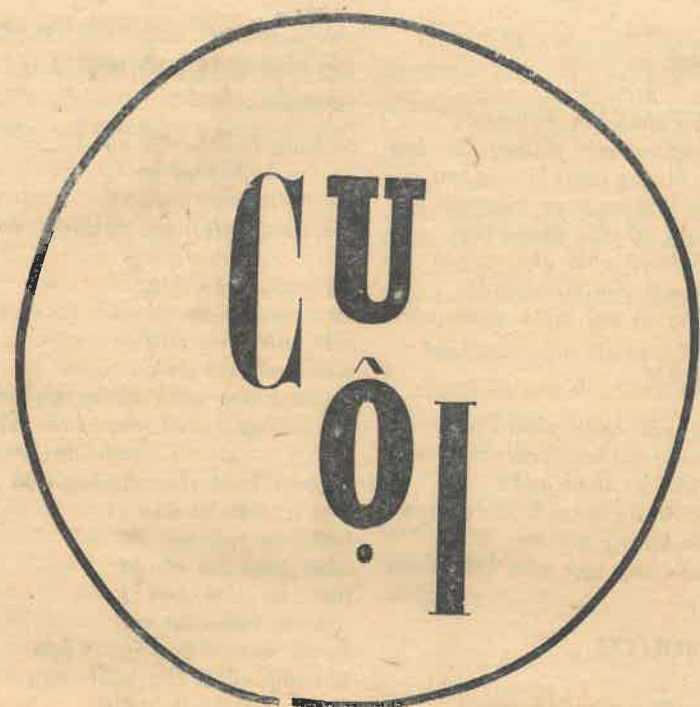
một căn nhà đầy đầy ánh trắng
thời buổi chiến tranh nhiều điều không thể nào ngờ được
nhưng ta vẫn trách trời xanh không có mắt

thôi hãy bằng lòng an nghỉ nghe tiên
thôi hãy bằng lòng ngủ say nghe tiên
ta còn đây là lời cầu nguyện
thật sự chân thành

NGUYỄN THỤY KHANH

gi đến cuộc bắt chim, mà chỉ là chuyện nhà cửa mà thôi. Phía phái đoàn tóm chim BV thì tuyên bố là: «Thay người bắt chim không có gì lạ, cái đáng kể là lối bắt chim».

Người ta hy vọng năm hết tết đến tháng cùng năm tận, các tay bắt chim sẽ làm được một cái gì mới lạ. Trong khi đó thanh niên Giao Chỉ vẫn ngày ngày chết cong queo ở lòng đào, găm cầu, trên đồng trong rừng, dân chúng Giao Chỉ vẫn chịu đựng những tang tóc, khổ đau kéo dài.

vùng đất của những kẻ chuyên nói chuyện trên trời dưới biển

chuyện cung trăng

Hòa Giải

Nghe hai chữ «Hòa giải» ai cũng thích. Vì hòa giải là mọi sự đều êm xuôi đôi bên đều có lợi.

Nhưng trên thực tế, một khi có hòa giải là phải có một bên bị lỗ, bị ám ức. Ví dụ : người chồng công chức hòa giải với vợ sau một cuộc cãi vã về tiền lương, đã coi như số tiền lương không còn thuộc quyền mình xử dụng nữa. Chàng và nàng đi vào quỹ đạo của Bìn định TamĐa hay Thương xá Tax, muốn có sự hòa giải thì chàng phải bấm bụng trả tiền những cái mà nàng khen,.. đẹp.

Đôi là một sự hòa giải liên tục. Ví như Bộ Kinh Tế bị dư luận chống đối dữ quá về vụ thuế, kiếm ước đã áp dụng chính sách hòa giải bằng cách để ông Thứ Trưởng từ chức vì lý do sức khỏe. Xăng, dầu hỏa lên giá ác ôn bị chống đối. Nhà Nước bên chủ trương hòa giải bằng cách bớt mỗi thứ 2 tỉ gọi là nể tình nhau. Máy ông kiểm soát kinh tế đi đến các chợ, các hiệu buôn thực

BÁT NƯỚC XÁO

«Mười voi không được bát nước xáo»

(Tục ngữ)

Phản chiến

Nếu phản chiến là « ước muốn hòa bình thực sự » thì đó không phải là những cô cậu Mỹ đầu bù tóc rối, đọc tên những người lính Mỹ chết ở Việt Nam hay tên những làng Việt Nam bị tàn phá.

Cũng không phải cái mồm ăn mắm ăn muối của các ông Phun rai, Màng phiến, Mắc Gô vớt. Cũng không phải Xuân Thủy hay Nguyễn thị Bình. Cũng không phải Big Minh hay Trần ngọc Liêng...

Những người phản chiến nhất lại là những người không hề biểu tình, không hề được nói lên tiếng nói của họ. Đó là những người dân Việt Nam vô danh, dân trơn (chứ không phải dân biểu), những người dân âm thầm chịu đựng thảm trạng chiến tranh từ cha truyền con nối.

Có một bà : chồng chết trận, con trai đầu chết trận để lại cháu nội và con dâu, con trai thứ hai bị thương tại mặt trận phải cưa chân, con trai thứ ba sắp đi lính, bà vào Saigon nuôi con bị thương hết cả trăm ngàn, đến khi về xứ không còn đồng xu, phải ngửa tay đi xin thiên hạ 600 đồng bạc để 2 mẹ con về xe đò. Bà sẵn sàng cho người ta nuôi đứa con gái và sau khi về xứ sang sạp vải bà sẽ vào chùa xuống tóc quy y.

Đó mới chỉ là một gia đình. Đó cũng chưa hẳn là điển hình của sự đau khổ trong chiến tranh. Còn nhiều, và nhiều nữa...

Tất cả những ai nói đến «hòa bình» hãy tôn trọng sự đau khổ âm thầm và đắng dài của những người dân Việt không tên.

CUỐI

CỔ KIM HÒA ĐIỀU

Đi trắng về đen

CỔ NHẠC : Một hôm trời nắng, Dương Bồ đi chơi. Khi ở nhà ra thì mặc áo trắng, đi được nửa đường gặp trời mưa, quần áo ướt hết, mới vào ẩn mưa ở nhà bà con. Người ấy thấy Dương Bồ ướt cả, cho mượn cái áo thâm.

Một lúc trời tạnh, Dương Bồ mặc áo thâm về nhà. Con chó trông thấy, vừa cắn vừa xua đuôi. Dương Bồ giận toan cầm gậy đánh.

Anh là Dương Chu chạy ra bảo :
— Đừng đánh nó làm gì ! Nó đuôi như thế cũng phải. Giả sử con chó trông nhà ta lúc đi thì trắng lúc về thì đen, phỏng em có không lấy làm lạ mà không ngờ được không ? »

LIỆT TỬ

TÂN NHẠC : Một hôm trời nắng Dương Bồ đi chơi. Khi ở nhà ra thì mặc áo xanh. Nửa đường không gặp mưa nhưng cũng ghé vào nhà người

Cuối trong nhà thương

Tuần rồi có một tin có vẻ cuối phát xuất từ nhà bảo sanh Từ Dũ và nhà thương Cơ Đốc (Saigon) đồng bào ùn ùn kéo đến hai nơi đó để tìm xem quái thai.

Có người nói quái thai đầu người, mình cá đuôi rắn và biết nói.

Có người lại nói quái thai đầu có dài như thố ! Ngán thối, và một người Mỹ đã mua cái quái thai đó với giá 200 đô la (bạn Đồng Minh yêu người Việt lắm, yêu từ cô gái nồn nà tới đứa hài nhi dị dạng không tay không chân)

Người ta làm toán, hai trăm đô

đăng báo là chẳng có cái gì hết !

Nhưng cô đào Trang Bích Liễu được ông bạn ca sĩ Trung Chính làm trong Từ Dũ đưa vào xem thì lại quả quyết có thấy quái thai tận mắt.

Hỏi đến Bộ Y Tế, thì được trả lời ậm ừ để còn điều tra đã.

Vậy thì có quái thai hay không ?

Tin nào đúng ! Tin nào Cuội ?

Vị giám đốc bảo sanh Từ Dũ, Bộ y Tế, cô đào cải lương Trang Bích Liễu hay ký giả là cuội ? Làm sao bắt được tình trạng cuối này !

Thôi đi cuối Conrad

Theo tin từ xứ cuối gửi về thì theo hình gia Mỹ Conrad khi đặt chân

CUỐI Ở DƯỚI TRẦN

la ! Giá chợ đen sau kiếm ước 300 đồng Việt Nam một đô la vị chỉ là sáu chục ngàn.

Rồi các bà đồn là Mỹ mua quái thai với giá sáu chục ngàn đô la ! Lại nhàn lên. Chả mấy lúc thành bạc triệu. Làm cho mấy người lấy Mỹ phát thêm ! Thà để quái thai quách còn chóng giàu hơn lấy Mỹ và làm số Mỹ.

Tin đồn làm báo chí không chịu nổi. Phòng vi ên bao vây căn nhà thương âm khi nặng nề mang tên bà hoàng Từ Dũ.

Chuyện xảy ra mấy ngày rồi làm quái gì còn. Giám đốc nhà bảo sanh trả lời báo chí ngon xoét : « Chả có quái thai gì hết, tin đồn cuối đó ».

Một vài ký giả cũng ghi nhận lời giám đốc bảo sanh như khi ghi con số ta và địch chết trong một bản tin hành quân, về

xuống mặt trăng đã la lớn :

— Đẹp không thể tưởng tượng được !

Lạ nhỉ ? Trơ trọi không cây, không lá, không người thì đẹp cái quái gì.

Người ta bảo đi xa về tha hồ nói phét. Bây giờ lên tận cung trăng ai theo lên được mà chả nói phét thả dãn. Để cái gì cũng khen đẹp tươi lên như anh chàng Conrad.

Thôi đi xin cha nội !

Tin cuối cùng của đài Tivi

Cứ mỗi tối khoảng 10 giờ hay mười rưỡi, khán giả đang say sưa thưởng thức một chương trình văn nghệ trên tivi thì đột nhiên chương trình ngưng bặt để loan tin cuối cùng.

Những tin cuối cùng này chẳng có gì quan trọng, sốt dẻo cả. Ông bộ này đi kinh lý, ông tỉnh trưởng kia khánh thành một đoạn hương lộ v.v...

Cũng tạm chấp nhận những tin đó là cần thiết (theo quan điểm của hai trung tá Tổng Giám Đốc Tivi kiêm Phát Thanh và trung tá Giám Đốc Tivi trơn) nhưng cũng nên ngắt ngang cho nó phải lẽ một chút.

Một bài hát, ca sĩ vừa há miệng hát nửa câu.

— Anh ơi nếu mộng không thành thì...

Đột nhiên tắt ngang để đọc : «Chiều nay hội đồng xã X. đã nhóm họp» nghe nó tức anh ách ấy.

Có ng t ngang thì cũng ng t cho nó khéo, cho có nghệ thuật chứ ngắt kiểu thiếu ý thức như thế bực cái của mình chẳng ai thèm nghe tin tức nữa đâu.

CUỐI GIẢ

chuyện cắm chị hàng

ĐẶNG-TRẦN-HUÂN kể

Lần này thì có lời

Một thương gia có tiếng là giải quyết công việc mau chóng tháo vát. Ông rất tiết kiệm thì giờ. Một hôm, đưa con trai cả vào văn phòng của bố, gãi tai nói nhỏ nhẹ :

— Ba, con có một việc muốn trình bày với ba.

— Được, nói ngay đi. Vấn đề gì ?

— Con ngủ với con Sen. Nó có chưa được ba tháng.

— Không hề gì ! Đây cầm lấy năm chục ngàn, chúng mày tự giải quyết với nhau.

Vài hôm sau, đến lượt người con trai thứ hai gõ cửa phòng bố :

— Ba, con bồ của con chưa hai tháng !

— Mấy nữa ! Đây cầm lấy năm chục ngàn, muốn làm sao êm thì thôi.

Đến chiều cô gái út gõ cửa phòng bố :

— Ba ơi, con có lỗi lầm ! Con có mang bốn tháng !

Người cha ngửa mặt hớn hờ :

— A lần này thì có tiền thu vào rồi.

Chưa bao giờ thấy thế

Trong phòng khách sạn, người chồng đã nằm trên giường còn người vợ vừa cởi xong quần áo. Chợt nhớ điều gì, người chồng bảo vợ :

— Trước khi đi nằm, tiện thể em bỏ đôi giày ra ngoài cửa phòng để người bồi mang đi đánh cho anh.

Người đàn bà cầm đôi giày của chồng bước ra ngoài cửa. Không may khi bà vừa ra ngoài thì một cơn gió làm xập cửa lại, và tự động khóa bên trong. Trần như nhộng đứng ở hành lang người đàn bà lúng túng chờ chồng dậy mở cửa vừa đúng lúc người bồi đi tới.

Phản ứng tự nhiên người đàn bà nhắc vội đôi giày lên up vào để che kín phía dưới bụng, hai đế giày chìa ra phía trước. Người bồi đi qua, liếc mắt nhìn rồi lăm lăm :

— Cả đời tôi, tôi chưa bao giờ thấy ai vào sâu được như thế.

Người Mỹ ấy nấy

Người Mỹ đó là ông Athur Goldberg. Trong tờ tuần báo Life mấy tuần qua, ông Goldberg tự xưng mọi vụ Thái Khắc Chuyên ra nói lại. Nhờ có bài báo của ông Goldberg, chúng ta mới lại chợt nhớ có cái xác của ông Chuyên đang lẫn lóc ở một nơi nào đó dưới đáy biển. Thực ra chúng ta chỉ hy vọng còn một vài mảnh xương của ông Chuyên đang lẫn lóc ở một nơi nào đó dưới đáy biển. Nhưng tự xưng ông Goldberg nhắc nhở tới vụ Thái Khắc Chuyên làm gì?

Thứ nhất là vì ông Goldberg vốn là một thẩm phán của Tối Cao Pháp Viện Hoa Kỳ. Ông chịu trách nhiệm tinh thần về nền công lý khả kính của nước Mỹ dân chủ. Khi thấy pháp luật bị qua mặt thì ông có bổn phận phải nói.

Thứ hai ông Goldberg lại là cựu đại sứ Huế kỳ ở Liên Hiệp Quốc. Con người đã từng làm đại diện cho cả nước mình trước mặt hàng trăm quốc gia trên thế giới ắt hẳn có lúc cảm thấy mình bị đồng hóa với danh dự của quốc gia, lương tâm mình đồng hóa với lương tâm của cả một dân tộc.

Cái lương tâm của ông Goldberg đã ấy nấy, thao thức, bất an. Nhân một cái chết của một người Việt Nam vốn dĩ vô danh, vốn dĩ chìm trong bóng tối của cuộc đời gián điệp. Vì thế mà ông Goldberg đã phải viết, với tư cách một thượng khách, một bài cho tuần báo Life (Vol 47, N.9)

Hành quyết không phán xử

Ông Goldberg viết rằng: «Điều đã báo nguy cho tôi là cái h i độ mà chúng ta, với tư cách cả một quốc gia, đã phản ứng đối với chứng cứ rõ ràng và quan trọng rằng một hay nhiều chiến sĩ của chúng ta đã hành quyết không cần phán xử (tác giả in nghiêng) một người ngoại quốc hoàn toàn nằm trong tay họ kiểm soát với lý do nghi ngờ họ làm gián điệp đội».

«Rất ít người trong số dân chúng Mỹ và càng ít người hơn trong số các nhà lãnh đạo Mỹ, tỏ ra cảm thấy bị sỉ nhục vì một vụ hành quyết không cần phán xử, và lại do lệnh của một Sĩ quan Huế kỳ».

Ông Goldberg là một trong số những người cảm thấy bị sỉ nhục. Vì cái lương tâm của một nhà trí thức, đồng thời, của một luật gia.

«Tôi biết rằng chiến tranh dĩ nhiên là một địa ngục. Tôi giả thiết không có 1 cuộc chiến tranh nào mà binh sĩ, trong lúc căng thẳng vì áp lực của 1 trận đánh, mà lại không phạm vào các hành động bạo tàn, mà lúc thường không bao giờ họ nghĩ tới...»

«Nhưng vụ Thái Khắc Chuyên rõ ràng là không do ảnh hưởng của một cuộc đụng trện nào cả. Rõ ràng là một nhân viên người Việt thuộc quyền điều khiển và kiểm soát của ta đã bị hành quyết, thay vì gọi trả cho chánh phủ Việt Nam phán xử? Không một quốc gia văn minh nào có thể chấp

ÔNG ĐẠO CẤY

nhận một quân nhân trong quân đội mình tự ý hành động như vậy. Điều đó sẽ dẫn tới tình trạng vô chánh phủ.»

Luật gia và người trí thức

Với tư cách một luật gia, ông Goldberg nại những luật lệ. Điều 106 của bộ quân luật Mỹ nói rằng thường dân làm gián điệp có thể bị xử tử, nhưng không phải là không cần tòa án phán xét. Điều 93 và 118 nói một quân nhân Mỹ giết hoặc hành hạ bất cứ ai thuộc quyền của mình đều là phạm tội.

Ông Goldberg cũng nhắc tới cả vụ án Nuremberg trong đó các quân nhân Đức đã bị xử tử vì hành hạ tù binh. Ở Mã Lai, Đại tướng Yamashita của Nhật đã bị Đồng minh xử tử hình vì không ngăn quân sĩ dưới quyền đối xử tàn bạo với tù binh và thường dân bản xứ.

Năm 1942, trong lúc Mỹ đang đánh nhau với Đức, Tối Cao pháp viện Hoa Kỳ đã bãi bỏ vụ nghi lễ để tạt nhóm hầu xét lại và các thủ tục bảo vệ cho tám gián điệp thường dân Đức đồ bộ lên nước Mỹ bằng tàu ngầm.

Với tư cách 1 nhà trí thức yêu nước, ông Goldberg đã hỏi dư luận Mỹ: «Phải chăng đã tới lúc người Mỹ chúng ta chấp nhận một mức độ giá trị thấp hơn làm tiêu chuẩn hành vi của chúng ta?»

«Nếu cái giá phải trả cho chiến tranh VN bao gồm cả việc chúng ta dung thứ hay là hoan nghênh sự suy sụp về tinh thần này, thì cái giá đó tôi không muốn trả. Không một quốc gia văn minh nào muốn trả».

Tom Paine, một trong những tổ phụ tinh thần của Mỹ quốc đã viết: «Ai muốn bảo vệ tự do của mình, phải bảo vệ cho cả kẻ thù của mình khỏi bị đàn áp. Nếu vì phạm vào bổn phận đó, là tạo một tiền lệ sẽ có ngày chính mình phải gánh chịu».

Chánh phủ Hương mới thật là chánh phủ hòa giải

Vụ Thái Khắc Chuyên đã làm cho ông Goldberg phải cay đắng ngậm ngùi như vậy. Nhưng ở VN ta thì ít người có được cái lương tâm của ông Goldberg để mà cay đắng ngậm ngùi.

Khi vụ đó xảy ra bộ tư pháp của chánh phủ Trần Văn Hương đã không hề thụ lý tới, lại cũng không hề giúp bà Chuyên can thiệp gì với tòa án quân sự Mỹ. Nói đúng ra thì bộ Tư Pháp có đưa ra một thông cáo nói rằng nếu bà Chuyên có thưa gởi thì bộ sẽ can thiệp. Quý hóa làm.

Tòa án bao giờ cũng nhân đạo ngồi chờ người ta thưa gởi rồi mới xét thì chắc hẳn là sẽ ít người vô phúc đảo tụng đình.

Rồi sau đó bộ Tư Pháp đã ra thông cáo rằng bà Chuyên và tòa đại sứ Mỹ đã thông cảm với nhau rồi.

Nói tóm lại bộ Tư pháp chỉ đóng một vai trò trung gian và quan sát viên rất khiêm tốn. Đó mới thực là một nhà hòa giải đích thực. Nhờ có tinh thần hòa giải đó mà bà Chuyên cũng bớt buồn khổ, tòa đại sứ không bị rạc rối, chánh phủ ta cũng không nhọc lòng, các viên chức của bộ và các quan tòa đỡ mệt. Nếu vậy thì chính phủ ta quả là một chính phủ hòa giải đích thực chánh hiệu con nai ròi!

Vậy mà còn có nhiều ông chánh khách, nhiều ông trí thức làm chánh trị theo lối thính phòng, làm cách mạng theo lối làm thụ (nghĩa là chỉ gọi các tuyên ngôn, thông cáo đi khắp nơi để làm cách mạng thôi) các ông lại còn đòi lập chánh phủ hòa giải! Rõ thiệt là đây một cánh cửa đã mở sẵn.

Mỹ chánh cống và Mỹ lai

Ông Goldberg đã cay đắng ngậm ngùi về vụ Thái Khắc Chuyên thì nay có lẽ ông còn cay đắng ngậm ngùi hơn nữa về vụ Mỹ lai. Vụ Mỹ lai, Quảng Ngãi chắc hẳn sẽ làm cho các người Mỹ chánh cống phải cay đắng ngậm ngùi. Không cứ người Mỹ ngay cả những người Việt Nam có cảm tình với họ cũng phải cay đắng ngậm ngùi không phải cho số phận của dân mình, mà cho uy tín, danh dự của nước Mỹ.

Một vụ tàn sát như kiểu đó, trước kia người ta tưởng chỉ có thể xảy ra vì những bọn người Đức Nazi, người Nhật phát xít, hay là người Cộng sản không phân biệt quốc tịch. Nay một toán lính Mỹ cũng phạm vào một tội ác chiến tranh. Cho tới giờ, người ta không biết ai đã ra lệnh cho họ mở cuộc «hành quân» đó, ai đã chỉ thị cho họ «hủy diệt» làng Mỹ lai, nhà cửa cũng như dân chúng!

Chúng ta có thể buộc tội «MỘT» người nào trong đại đội C thuộc sư đoàn 11 đó chăng? Viên đại đội trưởng chăng? Viên Trung úy Calley chăng? Đại đội C của họ mới tới Việt Nam 1 tháng trước đó

(đúng vào dịp biến cố Mậu Thân) và sau 1 tháng họ đã bị mất gần một phần ba nhân số. Họ đã mất bao nhiêu người, vì mìn, bẫy chông quanh làng Mỹ Lai, vì pháo kích từ làng Mỹ Lai.

Những tình cảm đau xót đó có đủ làm cho họ điên cuồng hay không? Và đây là một cuộc bán giết vì điên cuồng hay vì tính toán? Vụ thảm sát các nạn nhân vô tội ở Huế, do Cộng Sản giết và chôn sống đã làm chết một số người gấp 3 chục lần số người chết ở Mỹ Lai. Nhưng Cộng Sản đã giết một cách lạnh lùng bình tĩnh; hay Cộng Sản đã giết trong cơn điên cuồng vì thua trận đánh ở Huế, vì bị mắc kế «Dụ Địch» của ông tướng còm?

Thực ra chúng ta không nên buộc tội viên trung úy Calley hay là viên đại đội trưởng, hay những người lính của đại đội C.

Tội lỗi thực ra là của tất cả chúng ta. Cuộc chiến tranh nào cũng gây ra những tội ác điên cuồng. Những Guernica, những Dresde, Hirozina vẫn còn đó để làm chứng. Chính chúng ta đã và đang tham dự trực tiếp hay gián tiếp vào cuộc chiến tranh này. Chính chúng ta đã trực tiếp hay gián tiếp gây mầm tạo nhân cho các tội ác đó. Đạo Cấy xin mời tất cả các bạn chúng ta cùng sám hối.

84bis, Bà Huyện thanh Quan Đ.T. 24.656
Hoặc: 81, Trần bình Trọng Đ.T. 38.265

ĐẢM NHIỆM VỀ

- Mọi thủ tục xin chiếu khán xuất ngoại cho người Việt Nam.
- Quý vị sẽ được hăng bảo hiểm nhân mạng trong cuộc hành trình.
- Tổ chức du lịch thăm các thắng cảnh hoặc di tích lịch sử tại V.N.
- Bảo đảm và rất nhanh chóng để quý vị được hài lòng và toại nguyện.

Thoa CRÈME THORAKAO đi nắng không đen nám, khỏi đòi phấn

CHÀO THUA !

Bởi vì các ông thích hòa bình.
Các ông thương dân thiệt hết mình !
Ôi ! tấm lòng thương man mác ấy,
Thương thì sức mấy phải hy sinh ?

Cụ Cộng ngày đêm đồ lính vào,
Giết ai ? Thưa chỉ giết đồng bào !
Chứ còn mấy ông ? — Còn khuya ư !
Nước mất, ông còn chiếc ghế cao.

Thánh hiền đã chết từ ngày xưa,
Chánh nghĩa nghe «ngon», nó vẫn thừa,
Chánh nghĩa nghĩa là ông chấp chánh,
Quốc dân giờ hiểu bụng ông chưa ?

Ví như mấy ông muốn ngon lành,
(Ai đại gì không ngán chiến tranh ?)
Mấy ông thử ra ngoài Bắc Việt,
Dân càng chán mặt lũ lưu manh !

Ông nói sao cho Cộng sẵn nghe,
Lắm sao hòa giải cả hai phe.
Lắm sao Lê Duẩn Trưởng Chinh xuống,
Với cộng thì ông vẫn nín khe !

Chánh phủ mà ông đề nghị này,
Tướng hay sự thực nó không hay.
Nếu ông đề nghị cho miền Bắc,
Ở ngoài, yên sao nời một ngày !

Miền Nam ăn nói tự do mà !
Tiền đệ đau buồn các đại ca ?
Chỉ giận mấy điều trong hiến pháp,
Thôi đừng chống cộng nữa nghe cha !

Thôi hời bà con ở Hồ nai,
Ở đây những đứa đứng hàng hai,
Vẫn còn đất sống, còn oanh liệt.
Xin chịu chào thua các quý ngài !

HÀ THƯỢNG NHÂN

BI THÂM

(vụ thảm sát ở Quảng Ngãi)

Đừng buồn nữa, im đi, đừng khóc nữa
Lũ dân hèn đáng chết của ta ơi !
Hãy câm lặng cho chín muồi đau khổ
Hãy lăm than cho đúng kiếp con người !
Dù có chết cũng không quyền than vãn
Chết sinh ra trong cuộc chiến tranh này
Một cuộc chiến tanh hôi và khốn nạn
Di nhiên rồi, đặc hường những chua cay !
Bi thảm quá phải không ? Ai chẳng biết !
Kêu rên ư, rầy rụa, luống hoài công !
Thân trâu ngựa dưới lằn roi sắt buốt
Chân xích xiềng, vai ách, cổ đeo gông !
Mắt mở lớn, mặt tình ai muốn giết
Thịt da nào chống nổi súng bom kia ?
Đầu đau đớn hủ những trằng thống thiết
Sẽ lịm dần, tắc nghẹn, có ai nghe !
Hỡi «con thịt» bi thương đây chết
Mạng sống còn định đoạt chẳng do người !
Dao mũi nhọn do tay người chọc tiết
Nhuộm đỏ lôm mặt đất máu hồng tươi !
Đừng buồn nữa, im đi, đừng khóc nữa
Hỡi dân nghèo nhục nhã, hỡi hèn kia !
Sáu bóng tối của kinh hoàng máu lửa
Trả lời đi, người đã thấy gì chưa !
— Vâng tôi thấy, những chuỗi dài thảm sát
Đây Thừa Thiên tìm bới từ đầu lâu !
Và Quảng Ngãi xương tan cùng thịt nát
Những linh hồn u uất sẽ về đâu ?
Không gian xém những linh hồn uổng tử
Sẽ còn bay vất vưởng mãi không tan !
Đề chứng kiến những đau buồn thống khổ
Cửa con người tiếp diễn dưới nhân gian

TÚ KẾU

SẦU QUỐC LOẠN

Buồn thế cuộc, càng ngày ngất rượu,
Nỗi quan hoài, sầu héo buồn gan.
Trông ra khách Sở người Tần,
Đau lòng hứa quốc, lụy phần riêng ai.
Đêm thao thức, canh dài dằng dặc,
Rặng sầu thành chẳng đắp mà cao.
Nghĩ thân luống những ngẹn ngào,
Hình dong tư thái, có hao một phần.
Buồn mướt chén, khuấy dần lửa muộn.
Hơi men nồng, có đượm càng nung.
Chau mây nhìn mảnh non sông,
Phải chăng ai có đau lòng, riêng ta ?
Sỏi gương nọ, đầu pha dấm bạc,
Nhìn ảnh kia, nhường khác mây râu.
Đời người còn có gì đâu !
Ngũ tuần nắng trải mưa đầu đà dư.
Tuồng cơm áo, vất vơ từng bữa,
Nợ tang bồng, lần lữa hôm mai.
Cơ hồ trả đã trắng tay,
Thê nhi một gánh nặng rầy nào hơn !
Ai là kẻ Lam Sơn đồng tuế ?
Ai thế là người Yên thế trùng sinh ?
Đứng lên dẹp cái bất bình;
Ra tay quét sạch điều linh máu đào.
Treo kiếm đợi anh hào Dịch Thủy (1)
Chống gươm chờ kiệt sĩ Hoài Âm. (2)
Cứu dân qua buổi cát lầm,
Bại thành, cho cũng cam tâm với đời.
Bừng tỉnh lại, bình với men rã
Sốt thân tàn, tro gã hàn Nhô.
Tân ngàn luống những vào ra,
Xóm bên eo óc canh gà diêm sương.

(1) Kinh Kha ?
(2) Hoài Âm Hầu Hàn Tín.

Ch. SỐ ZÁCH

Viện uốn tóc BANGKOK

PHÒNG LẠNH

Số 4, Nguyễn Trung Trực — Saigon
Ngang nhà hàng THANH THẾ
ĐT 92115 — 927261224

Do : **Cô HỒNG HẠNH**
Tốt nghiệp ngoại quốc
đảm nhiệm

Nhiều kiểu mới lạ tân kỳ hợp với phụ nữ thời đại

Đặc biệt : TRANG ĐIỂM CÔ DÂU DẠ HỘI
NHẬN HỌC VIÊN

Chủ nhân kính mời

HỒNG HẠNH

XIN CHÚ Ý : Mỗi tuần nghỉ ngày Thứ Ba

VÔ-TÁNH THU BĂNG

30 VÔ TÁNH SAIGON 30
(GẦN NGÃ SÁU SAIGON)

- Nhận thực hiện tất cả các loại băng nhạc.
- Thu băng cho tất cả các loại máy thu băng, **STEREO — HI FI — MONO — CASSETTE — CARDRIDGE**
- Một rừng băng nhạc thu sẵn trữ danh, thích hợp mọi lứa tuổi
- Băng học Sinh ngữ : **ANH, MỸ, PHÁP, ĐỨC, Ý, NHẬT** dễ học và có sách.
- Nhạc vũ trường, thu tại các Phòng trà danh tiếng của các Ca sĩ tên tuổi. (Đã có thật nhiều **Nhạc Giọng Sinh VN và NQ**)
- Có thể giao gấp và bán sỉ cho các Tỉnh giá hạ
- Kính mời quý vị yêu thích nhạc đến thưởng thức và chọn lựa.
- Với những máy ghi âm tối tân sẵn có và một ít kinh nghiệm về kỹ thuật thu băng, chúng tôi nguyện cố gắng hầu đền đáp lại sự tín nhiệm của quý khách.
- Mọi thư từ và bưu phiếu xin đề : **Ông Nguyễn Văn Đông 30 Vô Tánh Saigon**. Gửi thư và bưu phiếu mua băng xin vui lòng ghi rõ loại máy quý vị đang dùng.
- Mở cửa từ 07 giờ đến 23 giờ (ngày lễ và cả chủ nhật.)

Vô Tánh Thu Băng

KÍNH MỜI

Hòa cái giải gì?

Một lũ cướp vác gậy vác vào nhà... Đánh đập, khủng bố chủ nhân tới bực. Ông chủ la làng, năn nỉ xin hàng xóm tới cứu. Nghĩ thương tình cái gia đình ấy, cũng thuộc vào hạng con nhà lành. Năm bảy nhà hàng xóm trong đó có một ông phú hộ, vác gậy sang giúp gia chủ đánh cướp. Ấy thế là cuộc đánh nhau cù cưa, cù nhầy gần hai chục năm.

Bây giờ, ông phú hộ bỗng nhiên thay mặt chủ nhân điều đình với bọn cướp. Lũ cướp cũng chỉ điều đình với hàng xóm là lão phú hộ, mà không thêm để ý đến gia chủ. Thật là một sự đau đớn, nên gia chủ tức hân, đòi đánh cướp một mình. Mang hết đàn bà, con nít, chối cùn để rách ra, nhất định đánh đến cùng. Nhưng đánh cướp thì không khó, nhưng lại phải chống đỡ với vài thằng phản thù ở trong gia đình, đòi theo kẻ cướp, đòi hòa giải, đòi ngưng chiến, đòi hòa bình v.v...

Trong khi đó thì con cháu phú hộ, hô hào phản chiến đòi rút hết người về, mặc cho lũ cướp muốn cướp nhà ai, cũng không cần để ý. Phú hộ có vẻ muốn nghe lời con cháu. Hòa đàm đã kéo dài tới một năm nay mà chưa thấy hòa được cái giải gì. Mồm miệng kẻ cướp vẫn lợi hại, nên đứng giữa làng, giữa nước, chúng vẫn bô bô chánh nghĩa. Có nhiều kẻ tin mới lạ chứ. Đúng là cái cảnh mờ mờ nhàn nhàn, trắng không ra trắng, mà đen không ra đen. Điều đình với kẻ cướp đã là nhục rồi. Còn nhượng bộ nữa thì thà chết còn hơn...

TIỀN SỰ ĐỜI

● TUẦN BÁO CỤC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

ông công dân Việt Nam danh dự

Khi nghe thấy Nhà Nước Giao chỉ than phiền rằng, mình không phải là vai chính trong cuộc hòa đàm Balê, Nhà Nước Cờ Hoa bèn cử một ông Công Dân Việt Nam danh dự, tới làm Trưởng Phái đoàn của Cờ Hoa. Đó là ông Cao Bảo Lộc, đã từng làm đại sứ ở Giao Chỉ, lúc về nước đã biểu diễn một đường khăn đóng, áo dài. Nghe nói rằng ông Cao Bảo Lộc biết húp nước mắm, ăn mắm tôm như máy, mà còn biết đớp cả thịt chó nữa. Không hiểu rằng lời đồn ấy có đúng hay không?...

Có một lần ở cái bàn hòa giải, người ta đã nghe thấy ông Cao bảo Lộc phân đôi. Ông đã phân đôi Cộng Sản xen vào

nội tình chính trị của Cờ Hoa, gây nên cảnh xáo trộn và những cuộc biểu tình phản chiến ở nước Mèo. Tất cả thiên hạ nghe sững sờ, vì từ xưa tới nay, chỉ thấy Cộng sản là một lũ ồm ồm, mặt mũi lem nhem, đánh nhau là chạy dài như ở trên Ti Vi Giao Chỉ. Không ngờ nó cũng xen được vào nội tình chính trị nước Mèo. Ai nghe cũng giật nảy cá mình, và đột nhiên thấy mấy thằng Việt Cộng cũng ghê gớm và quá lớn.

Bây giờ, ông đệ nhất Công dân Việt Nam danh dự đã từ chức Trưởng Phái Đoàn, nhường chỗ cho một ông Mèo chính cống, chẳng có tí tí gì là Giao Chỉ. Bởi thế dân Giao Chỉ hết thấy hân hân. Cuộc hòa giải chắc chắn sẽ thành công.

Trong những ngày gần đây, ông Luật sư Trần Ngọc Liễng đã nổi danh là một lãnh tụ hòa bình.

Các lãnh tụ ở xứ Giao Chỉ thường có một quá khứ rất ư là khó thương, nên dù cho lời tuyên bố, kêu gọi, hiệu triệu của các ông có hay ho cách mấy, cũng rất hiếm được thiên hạ hưởng ứng.

Rồi ông Trần ngọc Liễng, lãnh tụ hòa bình, kêu gọi ngưng bắn, hòa giải. Tiến xa hơn nữa, ông luật sư nhà ta còn liều một phát, kêu gọi toàn thể dân chúng, tất cả mọi ngành, mọi giới, hãy ngưng làm việc một giờ, các em đi ngưng đi khách một giờ, để

mỗi tuần đăng trọn một phóng sự ngắn

● phóng viên MA TỊT viết ●

Nếu có hòa bình...

— Nếu có hòa bình, mây sẽ làm gì?

Phóng viên Ma Tịt bị một thằng bạn phỏng vấn một câu nghe như một tiếng sét nổ. Chưa bao giờ chàng dám nghĩ tới hòa bình. Cũng như anh chàng lính biệt kích trong phim «xin nhận nơi này làm quê hương» vừa thoát chết trở về được bạn hỏi: «Nếu về thành phố, việc đầu tiên mây sẽ làm gì», anh lính Biệt kích chỉ trả lời một cách thật gọn:

Tao sẽ ăn một cây cà rem. Chàng phóng viên của chúng ta cũng trả lời thật gọn:

— Tao sẽ không trốn lính nữa.

Thằng bạn cười vang cả hệ đường Thanh Thế:

— Thằng này khôn tổ mẹ. Lúc đó thì còn đánh nhau cái mẹ gì nữa. Người ta còn cho lính ra bắt. Mây mà có tình nguyện đi lính, người ta cũng trân trọng mời mây về nhà ngủ với vợ, cho được việc chính phủ. Bây giờ mây đi lính, mới đáng được gọi là anh hùng.

Phóng Viên Ma Tịt không muốn làm anh hùng...Nhất là thành một thứ anh hùng Dạ Lan, Thầm Thủy

Hằng. Hơn nữa, ở thời này, những người làm nên chuyện lớn. không phải là những anh chàng đã từng đi lính. Như các ông dân biểu, các ông lãnh tụ cỡ Trần Ngọc Liễng, chưa bao giờ biết tới cây súng hay một giờ học ác ề.

— Rồi mây sẽ làm gì nữa?...

— Ở thành phố, cái thú duy nhất là cái thú đi dạo. Từ ngày ông cô Hùng Sủi phát động phong trào nhóm gốc cây, thì tự nhiên phong trào biến mất. Nếu có hòa bình, tao sẽ làm sống lại phong trào đi dạo, và nhất là chấn hưng phong trào đi đồng. Thứ nhất quận công, thứ nhì đi đồng. Lúc đó, đất nước là đất nước của ta, ngồi chọn chiều gió đang hoàng, giải tỏa được hết ần ức ở trong bụng lúc ra về sẽ thoải mái hân hoan con người tự nhiên thành ra dễ dãi quân tử...

Phóng Viên Ma Tịt đang đi một đường diễn thuyết thao thao bất tuyệt, về những cái thú rẻ tiền khi hết chiến tranh. Nhưng tới bao giờ mới hết chiến tranh. Ở quốc hội các ông bỏ câu như Trần Ngọc Châu các ông điều hòa như Trần Quý Phong đang đi tìm phương pháp hòa giải. Ông Nguyễn Trọng Nho thì phá thối: Chẳng phải điều hòa chẳng phải bỏ câu cái con mẹ gì cả toàn một lũ... gà mà lại là gà đớp bạc Phóng Viên Ma Tịt thở dài:

— Mây đừng nói về hòa bình nữa tao thèm làm. Nhưng thấy cái viễn ảnh ấy nó xa lắm. Thôi cho tao về chạy đi mua gạo mua sữa. Cứ lo cho có gạo, có sữa ngày hôm nay, còn chuyện ngưng chiến, hòa giải, xin để dành cho me sử Trần Ngọc Liễng.

PHÓNG VIÊN MA TỊT.

Lá đa và mặt lãnh tụ

Rất nhiều mặt lãnh tụ được ví với cái lá đa. Bạc Hà tôi đã được coi một bức tranh Từ Hải. Họa sĩ đã vẽ khuôn mặt Từ Hải thật giống cái lá đa. Từ Hải, một thời kỳ, đã là lãnh tụ của các chàng thích đọc ngang, thích chửi vì tay một người đàn bà, y như anh chàng Từ Hải. Tôi phục anh chàng họa sĩ ấy. Nếu mà gặp chàng, tôi sẽ không ngại ngừng gì mà không cho anh chàng được chiêm ngưỡng cái lá đa, để anh chàng vẽ những khuôn mặt lãnh tụ cho được giống với cái lá đa hơn.

Người lãnh tụ được coi là giống với lá đa nhất, phải được kể là ông lãnh tụ cộng sản Fidel Castro, Sách có chép rằng, đã có nhiều kẻ nhìn lầm. Một ông cận thị, không chịu đeo kính, ngồi trước màn ảnh Ti Vi đã kêu ầm lên:

— Má mày ơi, lại đây mà coi. Hồi này, Ti Vi sao lại tối tệ quá. Chúng nó lại dám mang chiếu cả cái đó lên trên màn ảnh Ti Vi, thì có làm hại con nít, học trò hay không? Ngày mai, tôi phải viết một lá thư, gửi lên ông Tổng trưởng Tề Tề, tố cáo việc này mới được. Không thể để chúng nó lộng hành như thế này..

Bà vợ ông cận thị từ dưới bếp chạy lên. Thấy cái cảnh trên Ti Vi bà vợ đã mừng yêu chồng một cái:

— Khi cái ông này! Đã cận thị mà lại còn không chịu đeo kính. Đây là màn ảnh TiVi chiếu một cảnh ông lãnh tụ Fidel Castro, tới thăm một nông trại. Ông ta đang hòa mình với

(xem tiếp trang 52)

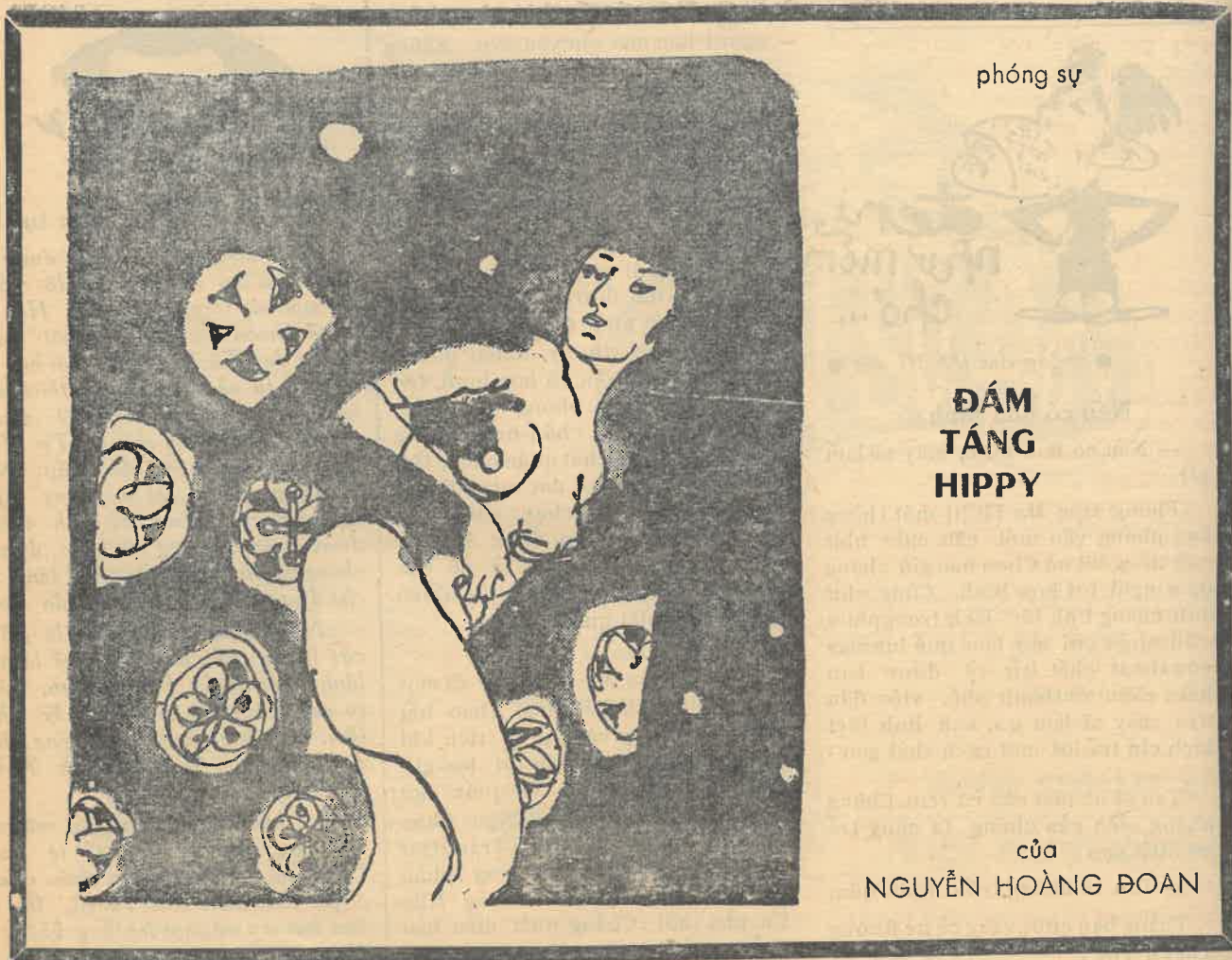
hưởng ứng lời kêu gọi ngưng bắn và hòa giải của Luật sư Trần ngọc Liễng. Kết quả đêch có thắng nào, con nào theo cả. Lãnh tụ hòa bình bị một phát hổ to. Nhưng không phải vì vậy mà ông ta dứt được mộng hòa bình.

Tại sao mà đồng bào, nhân dân cả nước, không chịu nghe lời ông lãnh tụ hòa bình?... Xin thưa rằng, dân tộc Giao Chỉ vốn là một dân tộc nhớ dai. Chúng tôi nhớ lại câu chuyện mà ông Trưởng Tàu bay, khi còn làm Chủ tịch Ủy Ban Hành khát, đã kể cho đồng bào nghe. Ông Trưởng kể rằng, khi còn

làm chủ tịch, có một Tổng Trưởng xã hội lên gãi đầu, gãi tai, xin Thiếu Tướng cho phép thằng con trai tôi đi du học bên Tây. Và cái ông Tổng Trưởng xã hội ấy, chúng ta đã biết là ai rồi.

Một điều bất lợi nữa cho ông lãnh tụ hòa bình là, khi chẳng được ai hưởng ứng, thì cần nhà chứa có nhi mà khi ông còn làm Tổng Trưởng xã hội cắt bằng khánh thành đã biểu diễn một đường xum bà chè gây nhiều cái chết rất đau thương. Vẫn biết

(Xem tiếp trang 36)

phóng sự

ĐÁM TÁNG HIPPY

của
NGUYỄN HOÀNG ĐOÀN

Con Thúy Giao uống thuốc ngủ tự tử. Chị nó, con Ngọc Giao bỏ nhà ra đi. Đứa lớn nhất là Tâu Giao cũng lưu luyến một góc biển chân trời. Người duy nhất còn lại trong gia đình là bà cô già của tôi. Nhưng bà đã trở thành kẻ mất trí. Tóc xòa rối bời, hai tay giơ thẳng lên cao, chiều chiều bà đứng trên lầu thượng nhìn thẳng thốt những cụm mây trời và khóc suốt mướt. Ai cũng công nhận đây là một thảm kịch: thảm kịch bắt đầu từ hai chữ vô nghĩa, giản dị là... Hippies.

oOo

Bà cô tôi năm nay vừa chẵn ngũ tuần. Tuy da mặt đã nhăn nheo đôi chút nhưng lúc trang điểm phấn son trông cô tôi cũng còn... ra gì lắm. Góa bụa từ năm 28 tuổi, cô sống trong tột đỉnh lạnh lùng nhưng nhờ sự an ủi là 3 người con gái nên cô tôi can đảm sống đến ngày hôm nay, 3 đứa con gái, đứa nào cũng đẹp cũng xinh thật đúng là « mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da ». Thúy Vân, Thúy Kiều nếu có

tài sinh sẽ phải độn thổ trước nhan sắc kiêu diễm của 3 nàng là cái chắc.

Chú tôi lúc còn sinh thời làm đến chức tri Huyện Phương Quan không hiểu ông ta thật kết nhà nước bằng cách nào, mà gia sản của ông mỗi ngày một lớn lao hơn. Ngoài số ruộng ngút ngàn tại Ấp Thái Hà lúc bấy giờ, ông còn gửi vào nhà băng Đông Dương rất nhiều chương mục. Vì là kẻ có địa vị, chức tước, tiền tài nội tôi mới quyết định gả cô tôi cho ông ta, dù cô đang học năm cuối cùng tại trường Đồng Khánh.

Về làm dâu nhà ông tri huyện, nhan sắc cô tôi được dịp trau chuốt hơn, vốn tính tình giao du phóng khoáng, cô tôi đi đó đi đây, hết làm quen với bà này đến kết thân với ông kia, do đó cả Hà Nội lúc bấy giờ cũng nghe danh biết tiếng. Ở với nhau được 3 mặt con.

chú tôi đột ngột qua đời, bỏ lại trần ai người vợ trẻ và 3 đứa con gái mụm mĩm, dễ thương, ngoan hiền như cục bột.

Khi di cư vào Miền Nam, cô tôi mua sắm một biệt thự ở đường Trần Qui Cáp. Với tài sản chồng để lại, cô có thể phung phí suốt đời. Cô gửi 3 đứa con gái vào học trường đầm và dự tính cho chúng sang Pháp trau dồi văn hóa khi đã có mảnh bằng Tú Tài tây trong tay. Giữa thời buổi chiến tranh, hằng nghìn người chết vì bom rơi đạn lạc, hằng trăm gia đình tan nát bơ vơ, hằng vạn đứa trẻ không cơm ăn, áo mặc, gia đình bà cô tôi 3 đứa con gái càng lớn càng xinh: tóc dài, mắt sáng, môi tươi, hàm răng đều bóng như hạt na và thân thể đầy đặn, nở nang tuyệt vời. Cô tôi cũng chiều chúng nó lắm. Cô

mua riêng cho 3 đứa một chiếc Toyota Corona để lái đi chơi trong những giờ rảnh rỗi không tới trường. Tình giao du phóng khoáng được cô truyền sang 3 đứa con cùng, bởi vậy trong biệt thự rất ít khi vắng tiếng cười nói tiếng nhạc bập bùng của bọn trẻ. Vào những buổi tối thứ bảy trong tuần, đích thân cô tôi đứng ra tổ chức Boum và cho các người con tự do mời khách về uống rượu, truyện trò và nhảy nhót tung bừng hoa lá.

Trước cuộc sống quá dễ dãi như vậy, có lần tôi đã hỏi cô nguyên do. Cô tôi vừa nhai trầu bồm bồm trong miệng vừa xun xoe cat nghĩa. Cô nói: «mày tính xem, thời buổi giặc già này nuôi con gái trong nhà còn nguy hiểm hơn cả bom nguyên tử, tao muốn mấy đứa cái gì cũng phải biết qua chữ ngăn cấm khe khat làm gì, tao sợ cảnh tức nước vỡ bờ lắm cháu ạ». Rồi cô quát đứa con út mới đi đâu về vừa chạy bay lên lầu: Thúy Giao đâu, xuống mẹ bảo đây này. Nào áo quần may xong chưa? Đưa mẹ xem, mặc hoa hoét vừa vừa thôi, coi chừng thiên hạ chê thì ế chồng cả nút.

Thỉnh thoảng lêu lêu ở Broda tôi có gặp 3 chị em dân một lũ con trai vào ăn kem ở đây. Và tôi ngạc nhiên không ít khi thấy cả ba mỗi ngày ăn mặc một loại áo quần dị kỳ, đặc biệt. Thì ra 3 cô đã tham dự phong trào mệnh danh là Hippies đang du nhập vào đây. Theo chân Tây Phương các cô cậu Sài-gòn bắt đầu để tóc tai dài ngoềng ăn mặc hoa hòe lãng nhãng cho đúng... mốt.

Một hôm cô nhấn tôi tới chơi, khi vừa đẩy cái cửa sắt cao nghệu bước vào trong khoảng sân trải sỏi trắng muốt, suýt nữa tôi ngã lăn quay cùng với chiếc Honda đang dất trên tay vì trước mặt không phải là bà cô đài các dịu hiền của tôi thường ngày mà là một người đàn bà quái dị. Cô mặc cái áo Chemise hoa đỏ loét rộng thùng thình, chiếc quần Jean ống chân voi, trên đầu còn buộc kiêu kỳ sợi xích bằng sắt màu vàng bóng. Trông cô không khác nào một tên mọi da đỏ, vừa khôi hài, vừa thâm nảo.

Tôi chưa kịp lên tiếng thì cô đã nhoeo miệng cười:

— Sao tháng kia. Mày thấy có giống Hippies không mày?
Miệng tôi lúng túng:

— Dạ... dạ...

— Dạ cái con khỉ gì. Bộ tao làm Híp py già không được hả. Chỉ có chúng mày mới Híp py được hả.

Tôi phải chống chế:

— Thưa cô, không. Ai mua áo quần cho cô mà đẹp quá vậy?

Bà cô lại nhoeo miệng cười:

— Mày con ranh kiêu về chứ ai vào đó nữa. Ồi thôi đủ mốt, đủ kiểu, chúng bắt tao mặc. Tao từ chối sợ mấy con em mày nó giận. Hồi này chúng nó đi ngủ lang với bạn bè liên miên, hể tao mang mớ là chúng khóc lóc rồi rủ nhau lái xe đi biệt tích cả tuần. Rầu quá cháu ạ.

Nghe cô than mấy tiếng «rầu quá» tôi đã muốn cười thầm. «Rầu» được như gia đình cô nhiều người cũng ham lắm. Trong khi kẻ khác làm quần quật tới ngày chỉ có thể kiếm được hai bữa cơm mắm, khoai, sắn độn nhiều hơn gạo cơm, thì gia đình cô bữa ăn nào cũng y như là yến tiệc. Trong lúc nhiều đứa bằng tuổi các nàng Giao, sáng thức thật sớm, băng qua cả chục cây số đầy dẫy chông mìn để đến trường thì những đứa con của cô có xể bốn bánh rong chơi, du hí. Tôi nghĩ còn gia đình nào hạnh phúc vững chãi bằng gia đình cô nữa.

Nhưng thật không ngờ, như phần lớn những người trưởng giả thứ hạnh phúc của gia đình cô tôi cũng chỉ là một cái bong bóng thời bằng sa phòng. Nó óng ánh thực. Lơ lửng thực. Nhưng lại dễ vỡ. Sau lớp hào nhoáng bên ngoài cô tôi đã bơi một nhòai trong ao tù chứa một chất nước cường toan bại hoại.

Tôi nhận được tin con Thúy Giao tự tử trong lúc đang theo chân một cuộc hành quân ở Giồng ông Tố. Khi về đến nơi thì xác con nhỏ đã được tắm liệm vào quan giữa căn phòng khách sang trọng. Chung quanh áo quan, thay vì những vòng hoa cườm, đã được ai đó bày biện những cái áo, những chiếc quần đầy màu sắc. Khoảng 50 người, đa số là bọn trẻ, túc trực ở đây, thay vì ăn mặc đơn giản nét mặt đầu đầu thì chúng diện đủ các loại y phục từ thời

trang cho đến cổ quái. Tôi tưởng đi lạc vào một dạ hội hơn là tới để tưởng niệm linh cửu đứa em gái của mình.

Đang ngái ngủng chưa biết xử trí ra sao, mấy cặp nển phúng điếu chưa biết bỏ vào đâu, thì một thanh niên hùng hục tiến về phía tôi. Hắn ta khoảng 20 tuổi nhưng khuôn mặt choắt đi bởi mái tóc để dài quá lòa xòa tới gáy. Thanh niên mặc một chiếc Blue Jean bạc thếp, áo chemise vàng bó cứng lấy thân mình gầy như que củi. Hắn hỏi tôi bằng giọng lẻo nhèo một đứa con gái!

— Người anh em đi đâu vậy?

Bộ lạc nhà rồi sao?

Cả bọn hướng về phía tôi nhìn soi mói khiến tôi hơi chột dạ:

— Thưa... tôi muốn hỏi Tiểu Giao.

Thanh niên cười khi:

— Đây không có Tiểu Giao nào hết. Bạn làm nhà rồi.

Hắn chỉ tay vào cái quan tài, trên đó mấy ngọn nến leo lét cháy.

— Hay là bạn tìm Thụy Giao. Nó tịch rồi. Bạn muốn lại đó hỏi thăm nó không?

Đã đến lúc tôi không còn kềm hãm nổi nữa.

Tôi đứng đĩnh tiến về chiếc quan tài, bóc gói bạch lạp cầm trên tay, thay vào hai ngọn nến sắp sửa tàn. Sau đó hắn học nói với thanh niên đã đeo cứng sau lưng tôi từ lúc nào?

— Tôi là anh của nó. Bà cô tôi đầu rồi.

Thanh niên huýt sáo thật kêu. Hắn reo lên:

— A, ông anh... huyệt của tôi đây. Cụ đang tham thiền nhập định trên lầu thượng.

Muốn gặp, người anh em chịu khó leo cầu thang làm một đường tập thể dục... thâm mỹ đi.

TẠP CHÍ VĂN HỌC NGHỆ THUẬT HIỆN DIỆN

153 — Lê Thánh Tôn — Tuy Hòa
BAN CHỦ TRƯỞNG:

Nguyễn Tường Văn, Mang viên Long
Quán Như, Ngô Phan Lưu, Giang
Đình, Hoàng Văn, Nhá Nam,
Phan Việt Thủy, Khánh Linh,
Nguyễn Hương, Trần Huyền Ân.

Tôi không buồn cụ lại về hôn xược của người thanh niên, vội bước hai bậc thang một leo ào lên lầu thượng. Vượt qua dàn bông làm bằng hoa Ti-gôn. tôi chợt khựng lại vì hình ảnh của bà cô tôi lúc đó: bên cạnh cái Terrass bà đứng dạng chân như người vượt thể thao, hai tay giơ thẳng lên trời, cả khuôn mặt đối diện với khoảng không trung cao xanh, bất tận. Bà cô tôi hoàn toàn đổi khác, cái kiêu hãnh đường bộ thật sự không còn, chỉ có già nua bạc nhược hiện hình trên khuôn mặt. Thân thể mà chúng tôi thường bông đùa là «ngân hàng mỡ» gây

HẠNH PHƯƠNG. Đã nhận được truyện ngắn. Đang đọc, sẽ trả lời sau. Sẽ đặc biệt lưu ý. Xin cứ phần đầu.

VŨ THỊ THỦY TIỀN. Máy đề nghị của cô, tòa soạn đang nghiên cứu. Sẽ thực hiện dần dần. Làm báo lúc này gặp nhiều khó khăn, mong có thông cảm.

NHẤT LŨY. Sẽ đăng bài tâm sự vụn của anh. Bài kia phải gác.

THANH ĐỨC DZIÊN Xưng hô sao cũng được. Tôi mới ngoài ba mươi, không nên gọi bằng bác hay chú. Máy bài thơ chưa thể đăng được. Đừng nản chí, hãy luôn luôn cố gắng.

BÍCH VŨ Đã nhận «nỗi buồn của Đất». Sẽ đọc và trả lời anh trong các số sau.

MAI NGÂN SAO Đang đọc và sẽ trả lời sau về bài «thập sắc tuổi buồn» và «ngày tháng sương mù».

LÊ CẬN NGUYỄN — «Người và ước mơ» đã tới. Sẽ đọc và trả lời sau. Nhiều bài vở quá thành ra không thể đọc ngay một lúc và trả lời ngay được. Khổ tâm ghê.

DUẬN MAI (?) — Tên như vậy không hiểu đúng không, ký không rõ, nhận không ra. Rảnh cứ tới tòa soạn chơi, Báo Sống đang trong vòng chờ đợi. Mến.

choát lại như quả táo khố, hai má cay những vết hằn mềnh mềnh thâm thắm. Bà cô tôi không còn là người mà đã biến thành tượng đá nghìn năm.

Tôi tiến lại gần cô cùng nỗi xót thương chợt đến trong lòng. Miệng tôi mấp máy:

— Thưa cô. Con đã về.

Nghe tiếng động bà quay phắt lại, hai tay vẫn giơ thẳng lên trời, chân vẫn dạng ra bằng tư thế cũ. Tôi tưởng bà sẽ nhận ra mình, sẽ khóc òa, sẽ nói những lời thống khổ. Ngược lại, bà trợn trừng đôi mắt

MỘT ĐỘC GIẢ Ở BORDEAUX. Giá báo mỗi năm 1500đ.00 ở xa cộng thêm cước phí 80đ.00 (tiền VN) một số. Nếu mua xin ông liên lạc về ty quản lý.

PHƯƠNG THÚY. Đúng như lời cháu viết, lòng quý mến của cháu an ủi bọn các chú rất nhiều. Cứ việc viết thư dài, không sao cả. Sẽ đăng thơ.

LINH THANH. Sẽ đăng ít nhất là 1 trong 2 bài thơ của Thanh. Rất cảm ơn những lời trong thư.

Ô. TRẦN ANH MINH. Đã chuyển lá thư ông cho anh Chu Tử. theo thiên ý, ở xa xôi như vậy ông cứ viết bài gửi về. Bài hay chúng tôi sẽ đăng và gửi tiền nhuận bút tới ông.

LÊ VŨ THÀNH. Lần sau xin anh viết rõ ràng mỗi bài thơ từng trang một cho dễ sắp chữ.

PHÙ SA LỘC. Thơ có sắc thái đặc biệt làm.

Sẽ mở rộng trang thơ. Nhưng đăng thơ nhiều quá e rằng độc giả không chịu. Về tình trạng quân dịch chỉ biết cho tới nay tôi vẫn hợp lệ. Đủ rồi. Mến.

TRẢ LỜI CHUNG. (cho đến ngày 21-11-69). Tòa soạn đã chọn và sẽ đăng thơ của tác giả sau đây:

THƯƠNG TỬ TÂM, THẾ PHƯƠNG, NGUYỄN VĂN BÔI, LINH THANH, PHÙ SA LỘC, PHƯƠNG THÚY, PHẠM N.Y, NG. NG. NHƯ, PHAN KIM SƠN, TỔ LŨ HÂN MẠC MẠC,

CHẶNG NGÔ. Thơ ông không đăng. Vì kỹ thuật chữ không phải vì ý. Muốn lấy lại bản thảo, mời ông lại tòa soạn. T.K.

đầy nếp nhăn, lòng trắng nhiều hơn hai cái đồng tử bạc màu vì năm tháng. Bà nhìn thẳng vào mắt tôi và im lặng. Tôi có cảm tưởng bà nhìn một người nào xa xôi, lạ hoắc không phải là tôi.

Tôi đang định nói những câu tạ lỗi nhưng bà bỗng đứng cười ré lên. Tiếng cười hăng hắc lạnh lẽo, buốt đau. Tiếng cười vang vọng ma quái như một oan hồn vất vưởng, cười vui khi thấy ánh nến lập loè trong đêm thanh vắng. Rồi bà tiến từng bước nặng nhọc về phía tôi khiến tôi kinh hãi lùi lại cái cồng Ciment đầy hoa màu tím thắm.

Cười chán bà rút từ lưng quần ra một con dao nhọn hoắt. Thử dao thật sắc dùng để cắt thịt thà trong các bữa ăn. Tôi định chạy lại cản ngăn bà vì sợ bà tự tử.

Nhưng không bà chỉ đưa con dao lên miệng, liếm qua liếm lại vài lần rồi giờ vu vơ đâm vào không khí. Miệng bà lẩm bẩm như kẻ thẩn thò với chính mình sợ người khác nghe câu chuyện bí mật.

Tôi chưa biết phải làm gì để bà cô nhận ra mình chợt tiếng động sau lưng làm tôi quay phắt lại. Một cô bé đã dựa lưng cạnh dàn hoa Ti-gôn từ bao giờ. Cô hát hăm nói với tôi:

— Cụ không tự tử đâu mà bỏ sợ. Tốt hơn hết là bỏ giọt đi để cụ đứng nhìn trời cho đỡ chán.

Tôi lúng túng tiến lại gần cô gái. Cô ta chỉ đáng tuổi đứa em út của mình, do đó tôi lấy lại bình tĩnh ngay:

— Bộ cụ không nhận ra tôi sao? Tôi là cháu của cụ mà.

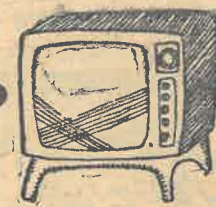
Đứa con gái cười nửa miệng, giọng nó thật chua chát:

— Sức mấy cụ nhận ra bỏ. Cụ mất trí như thế từ hôm con Giao tự tử. Tội nghiệp!

Bây giờ tôi mới chú ý tới cô bé. Khuôn mặt cô trắng mịn, đôi mắt to tròn như bồ câu, chiếc mũi cao hếch ra một cách kèn kiệu. Cô ta mặc bộ đồ đầm thật ngắn để lộ cặp giò thon, chạc phớt đầy lông măng. Tôi nghĩ hẳn cô bé biết chuyện nên gật gù làm quen:

— Cô là bạn các em tôi? Chắc hôm bà cụ thay đổi cô cũng chứng kiến?

(Xem tiếp trang 52)

CINE • TIVI

Thứ năm 4-12-69

JULIA (20 giờ)

«Home of the Braves» (những tâm hồn dũng cảm).— Thiếu phụ JULIA rất tuyệt vọng khi con trai bà là COREY không thể đi dự cuộc cắm trại hương đạo với bạn là Earl J. Waggedorn, vì cuộc họp bạn đặc biệt này mệnh danh là «Cha con cùng dự» mà COREY thì lại không có cha để cùng đi đến nơi cắm trại. Ai là người sẽ chịu nhận làm cha của COREY để dẫn cậu đi họp bạn? — Diahann Carroll đóng vai JULIA, Marc Copage vai COREY.

DRAGNET (20g30).

«Community Relations» (Giao dịch Cộng đồng). Sĩ quan GANNON (Harry Morgan) và Trung sĩ FRIDAY (Jack Webb) cầm đầu một Hội nghị Liên Bộ về Giao tế Cộng đồng. Nhưng trong Hội nghị, một Sĩ quan da đen và đồng nghiệp da trắng của ông khám phá ra rằng cả hai nhân vật kia lại chính là những kẻ làm phung phí cho công cuộc Giao tế cộng đồng. Có thêm Morris Erby và Leonard Stone cùng diễn xuất.

RAWHIDE (21 giờ)

«Ride a Crooked Mile» (Vô cẩu gặp ghềnh).— Từ đầu xuất hiện con ngựa nổi tuyệt đẹp, thuần thục và hiếm có khiến bất cứ ai cũng phải trầm trồ khen ngợi. Người trẻ tuổi lạ mặt, đẹp trai ngồi trên lưng ngựa, là một tay chơi, lời nói dịu ngọt khôn khéo, hành động mau lẹ nhưng có vẻ bất lương, Y nhận lời hướng dẫn viên trưởng đoàn lữ hành trên một chặng đường đầy cam go hiểm nghèo. Việc gì sẽ xảy ra trên đường thiên lý?— Ngoài các diễn viên thường lệ, có John D. Barrymore và John Ireland.

Phim; ESCAPE IN THE SUN (23g10)
(Thoát ly dưới ánh mặt trời).— Một cuộc săn thú vĩ đại tại Phi Châu biến thành một cuộc săn người. Một anh chồng ghen tuông và ngờ

vực, sau khi đã phạm tội hạ sát các người giúp việc, bèn lập mưu rình bắt người vợ và kẻ tình địch. Những hành động tàn bạo của anh đã dẫn đến kết quả là anh phải đền mạng một cách xứng đáng. Diễn viên gồm John Bentley, Vera Fusek Martin Boddey. Alan Tarlton v.v...

Thứ Sáu 5-12-69:

HAWAII CALLS (18g30)

(Tiếng hò Hạ uy di).— Host Wembley Edwards giới thiệu hải đảo Hạ uy di thơ mộng với các nàng «tiền» và điệu nhạc mê hồn. Ed Kenny ca 2 bản «On a clear Day» và I want to learn to speak Hawaiian. Cô Hilo Hattie vừa hát vừa trông coi của hàng. 1 kiêu nữ trình bày 2 lối vũ hula. Một bày «tiền» duyên dáng vũ một điệu hula thật thơ mộng. Anna chấm dứt chương trình bằng bản dân ca «Pearly Shells».

WILD WITD WEST (20 giờ)

«The Sedgwick Curse» (Lời nguyện của dòng họ Sedgwick).— Hai điệp viên James West và Artemus Gordon đi do thám những vụ mất tích kỳ lạ tại một khu rừng bí mật để khám phá một trường hợp phi thường. Vết chân của kẻ vừa mất tích dẫn đến ngôi nhà của dòng họ Sedgwick. Gia đình này đang sống dưới ảnh hưởng kinh khủng của một lời nguyền. Nơi này một thiếu phụ trẻ đẹp đang mơ ước thuật trường sinh để kéo dài một tuổi xuân bất tận...

STAR TREK (21 giờ).

«Whom the Gods destroy» (Thần linh tiêu diệt ai).— Một hành tinh đang bị xáo trộn dưới quyền khống chế của một người điên nhất trong những kẻ điên. Y tự coi mình là thần linh. Đại úy Kirk (Williams Shattner) và bạn là SPOCK (Leonard Nimoy) đã làm cho y phải tỉnh giấc mộng điên rồ, nếu không y còn có ý tham vọng cai trị cả vũ trụ. Steve Inhart và Yvonne Craig xuất hiện trên màn ảnh.

Thứ Bảy 6-12-1969:
HERE COME THE BRIDES (20g)

«And Jason Makes Five» (Jason hóa thành 5 mạng).— Góa phụ Huston (Jennifer West) có 3 con nhỏ, tìm cách thuyết phục JASON (Robert Brown) thành hôn với nàng. Nhưng mưu toan của HUSTON bất thành, vì tòa án phán quyết chống lại lời khiếu nại của nàng ta cho rằng JASON chính là «cha ruột» của 3 đứa nhỏ, nhưng đã bỏ bê gia đình? Bobby Sherman, David Soul, Joan Blondell, Bridget Hanley và Mark Lenard xuất hiện trên màn ảnh TH.

THE HIGH CHAPARRAL (21g).

«The Hair Hunter» (Kẻ săn da đầu). Khi bộ lạc da đỏ Apaches lục soát gần khu hầm mỏ của JUDAH AUSTIN (Kelly Thorsden), ông ta đã kháng cự và đẩy lui bọn họ bằng cách treo giải thưởng cho những ai lột được bộ tóc của người Apaches. Kết quả một cuộc tàn sát người Apaches diễn ra, đe dọa làm bùng nổ trận giặc giữa 2 bộ lạc Cannon và Apaches. Khu hầm mỏ đã biến thành một trường chém giết tới bời.

BURKE'S LAW (22g10)

«Who Killed Jason Shaw?» (Ai là kẻ sát nhân?).— Đại úy Amos BURKE (Gene Barry) lên đường để tìm tung tích của 4 người đã tham dự trong cuộc đánh bài Poker hồi sáng sớm. Hình như một kẻ trong 4 người này đã hạ sát một trong những khách đánh bạc trong sòng, tên là Jason Shaw. Tammy Grimes, Burgess Meredith và Keenan Wynn xuất hiện ngoài các diễn viên thường lệ.

Phim dài «CAT AND MOUSE» (23g10)

(Mèo vờn chuột).— Hoa hậu ANN COLTHY rơi ro giết chết một tên buôn lậu, trong một cuộc đấu võ. Tấn thảm kịch đã xảy ra trước mắt RODERICH BANNER, một binh sĩ Hoa Kỳ đạo ngũ. Lợi dụng tình thế khốn quẫn của thiếu nữ, BANNER ép buộc nàng phải theo y để đi tìm một số kim cương từng bị mất trộm.

(Xem tiếp trang 52)

Đối lập với đàn ông

Vì đâu nên nổi?

— HOA MUỐP ĐĂNG

Cái quái thai mình rắn đuôi cá đã được phóng đại và quấy âm ầm ỹ sóng gió ngập thành phố làm hoen mờ cả hai nhà kính tài duyên dang đang hồi nổi tiếng và cũng nhận chìm luôn mấy anh kếp điều đang còn lai rai ca diễn tuồng kiếm ước.

Nhớ cái thời để chữa của bà cố, bà nội, mẹ chúng ta, thiệt đáng suy tôn. Các bà, mẹ chúng ta nằm ở trên giường lót đất cau, tre, trải giường bằng lá chuối đệm rơm, ăn mặn nuốt cay, uống đắng. Sinh sản hoàn toàn bằng kỹ thuật, phương pháp cổ điển, áp dụng văn minh nội hóa. Vậy mà các bà luôn được «mẹ tròn con vuông» luôn sản xuất những đứa con hoàn toàn người.

Thời nay, con cháu các bà sống giữa thời nguyên tử, chịu nền văn minh nhập cảng sinh nở bằng kềm kẹp, máy hút, phòng sanh có thừa tiện nghi. Nào nệm mút, quạt điện, máy lạnh, tivi... Có bác sĩ y tá mang bằng cấp cao đỡ đẻ.

Vừa nằm ru con, vừa nhấp nháp các món sinh tố ngọt thơm, vừa theo dõi coi người trần đi lượm đá cuội trên cung trăng. Thế mà thỉnh thoảng lại nghe tin có người đẻ ra khỉ, ra rắn, ra cá.

Chỉ vì thời nay có thuốc ngừa thai, có thứ các vi trùng mang tên Nhật, Mèo, Phi do nhập, có những chứng bệnh «tinh» ly kỳ xuất xứ từ Châu Á, Châu Âu, mà những ông chồng ngông, đã vì ăn vụng nên mang về hại vợ con nhà mình. Vì vậy thỉnh thoảng mới có chuyện đau lòng, người sinh ra «cầm thú», gây mất hồn hoảng vía cho các bà đang mang bầu, các bạn đang dự tính sang ngang.

Không cứ gì đàn bà VN mới gặp thảm cảnh sanh quái thai. Thế giới cũng có bao nhiêu đàn bà Chết, Thở, Mỹ đen, Mỹ trắng, đầm Pháp, đầm Anh đẻ ra quái thai... Nơi nào có thuốc ngừa thai tràn ngập, có len lút hoặc công khai uống bữa bãi, nơi nào có các thứ của... lậu là nơi đó có các hình thù quái thai... ma quái... Điều đó tưởng chẳng có gì hấp dẫn để phải đổ tiền xe chạy theo dấu quái thai để thỏa mãn... tò mò?

Kể ra thời này là thời của các quái thai dễ thành hình, dễ xuất hiện và dễ lộ hành, không cứ gì nơi phòng sanh của sản phụ vô phúc, mà quái thai còn được «đẩy» ra tại các đầu trường, nơi salon, phòng trà, ở ngay chỗ nào có xì thịt béo bở.

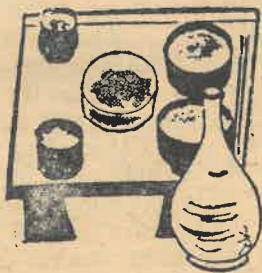
Chỉ có sự khác biệt là các quái thai tại các phòng đỡ đẻ rất...khó sống, đã tắt thở ngay trong bụng mẹ, hoặc khi lọt lòng. Trái lại các quái thai ở các chỗ

(Xem tiếp trang 51)

CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ●

● LINH-TRANG phụ trách

Lại một tin hấp dẫn nữa.

Đó là cái tin có mớ kim cương trên Long Khánh mới được khám phá... trong vòng nghi vấn, do tình cờ có người coi cáo quặng đá chớp chiều như hột xoàn. Tin này cũng hấp dẫn không thua gì chuyện người đẻ ra quái thai đầu người mình cá. Và vì đường xá xôi trên quốc lộ 20, nghe đâu một số đông bà con muốn thấy tận mắt mớ kim cương nên cũng giúp các giới xe, đồ xe Lam... mần ăn được. Ở xứ mình ít ai tin các ông nghị, các nhà chánh khách dù họ nói hằng nói dừ, nhưng người ta dễ tin chuyện quái đản, chuyện mớ kim cương vì thấy những chuyện gần bên tai, thấy tận mắt có khi chỉ là một cuộc dàn cảnh hay diễn tuồng... Trái lại các tin xa biết đâu là có thật! Mà dù có bị gạt cũng chẳng biết là ai, đỡ tức hơn là nghe về tin chuyện, tin người trước mặt mà bị lừa thì đau điếng l.

trong nhà ngoài ngõ

Có gì lạ?

Mấy ngày nay đi đâu cũng nghe cái tin quái đản. Người đẻ ra thai nhĩ đầu Mèo, mình rắn, đuôi cá... Ngồi ngoài chợ mua thức ăn nghe mấy bà kể lại chuyện ma quái thời đại mà sợ, nào quái thai làm sầm ký nói vanh vách, «xi nọc» cả bác sĩ, kêu gào «Mẹ cho con bú tí». Hôm qua nhân một chuyện đi xe tắc xi, TL mới gợi chuyện với bác tài.

«Nghe nói mấy ngày nay bác làm ăn khá lắm» Thời khắc khổ mà bác chẳng khổ tí nào, lại phát tài? «Chắc cô muốn nói giới xe tui tôi nhờ tin chuyện miêng về quái thai chứ gì? Bác cười xòa: chuyện có gì mà thiên hạ cứ «ma quý hóa» để nhát đàn bà con nít. TL vận hỏi! Bộ không có thật sao bác? Bác cười to: Chuyện ít xít ra cho nhiều. Nhưng thôi, cô cứ biết vậy để im cho giới xe tui tôi kiếm mớ chớ. Hết quái thai tại Từ Dũ rồi di chuyển về Cơ đốc, nay lại đồn đi về Huế Kỳ rồi. Không rõ bà con hay nghe tin đồn có mua vé máy bay sang Mỹ để theo dõi quái thai không đây? Đó cũng là một loại tin tức... đàn bà. Mấy ngày nay các bà tốn tiền xe hơi nhiều đấy.

TL

TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI

vào đời

đàn bà + đàn ông: bất hòa!

► NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH

Cái thế giới mà ta sống hôm nay quả thực lạ lùng hết chỗ nói. Lúc nào cũng cứ sùng sục như nổi nước sôi. Hết chiến tranh đầu này thì nổi loạn đầu nọ. Cụ thể trước mắt là cuộc chiến tranh diệt chủng tàn khốc trên đất nước ta suốt hai mươi mấy năm trời nay, và chưa biết đến bao giờ mới đến hồi kết cuộc.

Cho đến con người cũng vậy. Nhóm này móc họng nhóm kia, người này sùng sục với người nọ. Mỗi người mỗi ý, bá nhân, bá bụng, bá cái dạ dày. Ngay chuyện yêu đương tình ái, chuyện con gái với con trai, chuyện đàn ông với đàn bà có một sức kết hợp hấp dẫn lẫn nhau như nam châm hút sắt, vắng nhau không chịu được không sống nổi, ấy thế mà khi gặp nhau rồi, kết hợp với nhau rồi cũng chỉ là một chuỗi bất hòa tiếp nối năm này sang năm khác đến lúc đầu bạc răng long, nhắm mắt châu trời vẫn chưa hết chuyện bất hòa.

Ấy, Đời nó là như vậy các bạn ạ! Mà dù cho

Nhân đọc chuyện kén vợ của ông Hai Mai nào đó đăng trên mục này, TL tôi tức không chịu nổi. Ai đời ông Hai Mai kén vợ, ở vậy một mình cho đàn bà, còn «đổ» đàn bà con gái chúng tôi dữ quá.

Cũng biết rằng thời này, vàng thau lẫn lộn, kén một người lý tưởng y như chuyện lên viếng vùng đất cung trăng. Nhưng kén vợ «à la một» một túp lều tranh hai trái tim vàng như ông Hai Mai kể như ông... lạc hậu vô cùng. Ông Hai Mai nào đó lại thiên cặn và hẹp hòi quá. Ông chê đàn bà con gái thời nay xài của già để diện.

Ông quên rằng thời nay khoa học đã chen mạnh vào mọi lĩnh vực cuộc sống của loài người, thì xét ra đàn bà có bơn, có độn chút ít, có mang vài thứ phụ tùng để làm đẹp thì đã sao?

Bộ ông Hai Mai tưởng chỉ

không phải là đời, những kẻ quên đời, quên thân thể quên cá nhân hòa vào với Phật với Chúa với Allah với đấng tối cao họ lại càng sùng sục với nhau hơn, hết hòa giải đến giải hòa cũng chẳng đi đến đâu hết. Kết cục nghĩ cho cùng mọi sự giải hòa hòa giải trên trái đất này, bất kỳ ở phương diện nào, chỉ là một sự nguy hiểm, lừa dối, đầu lảo với nhau, để cuối cùng chỉ là con số không.

Duy còn lại có con gái con trai, đàn ông đàn bà dù sùng sục với nhau nhưng không cần phải hòa giải gì hết vẫn sống được với nhau, dung chứa nhau bất kể thời gian, không gian... Bởi vì, họ «thiếu nhau là họ chết ngóm».

Cho nên trong khi người ta nói chuyện về «hòa giải», về những nổi bất hòa của thế giới của quốc gia. P.A. tôi chỉ muốn nói về chuyện bất hòa ở trong nhà chúng ta. Bởi ở đó, nó còn có tình thương yêu thật thà, còn có sự hy sinh đúng nghĩa, không có lừa dối man trá, thủ đoạn như ở bên ngoài. Và, ở đó, không cần hòa giải những nổi bất hòa tự nó cũng tiêu tan.

Dĩ nhiên «trong nhà» cũng vẫn có những trường hợp đối trá, không tình không nghĩa «cạn tàu ráo máng» nhưng đó chỉ là những con số ít ỏi, đâu đáng để ta bàn khoăn, phiền muộn.

Thông thường, hễ nói đến cái nhà, nói đến gia đình là ta nghĩ ngay đến hai yếu tố: đàn bà và đàn ông. Thiếu một trong hai yếu tố đó, không thể có gia đình.

(Xem tiếp trang 51)

chuyện đàn bà

KÉN VỢ! KÉN CHỒNG!

cô Thụy Lam

Có con gái diện thời à? Đàn ông các ông còn làm dáng kỳ cục và diện rất ư là... đàn bà. Nghe nói anh kếp Tivi nào đó, lúc nào cũng cạp tráp phần son kẻ kẻ theo bên mình y như thầy bói cạp tráp quẻ tử vi. Ra đường thỉnh thoảng lại thấy một ông bói phần, thoa son ăn vận theo kiểu... yêu điệu thực nữ thấy mà phát... kinh. TL có ông anh, có bộ mã dễ coi như Alain Delon, thế mà mỗi lần ra đường, anh chịu khó ngồi diện, ngậm ngĩa gần cả tiếng đồng hồ, dù đã một vợ ba con.

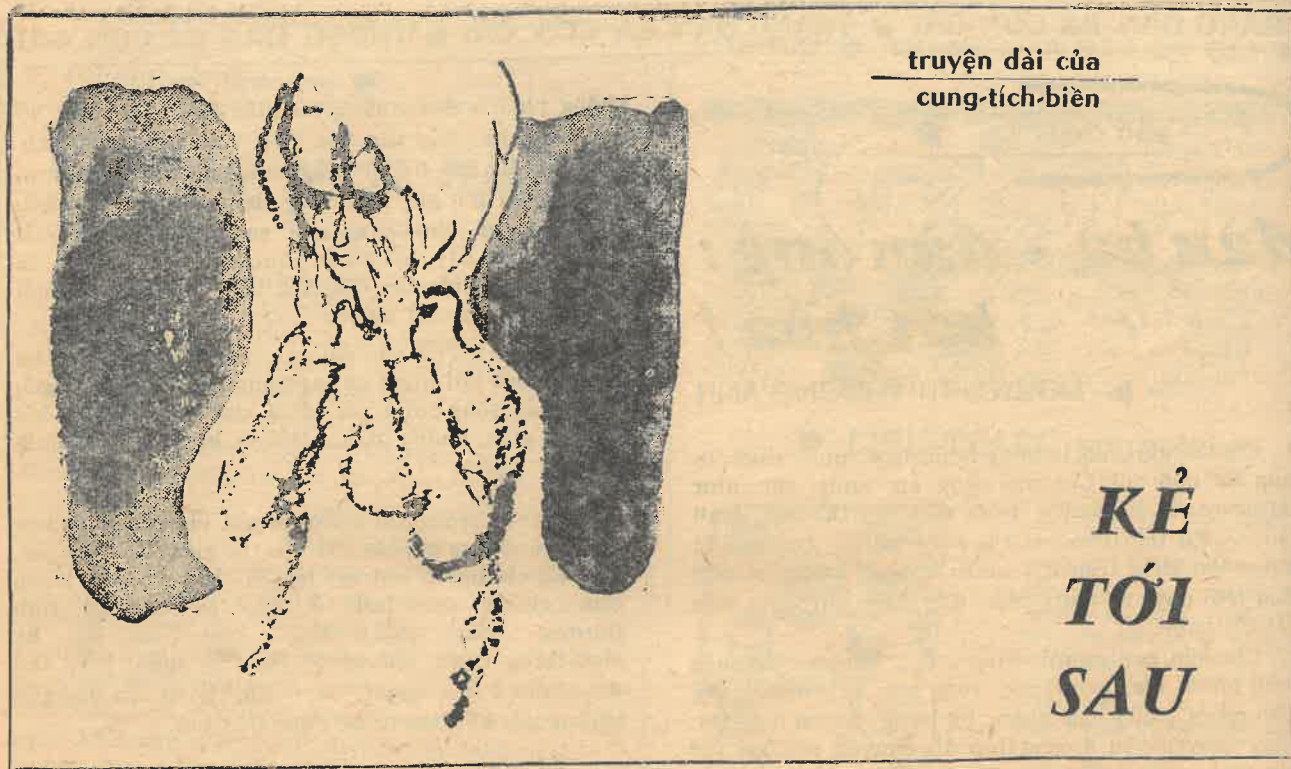
Có ông đi đâu cứ kêu rầm là con gái hồi này xuống giá, con gái dư thừa, vậy mà cứ thoáng gặp con gái ở đâu là chớp lia chớp lịa, dón dác ngó theo quên cả sợ xe cộ cản phải.

TL biết có mấy ông, lúc nào cũng siêng giảng Moran, lúc nào cũng ra bộ ta đây đạo đức số... một. Nhưng sau mới biết ông «lầm màu» khi thấy ông bắn lên vì phòng 1 nằm ở, phòng 2 đang thêm của chua... Và còn một phòng ba, thì nghe đâu, ông sắp sập vách chiều ra Tòa vì cô gái chưa đúng tuổi... bỏ của ông.

TL có bà chị năm nay ở tới 30 chưa chịu lấy chồng.. Bà nói đàn ông bây giờ lừa bịp, phức tạp, khó kén... khó thương lắm.

Kén ông bỏ giai thì sợ đau tim mất ngủ, vì lo ông.. là lướt nhiều

(Xem tiếp trang 52)

truyện dài của
cung-tích-biên

KỂ
TỚI
SAU

49

Trong một xã hội đổi thay, ta không thay đổi ta là kẻ thoái hóa, ta bệnh tật.

« Còn một điều này nữa, tao cần nói thẳng vào cái đầu óc lao xao bất định của mày. Đó là vấn đề tham nhũng. Làm gì có tham nhũng trong cõi đời này. Nếu bỏ cái chức Trung tá tỉnh trưởng ra thì tao chỉ là một thằng Dân. Tao giàu chính là Dân giàu. Chỉ ngại một điều là nước mình nghèo, tụi Mỹ nó viện trợ giới hạn lại thêm chiến tranh, nên mọi người không giàu đồng đều đó thôi.

« Tồn ạ, có thể cách lý luận của tao ngược đời, nó khó nghe đối với cái đầu đầy triết lý và mộng tưởng của mày. Nhưng con ạ, đây là cách lý luận hợp thời nhất, đối với quần chúng hay đối với Mỹ cũng phải thế.

« Người Mỹ không đại gì viện trợ vào một xứ sở mà dân chúng ở xứ sở đó tiến bộ, biết dành dụm, biết tiền liệu cho 1 đời sống đầy đủ mai sau. Mỹ không đại gì, vừa cho chúng ta ăn vừa chờ ngày nghe chúng ta xua cờ bảo chúng nó cuộc về nước. Người Mỹ không trực tiếp gây rối loạn thì ít ra chúng nó cũng chẳng mong gì chúng ta có một xã hội trật tự. Chúng nó viện trợ cho chúng tao (tao phải nhắc kỹ rằng người Mỹ viện trợ cho chúng tao, có thể đến thế hệ chúng mày, chúng mày chẳng cần 1 sự viện trợ nào, nhưng chúng cũng ngầm bảo chúng tao hãy xài đi, cứ xài đi. Chúng tao đóng vai trò cái thùng rỗng. Trên đất nước này, hôm nay con biết có bao nhiêu cái thùng rỗng không con? mày nghe đấy, nhiều lắm. Thế nên, Mỹ nó đổ của vào đây như đứa bé dại khờ đổ nước vào cái thùng không đáy. Nhưng chính chỗ đó mà chúng ta, gia đình ta có tiền của, có ô tô

nhà lầu. Mày nhân danh thứ gì, đứng trên cái giống gì để mày từ chối những quyền lợi đó? Lý tưởng? Xã hội? Cách mạng? Đúng nghĩa ra một dân tộc biết tự trọng thì dân tộc đó hoàn thành lịch sử vinh quang của mình không cần đến Hoa Kỳ. Viện trợ Hoa Kỳ chỉ có giá trị vật chất (tao xác định rằng mọi thứ viện trợ của Hoa Kỳ chỉ có giá trị vật chất mà thôi, nó không hề đóng góp gì vào tài sản tinh thần của Việt Nam hết cả). Nó vô lý là chỗ đó. Nhưng chúng tao phải lợi dụng viện trợ.

« Có hai cách để giải thích điều phi lý trên. Thứ nhất nếu chúng tao không lạm dụng số vật chất viện trợ thì người Mỹ họ sẽ trao cho một người khác, một nước khác. Thời đại này là thời đại bắt buộc nước Mỹ phải đem tiền đi cống hiến. Chính Dân tộc Mỹ là một thứ nô lệ mà họ không hay. Hoa Kỳ mất nước mà họ không biết: bởi vì cái danh từ Hoa Kỳ từ lâu không còn nữa. Còn chẳng là một phía của những gì được mệnh danh là Tự do, Tự bản. Nước Mỹ đã bị xé rách làm nhiều mảnh, nơi các dân tộc Nam phi, Á châu; Mỹ bốc cháy trong chính người Mỹ đốt. Ngày nay thực sự không còn nước Mỹ. Nơi đó bị đè nặng, tan nát bởi mấy tỷ người chặm tiền đói khát vô trách nhiệm ngay cả với đời sống của mình, chung quanh Mỹ ».

Tồn không chịu được cách lý luận một cách vô sỉ của Bố mình anh nói lớn:

« Thừa Ba, con thấy trong cách lý luận của Ba, Ba vẫn còn nặng lòng về 1 điều gì bí ẩn lắm. Ba còn quanh quẩn trong những ý niệm Quốc gia, Chủ nghĩa. Thế tại sao Ba cũng như nhiều người khác không xoay ngược vấn đề để thấy chính mình đã không còn

50

51

chủ quyền, chính mình đã nô lệ (ít ra nô lệ trong từng món đồ viện trợ) hay nô lệ vì sự điều động của vật chất. Dù lý luận cách nào thì Ba cũng không dấu được niềm tự ái từ lâu đã làm tổn thương trái tim một con bệnh trầm trọng...»

Ông Hoàng chặn lại:

« Mày hãy nghe tao nói hết. Yêu nước là một việc mà nhận đồ viện trợ là một việc. Đồng minh với Mỹ là một việc mà nhận định về chính sách của Mỹ là một việc. Tao đã nói với mày nếu mày không nhận viện trợ thì Mỹ họ phải đổ những thứ đó đến một nước khác.

Ngoài một Việt Nam bị chiến tranh đói khát triền miên ba mươi năm hãy còn nhiều thứ Việt Nam khác trên trái đất này. Hãy còn nhiều thứ Việt Nam chiến tranh đang âm ỉ trong từng căn nhà tối tăm nghèo nàn, trong các bộ lạc trần truồng lạc hậu. Chiến tranh còn kéo dài đến muôn thuở, trên hàng tỷ người Da màu. Vì thế người Mỹ phải gánh cái đó lên vai. Dù Mỹ hiến chiến hay phản chiến, dù Mỹ chân thành hay Mỹ đều căng, dù Mỹ ưu tư hay Mỹ Hippy họ đều phải thấy rằng họ đang làm nhiệm vụ một con trâu trước cái cày nhân loại. Nhất định thế.

« Đó là lý do thứ nhất? nếu mình không nhận viện trợ Mỹ thì họ lại mang đến một xứ khác. Nói một cách bình dân: chúng ta không nhận viện trợ Mỹ là ồng, của rơi ngoài đường không lượm là ngu.

« Bây giờ đến lý do thứ hai. Nếu nhận viện trợ mà chúng tao đem dùng hết vào việc tái thiết, xây cầu làm trường, lập ấp; cho dân chúng an cư lạc nghiệp. A, cái đó chờ coi lại. Người Mỹ họ sẽ cúp ngay một phần lớn viện trợ. Bởi người Mỹ không dứt khoát trong chủ trương chánh sách. Họ cố tình giúp chúng ta chống Cộng nhưng họ cũng chẳng muốn chúng ta có một thứ xã hội khá dĩ bình an thịnh vượng. Chính vì yếu điểm đó mà nước Mỹ một ngày một sa lầy và kiệt sức. Mỹ mất dần vai trò lãnh đạo một nửa thế giới mà họ nuôi tham vọng. Nhất định nước Mỹ không sớm muộn sẽ có nội loạn; nếu họ cứ giữ mãi thứ vai trò đó chẳng ra tở, chủ chẳng ra chủ, thù chẳng thù bạn không bạn, cứu chẳng phải cứu mà diệt chẳng phải diệt. Cuối cùng Mỹ có một nửa thế giới là kẻ thù chính: Cộng sản. Còn lại nửa thế giới phía này: nhất định không phải là bạn của Mỹ.

« Tồn ạ, tao đã nói rõ ràng ý niệm của tao về việc dùng viện trợ Mỹ với tư cách một người tham nhũng (thật khó chịu khi nhắc lại cái danh từ mất dạy này). Ngay trong đất nước này, nếu tao không đón tiếp thì người khác cũng đón. Đất nước chỉ cần vai trò. Tao nói thật đấy, tao bất hiểu bất để với Tổ tiên đấy, nhưng mày hãy hiểu cho tao.»

« Nếu yêu nước thì mày, chúng mày hãy cải tạo lại xã hội, làm các mạng đi, theo kiểu chúng mày. Nhưng khi muốn trở thành một nhà lãnh đạo, mày phải có kiến thức, phải trở thành một nhà tri thức,

52

Muốn trở thành một nhà tri thức phải học hành phải xuất ngoại. Muốn học hành xuất ngoại phải trốn lính. Mày không thể vào lính được. Đó mày thấy chưa, đi đâu cũng trở về La Mã. Muốn khỏi đi lính muốn du học cho thành tài thì đành phải có tiền. Muốn cho gia đình có tiền thì nhai định phải tham nhũng.

« Cách mạng! ai không biết điều đó, nhưng chả lẽ làm tình trưởng như tao mà tối ngày tao phải đạp chiếc xe đạp đi về như một tên thợ kỹ quèn. Chẳng lẽ tao phải có một chiếc xe Honda mỗi tối đi chỗ thuê cho Mỹ kiếm thêm tiền. Chẳng lẽ tay nào làm tình trưởng cũng ăn cơm muối vừng, mặc áo quần nội hóa, đi dép cao su, như thế tao thấy sao nó có vẻ... Việt cộng quá.

« Cuối cùng, tao nói thẳng cho mày biết rằng, ngày nay chúng tao có hai thứ giặc; Cộng sản và Viện trợ. Cộng sản là thứ giặc chính thức, có trận tuyến có phía này phía kia thù địch. Còn viện trợ, nó cũng ở phía ta, nhưng chính nó cũng là một thứ kẻ thù. Nó làm băng hoại một phần lớn xã hội, nhưng tối thiểu là nó làm lợi cho tao, cho gia đình, cho một tầng lớp thiểu số. Tầng lớp này sẽ giàu sang. Chúng ta là những người bắt tài — chính cái danh từ đó của tụi trẻ mày gán cho tao — chúng tao không thể lưỡng đầu thọ địch, nên chúng tao phải theo một để chống lại một. Chúng tao đứng về phía Viện trợ. Như thế là chúng tao đứng vào hàng ngũ tự do để chống lại phía kia.»

Mỗi ngày Tồn gặp bố là anh phải diễn cái đầu vi cách lý luận phi lý luận. Sự biện minh gàn dở của ông Hoàng đã làm Tồn đau đớn, bắt buộc người thanh niên kia phải đặt toàn bộ vấn đề. Càng suy nghĩ Tồn càng thấy đẳng cấp cha anh mình quá thật đã mất lương tri. Họ chính là những con sâu hợp chủng ghê tởm đang đồng loạt làm ung thối những gì thiêng liêng. Đẳng cấp những người có quyền lợi và quyền hạn tối đa, xưa nay họ đã khéo chui rúc, khéo biện minh. Họ tìm cho họ một thể đứng, mà những người trai trẻ sau này muốn thay đổi họ không phải là dễ. Đừng kể nào ngày thơ hồ hào sự cải hóa đối với họ. Không thể có một thứ Cách mạng ôn hòa đối với họ.

Không hề có sự nhân nhượng giữa trẻ và già trong một thời đại cần có máu như ngày nay. Nhưng Tồn bây giờ chưa có gì trong tay.

Sau buổi nghe ngóng chung quanh cuộc đối thoại kỳ quái và tàn nhẫn giữa hai cha con ông Hoàng, ông Phan đâm ra ngơ ngẩn bàng khuâng. Ông Phan thấy Tồn có lý của Tồn mà ông Hoàng cũng có cái lý phần ông Hoàng. Ông Phan nghĩ một ngày kia Ngụy có thể đối xử với ông như Tồn đã đối xử với ông Hoàng. Một ngày nào đó cái ý thức chống đối giữa già và trẻ đến mức chín mùi thì cuộc cải cách nó tàn bạo đến chừng nào. Đừng ai tin tưởng vào cái lớp

sơn hào nhoáng nhân đạo ôn hòa của không khí bình trị xã hội hôm nay.

Ông Hoàng thì ông lý luận như thế đó : trên đời nay làm quái gì có danh từ tham nhũng, không tham nhũng thì đi làm tên cướp đường à ; theo ông, quần chúng mà không có lãnh đạo là quần chúng bỏ đi ; muốn trở thành người lãnh đạo thì phải có trình độ, phải là kẻ tri thức ; muốn hoàn thành một vai trò tri thức trong học đường thì phải trốn lính ; muốn trốn lính phải có tiền, muốn có tiền phải tham nhũng. Tham nhũng là hình thức làm giàu lương thiện nhất, theo ông, vì ông lấy tiền từ Hoa Kỳ chứ không lấy tiền từ dân dân lành như các thương gia.

Ông làm chức tỉnh trưởng mà có những mấy chiếc xe chuyên chở hành khách, có đến hàng mấy chục cổ phần trong các công ty nhưng ông biện minh : « nếu gạt cái chức tỉnh trưởng tao ra, tao chỉ là một thằng dân, tao giàu là dân giàu, dân giàu là nước mạnh. Tại vì chiến tranh liên miên, tại vì dân mình đói, vì Hoa kỳ viện trợ có giới hạn, nếu không, ai cũng đều làm quận trưởng hay tỉnh trưởng một lần trong đời, thấy đều giàu có dư giả.

Ông là bạn của người Hoa kỳ mà ông lý luận như thế này : « Mỹ viện trợ mà mình không nhận thì họ cũng phải đem lời đồ vào tay một dân tộc khác. Có nhiều thứ Việt Nam hiện nay cho Hoa kỳ làm thì điếm. Đừng có ngu. Hoa kỳ họ có khả năng tạo ra một cuộc chiến tranh giống hệt Việt Nam, ở bất cứ một nơi nào trên trái đất này. Nước Mỹ đã trở thành một dân tộc chuyên đi triều cống từ sau đệ nhị thế chiến. Mỹ triều cống ta tại sao chúng ta không nhận. Mỹ làm nó lệ cho chúng ta rõ ràng đó : ít ra trên cách viện trợ. Đại khái là ông Hoàng quay ngược mọi vấn đề. Có thể ông có một đầu óc sáng suốt nhưng mọi sáng suốt của ông hướng về tư lợi.

Là người lãnh đạo quần chúng trong một vùng rộng lớn nhưng ông lý luận : « Quần chúng ấy à, đừng chú ý đến chúng nó làm. Từ ba mươi năm nay chiến tranh liên miên, lòng người ly tán, mọi chủ nghĩa, mọi ngôn từ bị phá vỡ, mọi cảm tình đối với người lãnh đạo đã hoàn toàn băng rã. Đám quần chúng đó, chỉ cần một cái phát tay là chúng nó chạy theo».

« Chỉ cần ma giáo một vài ngón là chúng nó phục tùng. Chỉ cần loan vài chi tiết sai lầm với sự thực là cái sự thực đó nằm ngoài trí nhớ quần chúng. Khi một đám đông đã đảo nhà lãnh đạo thì nhà lãnh đạo đừng có bối rối. Cho dù đám quần chúng có nổi điên giết chết một nhà lãnh đạo thì ta hãy coi đó như một phút sai lầm phản phúc thôi. Nhà lãnh đạo khi nhắm mắt hãy cứ an tâm. Bởi vì có ngày chính cái đám quần chúng lao xao vô nghĩa kia sẽ quay ra suy tôn, sẽ phục hồi uy tín kẻ chết, sùng bái người quá cố một cách tận tình».

« Anh đang có quyền cao chức trọng mà anh bị thanh toán, bị hạ bệ, bị đưa ra ngoại quốc làm vài cái chức phế thải lưu động, tôi khuyên anh đừng có thất chí. Bởi có ngày gió nó đưa anh trở lại, anh cỡi trên đầu cái thứ quần chúng đã có lúc khinh bỉ anh đó. Việt nam mà. Phải không ngoan lắm mới sống được các anh ạ ».

Là một chủ nhân ông trong gia đình ông Hoàng đã khuyên can Tồn :

« Con ạ mày phải nghe lời tao. Tao không thể giết chết mày. Nếu mày là linh của tao, tao đã cho mày lên núi, cho mày ra hành quân hay cho đi mò tôm từ khuya. Tao làm đến chức tỉnh trưởng, mày biết chứ, Tao nuôi mày từ bé đến giờ tốn bao nhiêu tiền của, tao phải bỏ bao nhiêu triệu để mày phải sống cũng được. Mày không phải đi lính. Nhất định ngày mai mày sẽ có vai trò lớn lao hơn cái ngà ra trường của một thằng chuẩn úy với cái bằng cấp tú tài. Tao đã nói với mày nhiều lần rằng sự hiền hách không cần thiết, chỉ cần sự khôn ngoan. Tổ quốc, Lý tưởng, Chủ nghĩa, đó là đồ bỏ. Tao chỉ có gia đình. Có gia đình là có tất cả những thứ đó. « Còn cái việc hô hào cho một xã hội có cuộc sống công bằng toàn thiện, công việc đó chưa phải là công việc của mày, mà cũng chẳng phải là việc của tao. Tao có làm điều gì khác, ngoài cái chức tỉnh trưởng là người ta cho tao mỹ dân, nhà nước lưu ý tao, đăng phái chơi xổ tao, các tôn giáo không tán đồng với tao. Cách mạng xã hội, mày tưởng dễ lắm hả. Mày làm tỉnh trưởng ở một thời đại như tao thì mày sẽ hiểu. Một trăm thứ quyền lợi cần phải chia xẻ, một trăm ngọn giáo phải đương đầu, một nghìn lần khốn khổ với ngoại bang và kẻ thù mình phải nhận lấy. Tỉnh trưởng. Tao cũng có thể chết như một người lính ngoài mặt trận. Ngày đó trên quan tài tao cũng phủ một lá quốc kỳ vàng ba sọc đỏ, cũng bài kèn đưa ma đó, cũng những nước mắt, những cột khói buồn, những lời a diểu, những nắm đất tiễn muộn nếm xuống đó. Ài thế thì tao phải trả giá trước cho sự hy sinh của, Tao phải thu hoạch cho đời sống trước khi tao ra khỏi cái trần thế xao xác này. Tao phải làm nhiệm vụ của 1 người cha, người chồng trong gia đình. Luật con người nó thế, muốn gia đình mình hạnh phúc phải hy sinh nhiều gia đình khác. Có ngày mày làm cái chức trọng như tao, trong một thời đại y hệt như tao, mày sẽ thấy cái lưỡi dao oan nghiệt đưa lên vào cổ. Ngoài Việt Cộng là kẻ thù chính, như tao nói đó chúng ta còn có viện trợ, có Tôn giáo, có Đảng phái. Những thứ sau này đến với ta bằng hữu thân tình, nhưng đôi khi cũng lợi dụng chúng ta.»

« Một đảng viên biết đặt quyền lợi đảng trên quyền lợi tổ quốc, một nhà lãnh đạo tôn giáo muốn đặt Đức Giáo chủ mình trên những anh hùng dân tộc, tại sao tao không thể đặt gia đình tao lên trên hết những thứ đó, Tồn, mày biết chưa, tao không phải là thằng ích kỷ, thằng hèn nhát. Tao chỉ khôn

ngoan Sau những năm tháng dài đi làm tên lính cho Liên hiệp Pháp, rồi 1 người lính trung thành với Tổng thống Ngô đình Diệm, và làm một nạn nhân cho cái thời đại gọi là Cách mạng, tao đã nhìn thấy đời chung quanh, đã nghiệm ra được một thứ triết lý sống như thế đó con ạ. Mày phải nghe lời tao. Cả đến thế hệ chúng mày cũng chưa tìm thấy ánh sáng đâu...»

Trong trí tưởng ông Phan, một cuộc tranh luận gay go giữa hai cha con Tồn cứ mãi hiện ra. Cảnh thực đó bây giờ biến dạng thành nhiều ảo ảnh, do liên tưởng phong phú của ông tạo ra. Dưới mắt ông, Tồn là một gã con trai cứng cỏi, bướng bỉnh lạ thường, gã con trai chống đối thường trực, hai con mắt xa xăm hoài nghi.

Biết đâu trong cái vẻ lặng lẽ ngày kia, ngọn lửa phản kháng sẽ bùng cháy đốt tiêu tan một đời bốc đồng của nó. Ông Phan nhìn vào Nhã, hỏi :

« Có gì cháu chứng minh được Tồn là một người can đảm. Ít ra, Bác đã nghe cháu nói đến hai lần rằng Tồn là một thanh niên can đảm? »

Nhã ngược nhìn ông Phan :

« Cháu hiểu hai tiếng can đảm trong một ý nghĩa hạn hẹp nhất. Theo cháu, một người không hèn có thể gọi là một người can đảm ».

Ông Phan mỉm cười ? « Cháu hãy ví dụ ? Thế nào là không hèn ».

Xưa nay Nhã là một cô gái khá ái. Nàng không bao giờ biết nói soi nói móc ai, không muốn lời nói như một thứ dao nhọn khoét đục cho thấy cái phần sâu kín có thể bị ối đen tối ẩn sau lương tâm. Nhưng bây giờ câu hỏi của ông Phan nó như một thứ ngòi châm, và nhất định khối thuốc nổ kia phát tiếng ; Nhã không thể chịu đựng bộ mặt âm ỉ của một thứ người lời đời như ông Phan, Nhã trả lời :

« Thừa Bác. ví dụ một người có chức quyền cao, có điều kiện để tham nhũng mà không tham nhũng, người đó can đảm ». Nhã quay mũi nhọn sang bà tỉnh trưởng X, tiếp « một người làm chủ được xác thịt mình qua cơn đói hỏi là một người can đảm »

Bà Tỉnh trưởng X quay sang phía Nhã với hai con mắt bất bình. Với bà, Nhã chỉ là cái thứ nhãi ranh, thứ không đáng gì. Nhưng Bà vẫn thừa thông minh để biết rằng cái thứ nhãi ranh kia vừa rồi đã ám chỉ Bà. Phải tìm cách hãm bớt cái mầm táo bạo của Nhã lại, Bà Tỉnh trưởng X nhìn vào mẹ Nhã. Bà Lê tỉnh ý, đăng hắng và lên giọng với Nhã :

« Có Nhã có thể đi ngủ đi là vừa. Chỗ này là chỗ của người lớn. Nhã, đi ngủ đi con ».

Nhã tự nghĩ : « Phải, đây là chỗ người lớn. Thế giới các người là những quanh quẩn rượu chè, bài bạc, ích kỷ, lừa dối, bần tiện ». Nhã không nói gì nữa vì nàng thương Mẹ, sợ làm tan vỡ một cái gì thiêng liêng.

Khi Nhã sắp đứng dậy, thì ông Phan khiêu khích Ông muốn xem con cừ non này hung hăng đến bực nào. Dù sao thì Nhã cũng thật dễ thương đối với ông. Ông mỉm cười, nụ cười thật kẻ cả :

« Cháu chưa nói đến Tồn ? Chưa chứng minh rằng tại sao Tồn của cháu là một thanh niên can đảm ».

Bà Lê nhìn Nhã ái ngại, sợ con gái mình nói những lời sỗ sàng làm méch lòng bề bạn. Nhưng Bà Lê đã làm. Tuy là một cô gái bề ngoài có vẻ ngây thơ hiền từ nhưng Nhã đã hiểu được 1 phần lớn những bí mật về đời sống của thế giới người lớn. Nhã biết câu chuyện Bà tỉnh X ngủ với Trần, Nhã đã thấy ông Phan hôn một thiếu phụ bạn của mẹ nàng. Nhã khấn vái trời Phật đừng cho nàng phải thấy trong khung cảnh sa đọa đó có mẹ Nàng.

Nhã nhìn thẳng vào mặt ông Phan, hai con mắt trong sáng vô tư của nàng chạm phải đôi mắt âm đạm của ông Phan làm ông Phan trong một giây phút ngây buồn. Nhã nói :

« Cháu không hiểu sự can đảm được định nghĩa về phía Bác như thế nào. Riêng cháu, nội cái việc anh Tồn định từ bỏ gia đình là một can đảm. Anh Tồn sẽ bỏ đi xa lắm, thưa Bác, anh Tồn không bao giờ trở lại Saigon ».

(CÒN NỮA)

MỘT ĐỊA CHỈ THÂN BẰNG TÍN NHIỆM

TÚ QUỲNH

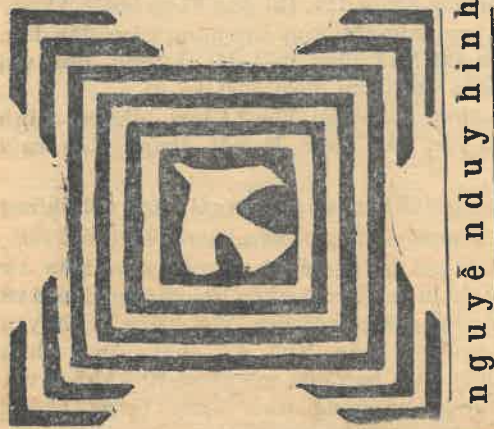
SỐ 68 LẦU I CRYSTAL PALACE
101 CÔNG LÝ SAIGON.

THÂN ĐỦ LOẠI :

● BĂNG NHỰA — CASSETTE —
CARTRIDGE — CAR STÉRÉO

● ĐỦ LOẠI NHẠC VIỆT NAM
VÀ NGOẠI QUỐC ĐẶC BIỆT

● DO NHẠC SĨ PHẠM-MẠNH-
CƯƠNG PHỤ TRÁCH

người chết có thể nói chuyện với người sống không?

(TIẾP THEO)

Đức Phật lại dạy rằng tất cả chúng sanh đều có Phật tánh, tức là có sẵn cái tánh Giác nơi mình, nhưng vì Vô minh che lấp nên cái tánh Giác ấy không hiện bày ra được. Nay nếu chịu nghe, học, thực hành các phương pháp của Phật chỉ bày cho thì tự mình có thể phá trừ vô minh, tự nhiên sẽ giác ngộ thành Phật chẳng sai.

Tất cả các phương pháp phá trừ Vô minh đó chia ra làm nhiều bậc, có cao có thấp, tùy tiện cho mỗi hạng người, từ hạng thượng trí thượng căn cho đến hạng rất thấp. Có hạ thừa, có trung thừa có thượng thừa, và tối thượng thừa. Về sau, do hoàn cảnh xã hội và độ lượng của các tông phái Phật tử mà chia ra làm Tiểu Thừa và Đại Thừa, chung quy vẫn là Phật pháp, cùng một mục đích phá trừ «Vô minh», nguồn gốc của mọi sự khổ, để cho cái tính Giác hiện bày.

Hễ cái tánh Giác hiện bày thì một cảnh giới tâm linh đặc biệt tỏ lộ ra, đó là Niết Bàn, là Chân Như, là Thanh Tịnh Giải Thoát là Cực Lạc, v.v... Chỉ có người chứng được cái tánh Giác mới biết được cảnh giới đó. Cũng như người uống nước thì biết cái mùi vị của nước vậy.

Tất cả các Phật pháp phổ thông trong đại chúng đều là «Hiển pháp» tức là phần thông dụng, lưu hành mà bất cứ ai cũng có thể nghe, học và làm được, tùy theo trình độ tâm trí và hoàn cảnh của mỗi người.

Duy có «Mật pháp» thì khác hẳn.

Suốt thời kỳ Đức Phật tại thế, không nghe ai biết có «Mật pháp» Mãi đến thế kỷ thứ 6 sau Thiên Chúa, một Tông phái chuyên tu về Mật pháp mới xuất hiện ở miền Bắc Ấn Độ và lần lần truyền sang Trung Hoa.

Mật pháp là phương pháp tu hành bí truyền, dùng toàn những Mật ngữ (lời nói bí mật), Mật hạnh (hành động bí mật). tập trung ý tưởng vào một vị Phật hiệu là Đại Nhật Như Lai hoặc một vị Bồ Tát đặc Đạo như Mật hạnh. Cả 3 môn Mật ngữ, Mật hạnh và Mật ý nhập lại làm Một, sẽ biến thành một lực lượng bí mật, đưa người tu thăng đến sự Giác ngộ, Giải thoát. Đó là chủ trương của Mật tông.

Mật Tông là một Tông phái Phật giáo chuyên tu về các phép Mật kể trên. Tất cả lý thuyết và phép tu của Mật tông đều dựa vào Bộ Kinh «Đại Nhật Như Lai Thành Phật». Đại Nhật Như Lai cũng gọi là «Chơn Ngôn Tông» tức là một Tông phái chuyên dùng Chơn ngôn, Chú ngữ ta gọi là Thần Chú.

Mật tông thịnh hành ở Tây Tạng nơi có nhiều những Thầy Tu huyền bí. Tông này truyền sang Tàu, Cao Ly và Nhật Bản. Hiện ở Nhật đang có một phái Tu sĩ rất ít người còn giữ đúng chân truyền của Mật tông và tôn sùng Bộ Kinh «Đại Nhật Như Lai Thành Phật».

Sao gọi là Chơn ngôn. Chú ngữ?

Cũng là những lời nói, những tiếng tụng niệm nhưng người thường chúng ta không thể hiểu nổi, ngay những người tụng niệm những lời «bí mật» ấy cũng không hiểu. Nhưng họ tin rằng đó là những lời nói bí mật của chư Phật, đúng với Chơn lý, có thể phát sanh thần lực đưa họ đến Giải thoát đặc Đạo Thành Phật.

Bởi là «bí mật» cho nên phải bí truyền chỉ có bậc tu đã đắc Đạo truyền lại cho kẻ khác có đủ cơ duyên, và từng người một truyền dạy cho nhau chớ không thể phổ biến ra ngoài đại chúng.

Người tu Mật pháp phải biết ba cách ;

1.— Miệng niệm Chơn ngôn Chú ngữ.

2.— Tay bắt Ấn quyết.

3.— Tâm ý tập trung vào một vị Phật Đại Nhật Như Lai hay một vị Bồ Tát nào đó.

Và phải làm sao cho Thân, Khẩu Ý sát nhập làm một, trở thành một sức mạnh.

Các nhà tu Mật pháp tin rằng phép tu của họ là «đường lối trực chỉ», nghĩa là đường lối mau lẹ hơn hết đưa đến giải thoát thành Phật. Nhiều nhà tu theo Thiên tông hay Tịnh độ cũng áp dụng các Chơn ngôn Chú ngữ, tin rằng một khi tụng đọc như thế, họ được chư Phật gia hộ, có thêm thần lực.

Các nhà tu Mật giáo Tây Tạng cho rằng phép tu của họ chỉ cần miệng đọc Chú, tay bắt Ấn quyết,

tâm ý hướng vào một vị Phật hay Bồ tát, thế là đủ, ngoài ra không cần phải thiền định, suy tưởng, quan sát hay giữ giới gì cả. Vì thế cho nên có các Thầy tu không ngại việc kết hôn, sanh sản. Nghĩa là họ chỉ cần làm Mật hạnh, đọc Mật ngữ, tập trung Mật ý, chuyển ba nghiệp làm Một, thẳng tới giải thoát thế thôi.

Nhưng đứng ra, Mật hạnh không chỉ có «bắt ấn» mà thôi. Mật hạnh nghĩa là làm tất cả các Hạnh lành một cách bí mật, không để cho ai thấy biết. Theo Phật Học Từ Điển thì Mật hạnh gồm có 3 ngàn uy nghi, 8 vạn hạnh nhỏ mà một đệ tử của Đức Phật là La hâu La (Rahula) đã làm. Làm Mật hạnh tức là luôn luôn giữ cái Tâm cho chín chắn mọi hành động đều đúng đắn, mọi cử chỉ đều đúng uy nghi của bậc đạo đức. Như vậy, người tu Mật pháp phải giữ đầy đủ giới luật nhà Phật, tự kềm chế lấy Thân, Khẩu, Ý của mình, không bao giờ được để cho phóng túng.

Chung quy, phép tu của Mật tông cũng không thể ngoài việc Chuyển Nghiệp, Thân, Khẩu, Ý của con người thường hay tạo các nghiệp lành dữ nên phải chịu các quả báo lành dữ. Nay chuyển tất cả các nghiệp lành dữ của Thân, Khẩu, Ý đó thành Nghiệp Vô lậu, bằng các phép đọc Chú, bắt ấn quyết và tâm ý tập trung vào một vị Phật với sự tin tưởng mạnh mẽ rằng các phép đó đưa mình tới cảnh giới hoàn toàn giải thoát, tức là cảnh giới Niết Bàn thanh tịnh.

Thế nào là Nghiệp Vô lậu ?

Nghiệp Vô lậu đối với Nghiệp Hữu lậu, tức là nghiệp gây ra quả báo lành dữ. Chúng sanh làm các nghiệp lành dữ hữu lậu nên phải chịu quả báo lành dữ trong vòng Luân hồi ba cõi. Nghiệp Vô lậu tức là nghiệp giải thoát, không còn tạo ra quả báo lành dữ nữa mà đưa người tu ra ngoài ba cõi sanh diệt. Ba cõi đó là thế giới của tham dục, sắc tướng, và vô sắc tướng. Nói nôm na là cõi thế gian do những chúng sanh ham mê vật chất tạo nên, và hai cõi trên của những chúng sanh có tu hành đạo đức, nhưng vẫn còn phải chịu luân hồi vì chưa dứt tất cả các nghiệp được.

Người tu Mật pháp mong cầu được Nghiệp Vô lậu bằng các phép Mật kể trên.

Mục đích của Mật tông chính là như vậy, nhưng dần dần về sau thất chơn truyền. Các Đạo sĩ bên Tàu, bên Cao Ly vì ham được thần thông, phép thuật nên áp dụng những Chơn ngôn Chú ngữ (phần nhiều sai lạc) và những ấn quyết vào các việc «trừ tà» «khử ma», trị bệnh bằng phù phép, bùa chú v.v.. làm mất ý nghĩa chân chánh của một Tông phái.

Những thầy phù, thầy pháp, những bùa Lỗ ban, những đàn lập đàn «bổ trận» mà chúng ta thường thấy ở thôn quê, phải chăng là những hình thức chuyển biến sau này của Mật giáo ? Phải chăng đó là những hình thức mê tín ?

Mật tông với bùa chú, ấn quyết

Dù muốn dù không, khoa học thuần túy vẫn chưa có thể giải thích nổi một số hiện tượng siêu hình. Như phù chú, ấn quyết dùng trong Mật tông chẳng hạn.

Kể cả việc cầu cơ xây bàn (Spiritisme) mà giới tri thức Tây phương đã nghiên cứu từ thế kỷ 19 đến nay, khoa học vẫn chưa có lời giải đáp cho thỏa đáng.

Ky trước quý bạn đã biết qua nguồn gốc những chuyện Phù chú, Ấn quyết mà các nước Tây Tạng, Trung Hoa, Cao Ly, Nhật Bản và Việt Nam đã có là do bởi một Tông phái trong Phật giáo gọi là Mật tông. Và Mật tông căn cứ theo bộ Kinh «Đại Nhật Như Lai Thành Phật» mà thành lập, trước nhất ở miền Bắc Ấn Độ, vùng chơn núi Hy Mã Lạp rồi truyền sang Tây Tạng, Trung Hoa, v.v.. Lúc Đức Phật Thích Ca còn tại thế, Mật tông chưa hề xuất hiện. Mãi đến thế kỷ 16, Tông ấy mới thịnh hành.

Tồn chỉ của Mật tông là dùng những phương pháp mật để tu hành cầu mong «trực chỉ thành Phật» mà khỏi phải học tập Kinh điển, tu Thiền định, quán tưởng gì hết. Các tu sĩ Mật tông cử việc niệm Chú Đà la ni (Darani), tay bắt ấn quyết, nhứt tâm tưởng Đức Phật Đại Nhật, tin rằng hễ ba món ấy phát sanh thần lực giúp họ phá trừ Vô minh, cấp thời giác ngộ, thành Phật mà không cần tu tập từng cấp bậc.

Tóm lại, Mật tông cũng là một giáo phái của nhà Phật, nhằm đưa đến mục đích chung với tất cả các Tông phái khác là : giác ngộ và giải thoát khỏi luân hồi sanh tử.

Ấy thế mà tại sao các phương pháp Mật tông về sau lại biến thành những Phù, Chú, Ấn quyết mà các «pháp sư» ở thôn quê trước kia hay dùng để trừ tà ếm quỷ, chữa bệnh ? Chắc các bạn đã có lần nghe chuyện «thầy pháp» vi đàn bổ trận, bắt ấn thâu phục tà ma quỷ quái ? Và các bạn cũng nghe chuyện các Thầy ấy cho bệnh nhân uống bùa rồi niệm chú cho «lên đồng», ma quỷ mượn miệng bệnh nhân xưng tên họ và đối đáp với mọi người ? Các bạn lại nghe chuyện pháp sư dùng bùa Lỗ Ban ếm nhà kẻ khác gieo tai họa cho người, rồi lại có pháp sư khác cao tay hơn cứu gỡ ?

Trong một số trường hợp, nhiều người đã thấy sự linh nghiệm của những phù phép, ấn quyết đó. Người ta cũng từng thấy có kẻ học «Gồng», dao chém vào người không đứt.

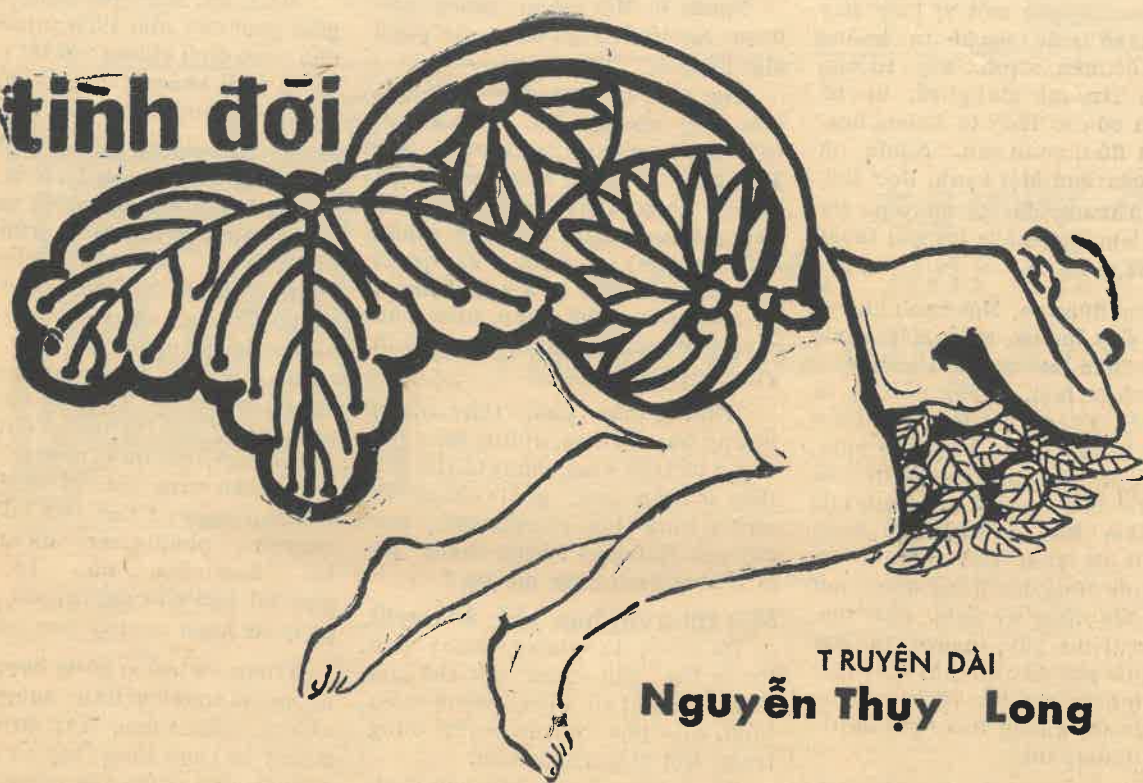
Chính kẻ viết bài này cũng nhận có những hiện tượng kỳ lạ mà lý trí thông thường chưa hiểu được.

Như chuyện xiên linh, xiên quai, thần linh ma quỷ vào cơ tiếp chuyện với người sống hoặc những chuyện cậu Trạng, Thầy Ba, ông Hoàng, Bà Chúa coi bói chữa bệnh. Nhưng các hiện tượng đó không phải là không cần nghĩ được.

Khoa thời miền Tây phương đã chứng minh rằng một người có tinh thần mạnh nhờ tập trung tư tưởng (concentration de la pensée) có thể sai khiến một kẻ yếu về thần kinh. Nhà bác học Freud đã có thể dùng phương pháp thôi miên khiến cho bệnh nhân mê man và khêu gọi cái tiềm thức (Subconscious) của y để y nhớ và thuật lại những ham muốn bị đè nén từ lâu ngày mà y dấu kín trong lòng. Nó người nhớ và thuật lại những sự việc từ lúc hai ba tuổi lại có người thuật lại những cảm giác khổ sở bứt rứt khi còn là cái bào thai trong bụng mẹ.

(CÒN NỮA)

tình đôi

TRUYỆN DÀI
Nguyễn Thụy Long

12

Ri lại hỏi :

— Bộ chị cũng biết coi hả ?

— Dạ nhưng có đi tới đâu, làm cái nghề sửa móng chân móng tay này em có nghiên cứu sơ qua về khoa trương số nói cho vui vậy thôi.

Mụ bắt đầu sơn lên móng chân mụ lại giải thích :

— Sơn khó lắm bà đại úy, hơi lem một chút là sơn lại liền tức thì, quét có ba đường thôi, ba đường thiết đều tay.

Mụ ngắm nghía công trình mỹ thuật của mình, tự khen mình :

— Em thiệt là ưng ý, suốt từ sáng đến giờ em sửa bao nhiêu là móng chân móng tay mà em chưa ưng ý bằng sửa cho bà đại úy, ve sơn mới tinh chính hiệu Pháp quốc. Em nói thiệt sơn Mỹ không thể bằng.

Mụ dặn Ri :

— Bà đại úy khoan đừng đây, kéo sơn nó lem ra mất !

Mụ bắt đầu lo đến bàn tay của nàng. Mụ nói tào lao hết chuyện nọ đến chuyện kia, mụ tán tỉnh về những đức tính tốt của Ri :

— Bà đại úy thiệt là người nhũn nhặn, quyền quý cao sang vậy mà đối với chị em lúc nào cũng như lúc nào.

Mụ lại hỏi :

— Bao giờ thì bà đại úy về Mỹ ?

— Chưa biết.

Mụ tán tiếp :

— Bà đại úy nên lo gấp vụ đó, vấn đề hôn thê hôn thú cũng cần thiết lắm, tôi nghe nói ở Sài Gòn có những nơi người ta lo làm hôn thú Việt Mỹ, mình cứ việc bỏ tiền ra là có đủ hết.

Ri lấy làm ngạc nhiên vì mụ biết thật nhiều chuyện, trong khi chưa bao giờ Ri thấy mụ ra khỏi khu giải trí này, mụ chỉ vẽ cho Ri thật rành rẽ về cách làm hôn thú, làm như đời mụ từng có đám bảy lần làm hôn thú Việt Mỹ, mà Ri biết chắc chắn chưa bao giờ mụ có chồng Mỹ hình như mụ là một kẻ có tri thông minh kỳ lạ, tuy nhiên hơi lảm nhảm một chút. Nhưng điều đó không quan hệ gì tới Ri hết. Nàng đang nghĩ đến Saigon, nàng nghĩ đến những nơi ăn chơi mà nàng sẽ đến khi nàng vào Saigon với Bob nàng sẽ tới những tiệm may danh tiếng nhất Saigon, nàng may những bộ quần áo thật đẹp, những đôi giày... Ri không thể nào tưởng tượng được hết sự phú quý của mình, nàng chỉ nghĩ đến Saigon thôi nàng đã thấy tối mắt vào rồi, nàng thật đành chịu không thể nào tưởng tượng ra nổi xứ Hoa Kỳ, nơi quê hương của Bob, trong khi đó Bob nói với nàng về căn nhà của hắn thật là đơn sơ, hắn nói đến khu vườn có những cây táo, hắn lo lắng cho khu vườn đó không ít, hắn nói thế nào hắn cũng phải về Mỹ trước trong một ngày gần đây, trước khi trở lại đón Ri về. Ri hỏi :

— Làm gì vậy ?

— Về để sửa sang khu vườn trước khi đón em về.

Ri thật chán ngán, thằng cha này nói về xứ Hoa

Kỳ đơn sơ quá, một khu vườn và một cây táo, chiếc xe cát cổ, cái xe hơi hình như hắn cũng không nhắc gì đến, hắn chỉ nói là một cái xe hơi đẹp, nhưng kiểu cũ rồi. Nhiều khi Ri bực bội vì hắn, nàng hành hạ hắn đủ chuyện, nhưng hắn chỉ nhe hàm răng trắng ớn ra cười.

— Thừa bà đại úy đã xong rồi ạ.

Ri nhìn lại móng chân móng tay nàng, nàng hài lòng, nàng hỏi :

— Chẳng bao lâu tôi phải làm lại.

— Tùy bà đại úy, nhưng nên săn sóc luôn.

— Tuần sau tôi đi Sài Gòn.

— Vậy thì bà đại úy nên làm lại trước khi đi.

Ri vào phòng, nàng lấy ra hai tờ giấy năm trăm đưa cho mụ, mụ cảm ơn rồi rit nàng đối với mụ quá hậu hĩnh.

Hình như trời đã trưa rồi, mụ sửa móng tay đi khỏi, Ri lại ngồi một mình, nàng không thể chịu được sự rảnh rỗi, nếu bây giờ nàng không ra ngoài Qui Nhơn chơi thì nàng phải ra quán ngồi chơi với Lệ, có lẽ lúc này quán vắng khách. Ri khoác thêm một cái áo len mỏng, nàng ra ngoài quán, nàng hơi ngạc nhiên vì thằng cha Đức cụt có mặt ở đó, hắn đang ngồi uống bia hộp, Lệ ngồi với hắn. Đức cụt đặt bàn tay cụt có gắn cái móc sắc lên bàn, thấy Ri, hắn ngẩng lên, cười :

— Chào cô Ri.

Ri mỉm cười với hắn, Lệ mời nàng ngồi, Ri nhận thấy đôi mắt Lệ đỏ hoe, hình như nàng vừa khóc. Đức cụt chặn tay lên gối thuốc lá, tay kia rút một điếu gán lên miệng, hắn bật cái bật quẹt dip-pô châm lửa hút, nụ cười hắn đều đều :

— Tôi nghe nói mấy người ra đây người nào cũng khá hết, Ri thì có chồng đại úy Mỹ, còn vợ tôi (hắn chỉ Lệ) cũng giàu có.

Lệ hình như sợ hãi hắn :

— Giàu có gì đâu anh, tôi đã nói với anh tôi chỉ trông coi cho người ta rồi người ta chia lời cho tôi.

Gã nhìn cái quán sang trọng :

— Tạm tin em đi, nhưng nếu mình biết ăn bớt ăn xén thì cũng khá đó em.

Gã nhìn nàng, mỉm cười :

— Mà anh biết em đâu có phải một con khờ khạo gì, anh đã thấy mà em từ địa vị một con điểm lên đến một bà chủ bé thì đâu có khờ, đám bất thỉng nữa không chừng em trở thành một bà triệu phú, đời này làm thay đổi không thể lường trước được. Hắn rit đồ đầu điếu thuốc thở khói một cách hỗn xược vào mặt Lệ :

— Chỉ có anh là thằng ngu, mang cái thân tật nguyên này ra bảo vệ hết cho người nọ đến người kia để rồi tay trắng vẫn hoàn tay trắng.

Nụ cười của hắn đầy khinh mạn, hắn lắc đầu :

— Không biết đến bao nhiêu đời vợ rồi, gây dựng cho nó nên người xong nó bỏ mình đi một nước, cả em nữa, em cũng đối với anh tàn nhẫn như vậy sao ?

Lệ bực tức :

— Khi tôi ở với anh, anh đánh đập tôi như một con chó.

Đức cụt đưa tay khua đám khói lớn vờn trước mặt mình :

— Vợ chồng đánh đập nhau là chuyện thường, nhưng anh biết rõ lòng anh hơn ai hết.

— Sao ?

— Anh còn yêu em, yêu em nhất trong đám vợ của anh, những đứa kia bỏ đi anh không hề thương tiếc, nhưng em, em, thì anh khóc mất bao nhiêu ngày đêm,

Lệ cúi kính :

— Thôi đi anh, anh nói chớ nghe không được.

Đức cụt vẫn nhàn nhỡ :

— Đó là cả tấm lòng chân thành của anh, tấm lòng anh không thể bóc ra như một cái bánh tét cho em coi, nhưng anh có thể cho em nhìn thấy.

Hắn để tay lên hàng khuy áo kéo bật tung, để hở bộ ngực xùt xọ hằn uồn ngực ra :

— Em hãy nhìn vào bộ ngực này, nhìn vào đây và em sẽ hiểu tấm lòng anh.

Ri cũng ngó vào ngực hắn, có gì lạ đâu, ngoài những vết sẹo, han chỉ vào một vết sẹo to nhất :

— Đây là vết sẹo dành cho em, cả cô Ri nữa.

Ri ngạc nhiên :

— Tại sao lại vết sẹo dành cho tôi, tôi không hiểu.

Đức cụt cười chán chường :

— Bây giờ thì ai còn hiểu cái gì nữa, trong khi người ta sống đời giàu sang thì người ta còn nhớ chỉ đến cái kẻ đã xả thân vì mình, đang sống dở chết dở vì mình.

Hắn thở dài :

— Anh hùng mặt vận rồi, tôi tiếc mình không chết đi, sống mà làm chi để nhìn thấy tình đời đen bạc.

Lệ bình tĩnh lại :

— Anh có điều chi muốn nói thì nói đi.

Đức cụt giận dữ :

— Còn có điều chi mà nói nữa, cái thân tôi bạc phận, cái thân tàn phế này chỉ còn biết liều với đời.

Trống ngực Lệ đập thình thịch :

— Anh nói cái gì ?

— Còn nói cái gì nữa, đời xô lá ba que với tôi, tôi chơi xả láng với đời vậy thôi. Em à, anh đi tìm em khắp góc bể chân trời, trông đâu anh được sự đền đáp, ai dè em lạnh nhạt với anh, làm anh đau khổ cõi lòng, chẳng thà em có chồng khác rồi anh xin rút lui có trật tự, còn em vẫn phòng không chiếc bóng em bảo sao anh không động lòng. Hắn quay lại Ri :

— Cô Ri, cô Ri, cô nói giùm với vợ tôi, khuyên nhủ vợ tôi đừng phũ phàng với tôi, tôi đã từng xả thân này vì Lệ.

— Anh nói gì tôi không hiểu.
— Có gì mà không hiểu đâu, hãy nhìn vết thương lớn nhất trên ngực tôi, vết thương này vì Lệ, tôi đã đổi cái mạng sống của tôi vì Lệ.
Lệ xi một tiếng :
— Thôi đi anh, anh đi đánh lộn đâm chém nhau ở đâu bây giờ tới đây ăn vạ tôi.
Đức cụt cẳng tỏ ra li lợm :

— Thật là đau khổ cho anh, anh nói, anh thề rằng vết thương này là do em, nó đâm chém anh vì em, em còn nhớ thằng Bầy không ?
— Sao ?

— Em nhớ rồi chứ, thủng thủng anh kể em nghe, thằng Bầy bây giờ đi lính biệt kích, em còn nhớ có lần em xui anh đánh thằng Bầy chứ, lần đánh thằng Bầy vì có Ri này. Sau khi em và Ri bỏ đi, nó đăng lính biệt kích, ngày nó trở về lui anh một dao thấu phổi, anh đã phải nằm nhà thương suốt mấy tháng trời, trong những ngày tháng khổ khổ cô đơn đó anh đã nghĩ đến em anh tưởng tượng đủ chuyện, anh dò biết tin tức em ở ngoài này, anh đã đi vay mượn ăn trộm ăn cắp khắp nơi mới có đủ tiền mua giấy máy bay ra ngoài này với em, anh nghĩ rằng nếu em gặp anh em sẽ mừng lắm, ai dè em lạnh nhạt với anh làm anh tủi thân, ôi cuộc đời...

Lệ bực mình, nàng hỏi một cách thẳng thắn :
— Thôi tôi hiểu lòng anh rồi, tôi xin cảm ơn lòng tốt anh, tôi và chị Ri sẽ hết lòng đền đáp anh, bây giờ tôi giúp anh một số tiền anh chịu không ?

Đức cụt cười nhạt :
— Em đánh giá tình yêu của anh bằng tiền bạc, đời đã nói rằng tiền bạc là thứ bẩn trên cõi đời này, chỉ có tình yêu, chỉ có tình yêu mới lên ngôi thời em biết không, anh yêu em, yêu em tha thiết...
Lệ vừa cau kính vừa buồn cười :
— Thôi ông ơi, ông tha cho tôi chứ.
— Trời sao em nữ nói câu nào lòng vậy ?

MỸ VIỆN SẮC ĐẸP

— 102, TRƯỜNG CÔNG ĐỊNH — SAIGON
— 36, hẻm đại lộ LÊ LAI (Bonard cũ) SAIGON Đ.T. 93.335

do bà CHU-THỊ-PHƯỚC

tốt nghiệp Ba - Lê điều khiển
9 năm danh tiếng tại Thủ Đô

- Sửa vết sẹo. Trừ tuyệt mụn, tàn nhang
 - Làm da mặt mịn màng xinh đẹp
 - Làm ngực nở bụng thon
- Bảo đảm kết quả - Có giá học sinh. Có dạy học trò

(nghỉ chúa nhật)
KÍNH MỜI

— Tôi nói bằng cả sự thành thật của tôi.
— Sao ?
— Tôi không còn yêu anh, chẳng bao giờ tôi yêu anh hết.
— Trời ơi !
— Thôi đừng đóng cái bộ mặt đau khổ nữa, khổ coi lắm.

Mặt Đức cụt cau lại, Lệ nói :
— Tôi sẽ cho anh năm chục ngàn, anh đi nơi khác làm ăn đừng bao giờ làm rộn tôi nữa.
Mặt Đức cụt lạnh đi, đôi mắt hần trở nên dữ tợn :

— Thi ra những điều anh nói với em từ sáng đến giờ đều vô ích hết.
— Anh muốn đòi cả tiền công nói nữa hay sao? Tôi sẽ cho anh thêm mười ngàn nữa.

Lệ đứng dậy, nàng vào quầy hàng lấy tiền, nàng trở ra đặt trước mặt Đức cụt một xấp tiền :
— Sáu chục ngàn đó.

Đức cụt cười nhạt, hần thò tay cầm xấp tiền lên, bất ngờ liệng vào mặt Lệ :

— Tao không thêm.
Hần đứng vụt dậy :

— Nói cho mày biết, tao hiểu rồi, tao trên răng dưới lựu đạn tao cần đến gì, chết thì thôi, mày chơi gác tao không được đâu.

Hần hăm hăm quay ra cửa. Ri đứng dậy nhặt những tờ giấy bạc bay lá tả đưa lại cho Lệ, nàng lo lắng :

— Chị Lệ, bây giờ mình làm sao ?
Lệ lắc đầu chán nản :
— Bây giờ em cũng không biết làm sao.
Mặt nàng nhòa lệ :
— Thiệt cái đời em khổ quá, cứ bị mấy thứ chó đẻ ám hại.

Ri thấy mình xót xa thương bạn, nàng không biết nói điều gì để an ủi bạn một lát nàng đề nghị :

— Hay là em cho thêm nó sáu chục ngàn nữa.
Lệ lắc đầu :

— Không được đâu, cái hạng ma cô ma cạo này lòng tham nó vô đáy, bao nhiêu cho đủ được với chúng.

Lệ tâm sự :
— Hồi sáng nó tới đây, nó đề nghị với em cho nó ở lại đây với em, cùng trông coi quán này, nhưng làm sao em có thể chịu đựng được nó chứ, bỗng dưng mồ hôi nước mắt mình để nó khơi khơi tới tận hưởng sao, hàng ngày mình lại phải cấp tiền cấp bạc cho nó đi đánh bài, nó có phải là ông cố nội mình đâu, em thiệt chán quá...

— Bây giờ chị tính sao ?
— Không tính được gì hết, thầy kệ nó, nó muốn làm gì em thì làm.

— Coi chừng cái thứ đồ liều lĩnh lắm chị à.

— Chờ bây giờ em làm sao được.
— Cái thân mình là trọng.
— Biết vậy nhưng mình cũng không thể làm sao được.

Lệ đập bàn gọi một cô gái tới :
— Mấy mang cho tao chai uýt ky ra đây, một bao thuốc Salem nữa.

Lệ hỉ hả cười với bạn :
— Hôm nay tôi uống cho say chết luôn.
— Em cũng uống với chị.
Hai cái ly đá mang ra, Lệ rót rượu vào ly cho bạn và cho mình

— Minh ra ngoài này cũng được gần một năm rồi chị nhỉ.
—Ừa cũng tới một năm rồi.

Lệ nốc một hớp rượu :
— Mới ngày nào mình gặp nhau trên bùng binh chợ Bến Thành, khi đó hai đứa mình còn khờ khạo, mình đâu có thể ngờ được rằng thời gian lại kỳ quái như vậy.

— Có gì đâu mà kỳ quái.
— Không kỳ quái là gì, nếu chị không mắc cái vụ lẹo tẹo với ông chủ của chị, chị đâu trời nổi ra tận ngoài này, chị đâu gặp một người như đại úy Bob còn em có ai ngờ em lại trở thành một bà chủ Ba, dù là bà chủ một nữa.

Lệ đã uống đến ly thứ hai mặt nàng hồng lên :
— Trông cái gương con Lan ngựa em phải lo làm ăn.

Nàng ghé tai Ri :
— Em nói thiệt với chị một điều này nhé.
— Gì đó.
— Em dành dụm được cả triệu bạc rồi, không kể đó là và vàng tư trang.

— Dữ vậy sao ?
Lệ cười :
— Thi chị cũng khá vậy, chị có kém gì em đâu, sau này chị còn đi Huê Kỳ với chồng, theo em thấy thằng Bop là thằng khá lắm.
— Khá sao ?

— Nó yêu thương chị nhớ còn sao nữa, để đầu gì tìm được một thằng chồng như nó, nó lại có danh vọng nữa, em nghe nói nó sắp sửa được lên tá, mà nó còn trẻ tuổi quá, nghe nói nó mới hai mươi mấy tuổi gì đó..

— Hai mươi sáu tuổi.
— Chỉ bốn mươi tuổi thì nó lên tướng, lúc đó chị là một bà tướng Huê Kỳ chứ đâu còn là một con bé Ri nghèo khổ.

Ri uống rượu đã ngà ngà say, nàng sung sướng khi nghĩ đến một tương lai rực rỡ của mình, nàng chợt nhớ đến dự định về chơi Saigon của mình, nàng nói với Lệ :

— Em định về chơi Saigon chị à.
—Ừa cũng nên về, về cho những kẻ từng đánh đập chị, từng khinh rẻ chị biết mặt chị.
— Em sẽ trở lại nhà chủ cũ, mua cho bà chủ cũ một cái máy khâu.

— Nền lắm, à có phải con mẹ vác đòn gánh đập chị không ?

— Chính mẹ chứ còn ai nữa.
— Vậy thì cho mẹ biết thế lực đồ la.
Hai người cười hình hích với nhau. Lệ cũng nói ước vọng của mình.

— Em có vốn rồi, em sẽ bỏ nghề này, trước hết em sẽ mua một cái nhà có nhiều phòng ở Sài Gòn, em cho Mỹ thuê, số vốn còn lại em đi buôn đường Lèo, Thái Lan, Hồng Kông, không mấy hồi khá đâu chị, lúc đó em sẽ kiếm một thằng chồng thiệt bảnh, chứ cái hạng Đức cụt mà đòi chơi trò thì sao nổi phải không chị.

Ri lắc đầu :
— Em chịu chị thiệt, chị khôn ngoan quá chừng.
— Đời mà, mình phải vậy chứ biết sao.
Hai người đã uống hết nửa chai uýt ky, trời cũng về trưa. Đứt cục đi mất tâm, không biết đang mưu tính chuyện gì.

(CÒN NỮA)

Tin kinh khủng hơn Thuế Kiệm Ước
hơn Quái Thái đầu người mình cá
HÀNG NGÀN CHIM KEN KEN ĐANG...
TÀN PHÁ « XÓM ÂM HỒN » ?

« XÓM ÂM HỒN » ở đâu ?
muốn biết XÓM ÂM HỒN ở đâu hãy tìm đọc :

XÓM ÂM HỒN

truyện dài của NGUYỄN THỤY LONG

- Một truyện dài lạ lùng, sâu sắc, cay chua và trào lộng nhất.
- Bối cảnh là một xóm nghèo, đầy chật những nhân vật lạ lùng ác ôn, quái dị tàn bạo và cũng đầy nhân tính nhất.
- Đọc để bắt gặp những « Nhạc Bất Quần » những kẻ thô bạo mà nai tơ, những hạng người trên răng dưới « lựu đạn », thứ chó ngáp phải ruồi nhầy bàn đờ, kẻ dám chết sống vì yêu, những kẻ lè phè, những con chim ken ken thêm thịt người... và nhất là để thấy nhà nước « ăn dân như con dồ.
- Đọc để thấy giữa xã hội loài người và xã hội loài chim ăn thịt người bên nào « nặng ký » hơn bên nào.
- Đọc XÓM ÂM HỒN để thấy một Nguyễn Thụy Long tả chân hài hước, châm biếm, « viết » và « lách ». Lách để xây dựng, lách để còn được viết, được thờ và có trách nhiệm. Hãy đọc để thấy một Nguyễn Thụy Long thương mình và xót xa thương đời.

Không thể không mua ngay :

XÓM ÂM HỒN

của Nguyễn Thụy Long
do Âu Cơ xuất bản

Đã phát hành trên khắp toàn quốc

Tại sao lại phải nói tới chị em ta ở Pháp?

Trong một cuốn sách viết về

cảnh chiến tranh ở Việt Nam, một ký giả Pháp đã tả khá tỉ mỉ về thảm trạng xã hội suy đồi ở VN. Ông ký giả này chê rằng chiến tranh đã làm cho hàng ngũ Chị em ta gia tăng kịch liệt. Những quang cảnh các chiếc « bar » bằng cây mọc lên như nấm có quanh nơi có quân đồng minh đồn trú. Tác giả đã mỉa mai rằng các hộp đêm đó mang những cái tên rất Mỹ như New York, Miami, Dakota, luận điệu của cuốn sách cho thấy tác giả có vẻ từ một xứ nghiêm túc ghê gớm sang và ngạc nhiên trước cảnh sa đọa về chiến tranh ở Việt Nam. Đọc cuốn sách này rồi mới thấy nó bức tức vì anh Tây này chê nước mình hết chỗ nói. Đến khi đi họp báo ở Ségur tôi không nhận được danh bản đến chuyện về cuốn sách nói trên. Mấy ký giả Pháp có vẻ thích thú vắn hời tời rằng bộ không có chuyện đó ở VN sao?

Tôi bèn phản công rằng chuyện đó có khắp nơi kể cả ở Pháp. Tôi giải thích rằng sự kiện kể ở trong cuốn sách không có gì lạ, điều lạ là tác giả lên mặt đạo đức giả để tố sự kinh tởm về những việc đó, trong khi ở ngay quê hương của tác giả cũng đã và đang có nạn chị em ta thì việc gì mà phải làm ra cái điều xã hội Tây trong sạch lắm. Cả thế giới ai mà không biết rằng hồi đệ nhị thế chiến tại Balé chỉ cần có 1 thời « súc cù là » là cũng có thể « bắt » được một em rồi. Mà chẳng cần phải kể chuyện xa xôi làm chi... Nếu có đi thăm vài xứ ở Âu châu rồi khi quay trở lại Balé mới thấy cảnh làm ăn của chị em ta ở Balé à lộ liễu và tự do nhất.

Balé là một thủ đô hơi cổ xưa. Đêm đến gái vỉa hè lác đác chỗ nào cũng có. Tại mỗi quận của châu thành luôn luôn có vài con đường đủ tầm tối để cho chị em ta thả bộ tìm mồi, giá cả thì tùy nơi sang trong thành phố hay ở vùng ngoại ô. Xa thành phố thời chị em chỉ bắt đầu đi hóng mát lúc thật khuya. Vì hình như ở ngoại ô con người còn bận đủ thứ chuyện nên không mấy khi sớm được rảnh rỗi. Chị em ta sanh hoạt vùng ngoại ô

THỢ CÀ

« CHỊ EM TA » Ở BALÉ

chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về

thường là loại thuộc vào lứa tuổi chiều tà xế bóng. Hàng họ yếu vì cái gì cũng dư thừa cả đồng. Nội trông thấy cái tòa thiên nhiên đồ sộ người ta cũng đã phát ớn. Nhưng khách của chị em ta « loại này đều là những giới thợ thuyền ngoại quốc nhất là gốc Tây Ban Nha và Angiêri. Và có lẽ nhờ hơi men chuếnh choáng mà con bỏ mòng cũng hóa thành nai vàng. Những chàng « Mít » ta ít khi chiếu cố tới những con bỏ lạc ở vùng ngoại ô. Thành ra bà con chỉ nghe đồn về phẩm chất của loại này. Thiên hạ cảnh cáo nhau rằng hàng họ ở vỉa hè ngoại ô vừa nhào vừa sỗ sề dân da vàng mũi tẹt mà lạc vào đó thấy nó bơ vơ như đi trong xa mạc. Bởi vậy mà khi muốn trả thù dân tộc thì phải kén cho kỹ nếu không thì nào cũng bị cảnh tiền mất tật mang.

Vật giá ở ngoại ô dĩ nhiên tương đối rẻ, loại bình dân giáo dục là khoảng 60. Vì chỗ vắng lại thường không phải là khách sạn mà là 1 cái ổ chuột trên một căn gác chót hay ở dưới « sous-sol ». Nhưng hàng họ ở ngoại ô Balé không phải là toàn

thứ yếu kém như vậy. Xin đề cập trở lại vào hồi sau.

Phải nhớ mặc cả kỹ lưỡng!

Bây giờ ta hãy quay trở vào trung tâm thành trong những khu sang trọng. Trên vỉa hè rộng thênh thang quanh khu khải hoàn môn (khu Etoile) hay dọc theo các đại lộ kề cận đường Champs Elysées. « Chị em ta » bắt đầu đứng đờm hóng mát ngay từ khoảng 2, 3 giờ trưa. Balé ở vào một xứ lạnh nên giờ này cũng có vẻ như trời chiều ở xứ mình. Chị em diện ngất trời đứng tựa lưng ở những hàng hiên hay khung cửa văng về như những pho tượng, nhưng con mắt lão liên coi tưng tưng bộ hành qua lại. Khi thấy ai có vẻ là con mồi đang đi tìm tri kỷ thì chị em ta bèn đứng đỉnh tiến tới gần đề gạ « Cưng ơi, em đưa cưng đi nhé? » (Chéri, je t'amène ?) Nếu là dân cà quỳnh thì lác đầu lia lịa và chị em bèn nhún vai bĩu môi ra cái vẻ khinh rẻ bọn ngốc. Nếu đúng là con mồi thì lập tức có một cuộc mặc cả sát vắn. Tại sao? Tại

vì nước Pháp có lẽ là nước có cách tính tiền nhiều bất ngờ nhất. Một bữa ăn trong một tiệm sang, khi bạn ước tính một thì khi hầu bàn đưa kết toán ra nó lại gấp hai, ba. Cả về cái khoản chi cho chị em ta cũng vậy.

Xin kể ra đây một kinh nghiệm đau thương của một tên « Mít » mới lạc sang Balé cách đây được hơn một năm. Một buổi tối trời lạnh buốt, mỗi thù dân tộc bỗng dựng nổi lên như bão tố, sau bữa cơm chiều lão đảo hơi men trên đường về quán trọ. Hắn bị một em khiêu khích chặn đường. Em làm bộ ra tay nghĩa hiệp mở áo da thú để áp úp kẻ thang lang cô quạnh. Hơi ấm trong áo kỳ diệu lại còn làm tăng phần khích lệ của chiếc áo bên trong cực kỳ tự do dân chủ. Hắn bị ồm áp bất ngờ nên mỗi thù dân tộc truyền kiếp bốc cháy qua làn da vừa trắng lại vừa thơm ngát. Tuy vậy việc chi tiền vẫn là việc phải thận trọng. Hắn bèn hất hàm hỏi : « Nhiều? » (c'bien?) Chị em ta khanh khách cười hỉ xả đáp « một trăm thôi ». Xin đồng bào nhớ là một trăm tính theo giá « noa » là có bốn xin thôi ! Tuy thấy hơi đau nhưng hắn cùng tính nểm thù hàng họ chính hiệu Pha Lang Sa xem nó ra sao. Hắn bèn gián tiếp chấp nhận giá cả và hỏi có gần đây không hay phải đi xa. Em bèn khoác tay vòng qua eo hắn mà diu hắn về một con đường nhỏ vắng tanh. Rồi bước vô khách sạn một sao và gọi viên quản lý với cái giọng đầy thân mật. Em bảo hắn trả tiền phòng đi rồi chúng ta lên lầu cho nó ấm. Hắn chốt dạ « nhiều? » Viên quản lý hình như đoán ý được 1 khách hàng loại kẹo « nên nhanh nhẩu trấn an » « Không có bao nhiêu đâu, có 20 quan mà phòng sạch sẽ có nước nóng nước lạnh đường hoàng. Hắn vì đã chốt nên

cũng đành trả tiền và lăm bằm :

« Bậy thiệt tính một trăm mà nó xoay ra thành trăm hai rồi. Hắn nghĩ tới bữa cơm hồi tối thật là thịnh soạn cả rượu mà chưa tới 30 quan ! Nhưng thôi chẳng lẽ đã qua tới Balé mà lại về không ! Lúc đi anh lớn anh nhỏ đều cổ dạn « rằng mà trả thù dân tộc nghe cha nội ». Và bây giờ hắn đành nhắm mắt mà chi tiền. Lên đến trên lầu ba cũng hơi mệt khách sạn ở Pháp hạng trung bình trở xuống đều chưa có thang máy. Em vờ bộ điệu như quen thuộc đường đi nước bước nên ngưng lại trước 1 cửa tra chìa khóa và đẩy cửa mở rộng. Căn phòng bật đèn lên cũng thấy sạch sẽ tuy hơi hẹp. Nhưng trong chốc lát căn gì phải rộng rãi. Em xô hắn về phía « Lavabo » mà nói rửa ráy đi anh » (Fais ta toilette !) Còn em thì nhào người nằm chinh inh trên giường với tay lấy điều thuốc trong bóp ra mà phì phèo. Hắn nghĩ nó thích vệ sanh thì cũng là điều hay. Hắn hí hoáy lom khom xối nước hồi lâu rồi trở vô. Hắn đã sẵn sàng trong y phục thiên nhiên mà sao em vẫn nằm tỉnh bơ. Hắn hỏi « Sao? Em còn chờ gì nữa? Bộ em bắt phải giúp em mở giấy gói hàng họ ra nữa sao? Em hừ một tiếng đáp : « Đây ! Sẵn sàng rồi đây ! » Vừa nói em vừa lật áo lên. Hắn thấy sao mà em tro trẽn quá, bèn nói giọng gây gổ vừa quyết chí phản công. Hắn nhào tới em và ra tay tháo gỡ nào móc nào nút. Em vừa cười vừa lăn ra xa và nói « không được, nếu vậy phải thêm năm chục quan nữa. Ở đây cái gì cũng phải trả giá mà ». Thấy bộ em nói có vẻ quyết liệt, hắn chết đứng hồi lâu rồi làm bộ bỏ đi. Hắn giả bộ lại bận đồ vô. Em cũng nằm tỉnh bơ nhưng em lại chơi đòn tâm lý : em kêu căn phòng này lò sưởi điện nóng quá rồi em bật nút áo

ra cho nó mát mẻ. Hàng họ em bày ra nửa chừng coi xốn con mắt khôn tả. Em lại còn chơi cha hơn nữa. Em nói : « nếu xuống thì cứ việc, tiền phòng trả rồi thì em nằm nghỉ chừng nửa giờ ở đây kéo uồng. » Hắn cũng đành xuống giọng : « Được rồi thêm năm chục quan nữa nhưng không còn điều gì bất ngờ nữa đâu nghe ! » Em bĩu môi rồi vùng đứng ồm lấy hắn khẽ thủ thủ : « nếu cho thêm chút « Pourboire » nữa thì anh sẽ có tất cả, tất cả thực đó. Hắn biết là đang ở trong cái thế chẳng đáng đứng được nữa nên đành quát nho nhỏ. « Bao nhiêu nữa? » Em nói ngay « ba chục nữa được không? » Hắn làm con toán nhẩm trong nháy mắt tất cả là 200 quan bà nó rồi còn chi nữa. Nhưng hắn không còn có thể kháng cự trong vòng tay và trong sức ép của bộ ngực gây gổ đến mức độ này nữa. Hắn nói « thế là em lột anh nhẵn túi rồi ».

Em biết đã thành công bèn cho hắn một cái hôn nhẹ nhưng rất kêu

Đã có bán :

Việt Hùng Sĩ Quan

tác giả Huy Việt Trần văn Hợi

● Một cuốn sử bằng thi ca

Tòa Soạn báo Đời vừa nhận được

NHẠC PHÂM :

DÁNG AI BÊN HỒ

của nhà văn nhạc sĩ Nguyễn Đức Nam. Long trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

Lưu ý các tác giả và nhà X.B.

● Các tác giả và nhà xuất bản muốn báo Đời giới thiệu sách, yêu cầu gửi đến tòa soạn 2 cuốn đề tòa soạn phê bình và giới thiệu.

VIỆN UỐN TÓC

ANNA - BANG KOK

UỐN TÓC và TRANG ĐIỂM DẠ HỘI, CÔ DÂU

do cô Thúy Lan tốt nghiệp tại ngoại quốc cùng nhóm thợ danh tiếng đảm nhiệm

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

482, Phan Đình Phùng — SAIGON

rồi từ từ tháo bỏ xiêm y. Vừa gỡ nút gỡ giây lòng thông vừa than : «Anh thấy không mỗi lần mặc đủ thứ này vào mất công ghê lắm, bởi vậy nên nó mứt tiền. Rồi em hỏi : Anh mới tới BL à ? Hân sẽ gặt đầu. Anh là Nhật Bồn phải không ? Hân định nhận vợ nhưng thấy như vậy không xứng đáng. Hân bèn trả lời : «Việt Nam». Em huyết lên tiếng sáo dài. Lại Việt Nam hả. Sao tuần lễ này em gặp nhiều Việt Nam thế !

Rồi em nói huyền thiên ; Em chẳng cần biết anh là của Bắc Việt hay Nam Việt, vì dù Bắc hay là Nam tất cả đều bình đẳng trước... Ái tình. Cho rằng mình đã đi được 1 đường chằm biếm lý thú nên em cười khoái trá. Khi em cởi tới cái nịt chót thì hân lại thết nằm lần nữa. Hân quên là

hân đang định làm gì. Từ nãy hân theo dõi cái vụ bóc vỏ mà đã phát ón. Trời đất ! Sao đêm nó ăn mặc phức tạp thế. Hết áo khoác rồi đến áo ngoài, hết áo ngoài rồi đến đến áo trong, hết áo trong rồi đến áo ấm, hết áo ấm rồi đến áo lót, hết áo lót rồi đến nịt. Nịt cũng đủ thứ : nịt ngực, nịt eo, nịt đeo vớ, rồi vớ, rồi thì đủ thứ giấy rợ ! Đến khi tất cả đã được giải phóng thì trời đất quỷ thần ơi ! những mảng thịt bị gò bó buộc cột coi gọn gàng hấp dẫn bao nhiêu thì bây giờ nó lại tăng thể tích, phát phì phát chầy dài ra bấy nhiêu. Người tây phương chỗ nào cũng thấy quảng cáo cách thức và thuốc để cho bớt phì nộn, bây giờ hân mới hiểu căn bệnh trầm trọng này đối với Tây, Đám. Nằm nghiêng người nhìn em trần tráo em bèn nhào tới ôm lấy nó. Mùi đầm mới gặt làm sao ! Nước bóng thiết là thơm cũng không át được cái hương vị nặng nề, mỡ trầu không ra mỡ trầu mà nó là một mùi hơi hơi khó tả. Đã chót đi vô cái chốn này chẳng lẽ

đi không rồi lại về không nên hân đành tạm dẹp tất cả những cảm giác ghê rợn để trả cái thù 80 năm đồ hộ. Nhưng những mảng thịt lẻo nhèo, cái bộ ngực ngàn cân lắt léo đã giảm hết mẽ lực khi không còn được dấu điểm. Cuộc đi vào xa lạ đêm nay thực thất bại nặng nề. Bên ngoài đã vậy bên trong lại còn mềm mòng vô bờ bến hơn nữa. Đúng là sự đời của em đã làm cho hân cảm thấy, hân kể như hư vô không có gì chặt chẽ chung quanh hân. Tất cả chỉ là lỏng lẻo, rời rạc... Lúc ra về tuy mệt mỏi nhưng hân cũng còn đủ tỉnh táo để tiếc tiền mất tạt mang. Vì chỉ là tám ngàn theo giá noa đề mua lấy một sự vô mộng ề chề. Cái kết luận đầu tiên là chị em ta ở Balê vừa lười vừa «móc túi» mà hàng họ hồng hết — So với ở nhà thiết là một trời một vực mà giá lại lời hơn nhiều.

KỶ SAU : Vài món hàng đắt giá và so sánh «chị em ta» ở Balê với «chị em» các nước Âu Châu quanh nước Pháp.

đàn bà - đàn ông : bất hòa !

(Tiếp theo trang 34)

Đàn bà - đàn ông, nói nôm na hơn là hôn nhân, là vợ chồng từ trước đến nay không biết bao nhiêu là định nghĩa. Tốt có xấu có. Nhưng có lẽ định nghĩa sau đây đáng kể hơn cả : «Sáu tháng trước khi cưới, chàng nói nàng nghe. Sáu ngày trước khi cưới nàng nói, chàng nghe. Sáu năm sau khi cưới cả hai cùng nói cho hàng xóm nghe.

Có thể nói, tuyệt đối.(tuyệt đối đấy nhé !) Không có một đôi vợ chồng nào trên trái đất này kể từ ngày lấy nhau cho đến lúc nhắm mắt, tất hơi mà không «bất hòa» với nhau. Ít ra cũng trăm lần. Nhiều thì khối ! Không đếm xiết. Nhưng được cái là nhờ cái gương, nhờ lũ nhóc con, nhờ những sự hy sinh cho nhau, hiểu nhau từ a tới z, rồi cục hòa cả làng, chả cần hòa giải gì hết, chả cần đến «đực lượng thứ ba» nào rảo trời. Lắm lúc có «đực lượng thứ ba» can thiệp càng làm nát bét thêm ra.

Như chúng ta đã biết, mỗi người có một cá tính không ai giống ai. Khi chấp nhận vào cuộc sống cộng đồng, kẻ thích thế này, người thích thế khác. Quan niệm sống cũng không giống nhau v.v.. Nói chung mỗi cá nhân như một bánh xe, răng với kích thước khác biệt. Ghép hai bánh xe hay nhiều bánh xe vào cùng quay chung trong một trục dĩ nhiên nó phải mắc mứu trục trục, trật rặng chỗ này sai khớp chỗ kia. Thế là bất hòa. Những bánh xe răng đó muốn được cùng quay chung trơn tru trong bộ máy gia đình, đều phải gọt dũa cạnh sắc bánh xe này, đục đẽo kích thước dị biệt quá cỡ của bánh xe kia. Đục đẽo lần lần. Gọt dũa lần lần mỗi ngày một ít.

Nói văn hoa hơn, người ta gọi đó là tinh thần xây dựng, là sự hy sinh cho nhau, tạo thành những thói quen mới, thích hợp hơn, êm ái hơn. Nếu không nhất định là đồ vỡ.

Trong đời sống gia đình, vợ chồng, yếu tố giúp cho mọi người chịu đựng được sự thay đổi thói quen. Dũa mòn cá tính sắc cạnh là tình yêu thương tuyệt đối.

Yêu thương kẻ sống chung như hay hơn yêu thương chính bản thân mình. Kể đó, là ý thức trách nhiệm, là tự ái, tự trọng muốn mình xứng đáng là con người, đứng nghĩa với con người, trong ý hướng vươn lên, tốt hơn...

Nhờ thế, trong phạm vi nhỏ, trong cộng đồng tập thể nhỏ của hai người nam và nữ, dù không biết bao nhiêu mâu thuẫn, dị biệt xảy ra, tự nhiên được hòa

giải do chính sự hiểu biết của hai người, chính trong những lúc ngủ say những cử chỉ vô thức theo thói quen vợ chồng bình thường, đã làm cả hai quên chuyện giận nhau khi thức giấc, lại còn «thương bù» «yêu bù» gấp bội. Hay thật !

Ba má của P, A tôi, con cái đầy đàn đầy đồng, ấy thế mà «mối tình già» của hai người cứ ít ngày là có một phen lục đục. Và mỗi lần như vậy, câu kết luận y như nhau :

— Thấy ghét ông quá hê !

— Ủ ! Ý là bà ghét, cho nên tôi với bà mới có tám chín đứa con. Chờ nếu bà không ghét hi... hi ! Bây giờ chắc tôi ba chục đứa.

— Hừ ! Ông nói kỳ cục ! Hồng biết mắc cỡ gì hết. Coi chừng sắp nhỏ nó nghe,

CÔ PHƯƠNG ANH

bày tỏ sự đời (Tiếp theo trang 29)

rằng, ông chẳng có trách nhiệm gì, vì ông chỉ khách thành và đặt viên đá đầu tiên, nhưng dù sao thì cũng là diễm báo trước sự sụp đổ của cuộc đời chính trị của ông. Ông cũng nên «tốt» hơi tuyên bố tuyên mẹ đi là vừa.

Lính tráng là những người thực sự đổ máu, đổ mồ hôi để tìm kiếm hòa bình mà không thêm tuyên bố vung vít. Còn ông, được sống sung sướng xa hoa ở thành phố, chỉ lăm le cho con cái ở trong tuổi thì hành quân dịch đi Tây, ông cứ đòi ngưng bắn, hòa giải, thì tất nhiên, người ta sẽ nhìn ông bằng một con mắt chẳng nặng một ki lô nào. Hòa giải à ? Hòa cái gì, họa chẳng chẳng hòa được cái... giải rút.

đôi lập với đàn ông... (Tiếp theo trang 35)

«sạch sẽ» kia lại sống dai, sống mạnh, mùa may quay cuồng dữ...

— Và không rõ, có phải vì hàng ngày các bà bầu cứ phải nhìn những bộ mặt quái đản, nghe giọng hò hét ghê rợn đó mà hoảng vía, đến hết đẻ ra giống người, mà phải đẻ ra giống cá, giống rắn chẳng ? Nếu đúng như thế, đàn bà chúng tôi lên tiếng báo ngay với các nhà lo bảo vệ xã hội và dân tộc đấy.

H.M.D.

NHÀ HÀNG ĐỒNG KHÁNH

Số 2 Đại lộ Đồng Khánh

Đ.T 36.156

NƠI LÝ TƯỞNG CỦA CUỘC ĐỜI VÌ NHỮNG ĐẶC ĐIỂM

- PHÒNG CƯỚI RỘNG RÃI
- PHÒNG ĂN DIANE AND ENDYMION VỚI KHUNG CẢNH ÂU-CHÂU 100%
- PHÒNG TRÀ TƯƠI-VUI, NHẠC ĐIỀU QUYẾN RŨ
- PHÒNG NGỦ ẤM CÙNG MÁT MỀ

GIÁ LẠI RẺ HƠN MỌI NƠI

AUDIO STUDIO Phòng Thâu Băng và Bán đĩa hát

44A (TAXI) LÊ LỢI — SAIGON

ĐẶC ĐIỂM

- 1) Chuyên môn thâu HIT PARADE
- 2) Có nhiều Băng và đĩa ORIGINE cho quý khách chọn để thâu và sang băng
- 3) Sử dụng toàn đĩa mới để thâu, không có tiếng rê do đĩa gây ra
- 4) Kỹ thuật thâu được bảo đảm

ciné tivi - ciné tivi

Tiếp theo trang 25

Chúa nhật 7-12-1969 :

ED SULLIVAN SHOW (20 giờ)
Chương trình gồm nhiều diễn viên được mời tới tăng cường, gồm có ban hợp ca thủ đô Hoa Thịnh Đốn với ERIC BRENN, cùng nhiều bản dân ca, vũ nhạc, hài kịch và một màn ảo thuật

BONANZA (21 giờ)

«Salute to Yesterday» (Trưởng nhớ ngày qua).— Vấn đề giữ Sô lương của Quân đội là cả một vấn đề sinh tử của toán CARTWRIGHTS, CANDY và một đơn vị nhỏ trong Quân đội...Sự gì đã xảy ra ?...

INRONSIDE (22 giờ)

« Side Pocket » (Túi bên cạnh)
INRONSIDE tìm cách giúp đỡ 1 thanh niên xuất sắc, nhưng tính tự kiêu và hùng hổ, đã chối bỏ một cơ hội tốt đẹp để nhận lãnh một học bổng tại trường Kỹ thuật Carnegie nổi danh bên Mỹ. Sau khi thng một cuộc chơi hào hứng với nhân vật nổi danh MONEY HOWARD (Jack Albertson), chàng thanh niên hung hăng này đột nhiên trở nên sở hữu chủ của một cơ nghiệp kếp xù. Đương nhiên gia sản này là của nhân vật nổi danh nhưng kém thận trọng họ.

Phim dài «LOST» (23g40).

Câu chuyện về vụ bắt cóc một đứa con nhỏ của một viên chức tòa Đại sứ Mỹ tại Anh quốc. Việc đăng tải trên báo chí về tin này đã gây ra nhiều trường hợp mưu toan giả dối và bắt nạt. Nhất là một bọn lưu manh đã dàn cảnh để lừa bịp lấy số tiền chuộc lớn. Sở Cảnh sát đã mở cuộc điều tra có phương pháp rất công phu. Kết quả đã tìm ra được kẻ bắt cóc. Diễn viên gồm David Farrar, David Knight, Anthony Oliver, Eleanor Summerfield, Anna Turner, Anne Paige, Thora Hird và Julia Arnauld.

như cái lá đa

(tiếp theo trang 21)

quần chúng, bằng cách cùng nông dân ăn một trái chuối.

Đó là một chuyện. Còn thêm một chuyện nữa. Trên một bãi biển có một em đang nằm phơi nắng. Tuy rằng em là đười, nhưng cũng để ý tới chính trị. Một bên đùi, em xăm hình Tổng Thống nước Cờ Hoa. Một bên đùi, em xăm hình Thủ Tướng Nga. Một du khách đi qua, ngừng lại ngắm đùi cô gái. Nàng bèn ôn ôn hỏi :

— Ông thích Tổng Thống Cờ Hoa hay Thủ Tướng Nga ở hai bên đùi em ?

Ông khách bèn trả lời :

— Tôi không thích cả hai, mà chỉ thích cái ông ở giữa là ông Fidel Castro thôi...

Những chuyện đó là một bài học cho những ông lãnh tụ Giao chỉ nào thích đứng giữa. Ở hai bên đùi, một bên là Thế Giới Tự do, một bên là Cộng sản. Nếu chỉ thích ở giữa, dù là trung lập hay siêu lập, thì mặt ông chỉ giống như mặt Fidel Castro mà thôi.

Cô BẠC HÀ

Chuyện cung trăng

Tiếp theo trang 24

chưa được Quân Tiếp Vụ bán gạo chịu.

Vụ quân nhân nguyên giáo chức được biệt phái về Bộ Giáo Dục là một chánh sách hòa giải rất tốt đẹp giữa 2 Bộ Quốc Phòng và Giáo dục, nhưng cho đến nay vẫn còn nhiều người chưa được biệt phái vì đơn vị trưởng chưa chịu...hòa giải với thuộc cấp. Không biết họ còn đòi hòa giải... «cách gì» nữa đây ?

Các cụ Thượng cũng muốn hòa giải giữa người sắp ra đi và kẻ sắp được ở lại hưởng lộc nước bằng cách «Sang nhượng» chiếc ghế Nghị sĩ, nhưng bị la ó ghê quá ! Các cụ cũng định hòa giải cuộc sống của mình với vật giá leo thang bằng cách tăng lương nhưng báo chí lại không chịu hòa giải với các cụ.

đám táng Hippy...

(Tiếp theo trang 31)

Cô bé dùng tay hất mái tóc rối bởi bị gió thổi to tung trước mặt rồi nói buồn buồn :

— Vàng. Tôi là bạn thân của Thúy Giao. Chính tôi kêu xe chở xác con bé về đây. Nó uống Optalidon tự tử ngay căn phòng chúng tôi thường hội họp. Cô của nó đã mất trí sau khi ôm xác Giao khóc vui. Nhà chẳng có ai ngoài mấy người ăn kẻ ở. Nên tội tôi phải tự động tổ chức đám tang. Có lẽ chiều nay sẽ đưa nó ra nghĩa địa.

Tôi thở dài :

— Giao mới 17 tuổi đầu. Nó chết sớm quá. Mà cô biết nguyên nhân nào khiến nó quyền sinh không ?

Đưa con gái họ húng hắng trong cuống họng, giọng nó càng buồn hơn :

— Giao bị bọn trâu bò «đơm cá». Tội nó đơm kỹ quá nên con bé xấu hổ. Mà còn ham sống làm gì hả bỏ ! Danh dự gia đình, địa vị, nhân phẩm mất hết. Thúy Giao «hiền» quá chưa đủ can đảm...«dạn lờ». Cũng tại Hippy cả đấy bỏ ạ.

Nghe con bé xài toàn tiếng lóng tôi chẳng biết ắt giáp thế nào. Tuy nhiên muốn kéo dài câu chuyện tôi đành «bổc» một câu :

chuyện đàn bà

Tiếp theo trang 20

— Kén ông bay bướm, thì sợ có ngày «ôm con hóa đá».

— Lấy ông chồng xí thì yên phận, nhưng ông khó coi quá, cũng làm mình... bết lầy.

— Lấy ông cù lẩn thì ông không biết thuật ăn yếm vợ con, lại bị bà con chê là thú đàn ông «bảo vãng gọi dạ», bị xô mũi. Lấy ông hiền quá thì sợ ông mang bệnh ngốc...Lấy ông khôn, đáo để quá thì sợ động tí ông lại...biểu diễn võ tự do bắt nạt vợ...v.v..

— Bởi vậy, TL tính đi lấy chồng đúng theo chính sách «kiếm ước» mà nghe các ông bà «tả oán» lẫn nhau, lại...hơi rún chỉ anh hùng. Dù sao cũng xin nhắc Ông Hai mai nào đó rằng, con trai thời nay cũng bị phá giá nhiều rồi. Đừng có làm cao...mà hổ !

— Hippy đâu có gì xấu. Nó có giết người bao giờ.

Đưa con gái gục gặc đầu.

— Nó không giết người bằng dao nhưng giết bằng sự hao mòn, chán nản. Có nhiều loại Hippy lắm bỏ ơi. Thoạt đầu bọn moa trông thực chất của phong trào này nên lắm, thơm lắm. Nhưng mặt trái của nó bị ối, dữ dần ghê bỏ ơi. Moa và Giao là nạn nhân của... Hippy đây !

Tôi ngạc nhiên :

— Sao lại là nạn nhân. Mà nạn nhân về vụ gì ?

Đưa con gái cúi mặt nhìn xuống chiếc thắt lưng nó nói thật nhỏ :

— Nạn nhân của bọn... CHO TÌNH YÊU.

— Xin cô cắt nghĩa rõ hơn được không ?

Đưa con gái ngẩng mặt lên nhìn về chỗ bà cô tôi đứng «tham thiên». Cô vẫn dạng hai chân, tay giơ cao khỏi đầu và con dao vẫn nằm nguyên ở đó. Nó thở dài :

— Năm nay Saigon có tất cả 3 băng Hippy. Băng con trai gọi là băng «CHÀO TÌNH YÊU», hai băng con gái sau này là các băng «Cho Tình Yêu». «Chống Tình Yêu». Thoạt đầu Moa và Thúy Giao tưởng rằng gia nhập làng Hippy là để ăn mặc quần áo cho vui, không ngờ hai đứa Moa bị bọn Cho Tình Yêu quyến rũ nhập băng. Bọn này khá đông, qui tụ những con gái nhỏ từ 13 đến 16,17 tuổi. Đôi lần chứng kiến cảnh tội nó rình «cá bống» về «đơm» moa và Giao toan rút tên ra, nhưng luật của băng này cấm không ai bước chân vào có thể rút lui.

Chúng sẽ tạt át xit hoặc tặng vài vết sẹo trên mặt, đánh sống trong băng mà như người xa lạ vậy.

Thấy cô bé vẫn dùng tiếng lóng tôi chép miệng ra cái điều « cũ lần nhất nước » :

— Có lẽ băng Hippy của cô thích đi đơm... cá bống lắm nhỉ ?

Đưa con gái phì cười :

— Đầu có, bỏ. «Đơm» có nghĩa chơi, rình, bắt. « Cá » là con gái, « Cá bống » là con trai. Băng Cho Tình Yêu chuyên môn đi «đơm» cá bống « cá bống » về sào huyệt để cho bọn con trai này... chơi thả cửa. Chúng bày ra cuộc khiêu vũ rất Hippy, sau đó cả chục thằng choái choái «đơm» hội

chợ một mý nhan do băng để chết. ừ mỹ nhân này đến người đẹp kia. Cho Tình Yêu cho đến khi nào cả bọn «cá bống» không còn nhúc nhích nổi nằm bẹp dưới nền đá hoa luôn. Hôm đó Thúy Giao được băng tiến dâng, nó bị lũ «cá bống» lột trần như lột da một con chuột, bị quăng vào giữa vòng tròn, và dưới ánh sáng của những ngọn đèn mù mờ, huyền hoặc, nó bị «cho tình yêu» cả chục thằng con trai có mặt lúc bấy giờ. Con bé ngất xỉu không còn biết trời đất là gì nữa bỏ ạ. Moa phải rình nó vào buồng, lấy thuốc cho nó uống Nào ngờ nó... ngủ luôn.

Tôi định... khai thác thêm những chi tiết về 3 băng Hippy hiện nay ở Saigon, nhưng đưa con gái đã kéo tay tôi xuống lầu vì ở dưới kia, nơi quán thi thể Giao, nhiều tiếng nhạc ồn ào vọng lên đình thai như ọc. Có cả tiếng rú ầm ầm xen lẫn tiếng vỗ tay theo nhịp một bản Yéyé được ai hát từ đâu đó.

Vừa đây tôi xuống bậc thang cuối cùng, đưa con gái vừa chỉ tay giảng giải ;

— Bọn của Giao cả đấy mà. Họ muốn cử hành một «Đám Tang»

Hippy» để sưởi ấm linh hồn con bé dưới...địa ngục.

Tôi hơi lạ lùng nhưng đứng dựa lưng vào cái tủ sách để nhìn bọn trai gái đang bu quanh chiếc áo quan ngoài kia. Cả chục đứa cầm trên tay những cành hoa hồng nhầy vòng tròn quanh cái quan tài như những tên mồi da đồ reo mừng trước con mồi vừa bắt được. Một bọn khác cầm trên tay những bộ áo quần đủ kiểu hoa hóc, chúng giơ lên cao và phủ thật mạnh xuống chiếc áo quan bằng gỗ. Cạnh đó một ban nhạc nhảy tưng tưng chơi Yéyé, tất cả «hành lễ» theo điệu nhạc giật gân, ma quái. Chúng hơn hờ trước cái chết của một người bạn mới qua đời.

Tôi vẩy tay đưa con gái lại bên mình, ghé sát tai nàng hỏi :

— Tại sao họ không buồn ? Họ có vẻ vui khi Giao chết.

Đưa con gái cười tươi :

— Đúng rồi. Chết đi là hết cái nợ đời. Bọn nó mừng cho Giao là phải, Bỏ cũng ra mừng em mình đi chứ...

SỐ TÔI : Những phát giác động trời về các băng Chào Tình Yêu, Cho Tình Yêu, Chống Tình Yêu.

UỐN TÓC PHỤ NỮ

Rose

Do các chuyên viên phụ nữ đảm nhận

Cắt uốn hợp thời trang

Giá uốn từ 500 đồng

Có điện riêng

479, Phan Đình Phùng SAIGON — Đ.T 92.991

PHONG NGŨA

Ghè chốc, lở lồi, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CŨNG LỎ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :
Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC ÔNG TIÊN

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 316 — 21-8-62

CUU LONG HOAN
VỎ DINH DAN
Đi xa,
Chúc đêm
Lao lức nhiều.
Bồ huyết... Trạng thần

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
COTRACYN

SỰ CÔNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA

2 TRỤ SINH
(TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)

3 KHÁNG SINH
(SULFAMIDES)

SINH TỐ B12

Tại bệnh:

- BAN NÓNG - BAN CỦA
- THUỞNG - HÀN
- CẢM HO - SÚNG PHỔI
- NHIỄM VI - TRÙNG
- GHẼ LỞ LOÉT - VẾT ĐAU
- SÚNG MỦ - LÂM ĐỘC

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

ĐỂ TRONG GIẤY THIẾT
CÓ HÌNH TRÁI TÂM

MUA ĐỂ DANG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘT CHÍN
HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Để nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe
— đủ các giới **NGON, THƠM, BỔ**
không kém Bột ngoại quốc, đã được
viện Pasteur công nhận nhiều chất **BỔ**
TÂM PHƯƠNG

47A, Trần quốc Toản Saigon

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng
trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- **Nước cam**
- **Nước thơm**
- **Sữa trái cây**
- **Yaourt**
- **Kem**

Văn phòng : 116 Gia Phú Chợ lớn

Điện thoại : 36.756

Trung tâm bán lẻ :

43 Tổng Đốc Phương Chợ lớn

(NHÀ MÁY 100/26 BÌNH THỜI QUẬN 11)

Đ.T. 50.423

Thoa **CRÈME THORAKAO** đi nắng không đen nám, khỏi đòi phấn

Một phút mình Tân Kỳ làm chần động
trong ngành Mỹ phẩm, và khách
hào hoa phong nhã chờ đợi từ lâu.

Inlime

NƯỚC HOA XỊT

* BẢO CHẾ TINH VI THEO CÔNG THỨC CAO-MỸ.

* MÙI THƠM QUÝ PHÁI SANG TRỌNG

DỊU BỀN NHỜ VỚI CHẤT **HIBISCONA**.

PARFUMERIE - SAVONNERIE VINA

Thời-gian thay đổi,
COGNAC
MARTELL
trên 250 năm
danh tiếng
không thay đổi

Mọi người
đều thích

Cognac
MARTELL

MONG ĐƯỢC TÔN TRỌNG SỰ THẬT

Con người không ai là không lo đến hạnh phúc của riêng mình, gia đình êm ấm không phải chỉ có tiền bạc, lên xe xuống ngựa chưa hẳn đã sung sướng yên vui, mà... tình thân gối mới là phần quan trọng.

SỰ THẬT từ đông sang tây nhiều người đã công nhận như vậy.

Có người vì mặc cảm, vì lo âu, vì lạnh nhạt, rồi rụt rè e thẹn không dám lập gia đình, hoặc có lập cũng bị «**NÓ**» ám ảnh hoại. Nhưng... đã đến lúc qui ông hết lo, chúng tôi mong được nói một vài sự thật và giới thiệu với qui ông **MỘT PHÁT MINH MỚI NHẤT**. Bơm tay **DOVE** một dụng cụ khoa học, qui ông mua về **TỰ CHỮA LẤY DỄ DÀNG** các bệnh : Bất lực, liệt dương, không bình thường, mộng tinh hoặc không bền bỉ, già yếu 60 tuổi v.v... Chỉ chữa 2 tuần, lâu nhất 2 tháng, **KHÔNG CHÍCH, KHÔNG UỐNG, KHÔNG THOA THUỐC** kết quả vĩnh viễn 100% «mời qui ông lại coi gần 100 bức thư của nhiều người đã dùng bơm tay **DOVE** gửi đến cảm ơn» Có 2 loại - Loại A **DOVE** :

Đặc điểm : **DOVE** màu trắng, khi bơm không sút nắp bơm, nhãn hiệu hai con chim, hộp in 6 mẫu, loại mạnh 18ph. giá 1800đ. Loại B: Bơm H.P. giá rẻ mặt 1200đ.

Hỏi mua tại các địa chỉ :

230 Lý Thái Tổ
ÔNG BÌNH 35^B Pasteur
TẬP HÓA : 20 Chi Lăng

SAIGON
DALAT
DALAT

NAM PHƯƠNG 71 Hùng Vương ĐÀ NẴNG
THANH BÌNH 84^A Quốc Lộ 1 BIÊN HÒA
177 Gia Long QUI NHƠN

Các Tỉnh : Nhớ cắt báo này hỏi mua tại các tiệm thuốc tây 1900đ.

Mọi thư từ giao dịch (nhớ kèm tem) đề : CHÂU THANH NGUYỄN
Giám đốc hãng UYÊN ƯƠNG 523 Trần Hưng Đạo SAIGON (gần NANCY) — ĐT 98827
giờ mở cửa từ 8 giờ đến 22 giờ — kể cả chủ nhật

cần gấp : MỖI TỈNH MỘT ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN HOA HỒNG HẬU

Yêu cầu các nhà thuốc Tây các tỉnh chưa có hàng xin liên lạc với chúng tôi

Bột giặt

***Được tin nhiệm khắp nơi
vì phẩm chất bảo đảm***

•

ĐÚNG TIÊU CHUẨN QUỐC - GIA
VNS - 046 - 1969

VIỆT-NAM TÂN-HÓA-PHẨM Cty.

38, Nguyễn Trãi - SAIGON - Đ.T.: 38.247

MÙI THƠM CAM NGUYÊN CHẤT

Kẹo Bơ Multi- Calcium

Gồm 9 sinh tố và Calcium cần thiết

CẦN CHO:

- Em nhỏ đang sức lớn, cần Calcium ngừa sâu răng
- Các bà trong thời kỳ thai nghén, cho con bú
- Học sinh, sinh viên cần bồi bổ cơ thể
- Người yếu phổi

CORNELL
UNIVERSITY
JUN 8 1970
LIBRARY

